JESSICA SORENSEN

Autoare de bestselleruri *NEW YORK TIMES* și *USA TODAY*

Callie & Kayden

Așa cum e scris în stele

„În viețile noastre, există o singură întâmplare care ne unește și, pentru o clipă, inimile bat ca una singură."

Pentru că așa e scris în stele.

După o întâmplare tragică, la numai doisprezece ani, viața lui Callie a fost distrusă. A jurat să nu povestească nimănui cele petrecute atunci și s-a închis în ea. Șase ani mai târziu, trecutul ei dureros încă îi macină viața.

De când se știe, pentru Kayden singurul mod de a supraviețui a fost să sufere în tăcere. Cu puțină șansă și atât timp cât respecta regulile, totul decurgea normal. Dar într-o seară norocul îl părăsește și viața îi este pusă în pericol. Cu toate acestea, destinul îi surâde atunci când, din întâmplare, Callie se află în locul și la momentul potrivit ca să-l salveze.

Acum el nu-și mai poate lua gândul de la fata pe care o vedea la școală zi de zi, dar pe care nu a cunoscut-o niciodată cu adevărat. Când ajunge la aceeași universitate unde studiază Callie, el face tot posibilul să se apropie de ea. Dar Callie este reticentă și retrasă. Cu cât încearcă mai mult să facă parte din viața ei, cu atât descoperă că fata are nevoie de fapt să fie salvată.

O POVESTE EMOȚIONANTĂ DESPRE PUTEREA DRAGOSTEI ȘI FORȚA DESTINULUI.

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri.

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-41-3

Cover design by Mae | Design

JESSICA SORENSEN

Callie & Kayden

Așa cum e scris în stele

JESSICA SORENSEN

Callie & Kayden

Așa cum e scris în stele

Traducere din limba engleză de
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2018

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Elena-Anca COMAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

The Coincidence of Callie and Kayden, Jessica Sorensen
Copyright © Jessica Sorensen, 2012

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-41-3

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirca, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SORENSEN, JESSICA

Callie și Kayden / Jessica Sorensen; trad. din lb. engleză și note de Andra-Elena Agafiței. - București : Epica, 2018

ISBN 978-606-8754-41-3

1. Agafiței, Andra-Elena (trad. ; note)
821.111

Pentru toți cei care nu au fost salvați.

Prolog

Callie

Viaţa este un joc de noroc, ca atunci când primeşti o mână bună la cărţi sau, pur şi simplu, când te nimereşti în locul şi la momentul potrivit. Unii oameni au parte de noroc, de o a doua şansă, de o salvare. Asta se poate întâmpla în mod grandios sau printr-o simplă conjunctură, dar mai sunt şi oameni care nu primesc norocul pe o tavă strălucitoare, ci sfârşesc în locul şi la momentul nepotrivit, nefiind salvaţi.

— Callie, mă asculţi? întreabă mama în timp ce parchează maşina pe alee.

Eu nu răspund, ci privesc frunzele care se rotesc în vânt prin curte, pe capota maşinii, oriunde le forţează briza să se ducă. Nu au niciun control asupra drumului lor în viaţă. Simt că vreau să sar afară, să le adun pe toate şi să le ţin în mână, dar asta ar însemna să ies din maşină.

— Ce se întâmplă cu tine în seara asta? izbucneşte mama cât îşi verifică mesajele din telefon. Du-te şi ia-l pe fratele tău.

Încetez să mă mai uit la frunze şi mă concentrez asupra ei.

— Te rog, nu mă obliga să fac asta, mamă. Cu mâinile transpirate, apuc mânerul metalic al portierei şi simt un nod mare în gât. Nu poţi să intri tu şi să-l aduci? o întreb.

— Nu vreau să dau peste o petrecere cu o mulţime de puşti de liceu şi nu am chef să discut cu Maci chiar acum, ca să se poată lăuda

cu bursa pe care o va primi Kayden, răspunde mama și, cu mâna ei îngrijită, îmi face semn să plec. Du-te și caută-l pe fratele tău și spune-i că trebuie să vină acasă.

M-am încovoiat când am deschis portiera și am mers pe aleea cu pietriș spre casa cu două etaje cu obloane verzi și acoperiș abrupt.

— Încă două zile, încă două zile, îmi șoptesc cu mâinile strânse în pumni în timp ce mă strecor printre mașini. Doar două zile și voi fi la facultate și nimic din toate astea nu va mai conta.

Luminile care trec prin ferestre scânteiază cerul gri, iar un banner decorat cu baloane, pe care scrie „Felicitări", atârnă deasupra intrării spre verandă. Celor din familia Owens le place să se dea mereu în spectacol, indiferent de motiv: aniversări, sărbători, absolviri. Par familia perfectă, dar eu nu cred în perfecțiune.

Faptul că fiul lor cel mic, Kayden, a terminat liceul și bursa obținută pentru fotbal la Universitatea din Wyoming sunt motivele pentru care dau petrecerea asta. Nu am nimic împotriva familiei Owens. Din când în când, ai mei iau cina acasă la ei, iar ei vin la grătar la noi. Pur și simplu mie nu-mi plac petrecerile și nici nu am fost bine-venită la vreuna, începând din clasa a șasea.

Când mă apropii de veranda circulară, Daisy Miller iese afară cu un pahar în mână. Părul blond și ondulat îi strălucește în lumina verandei când mă țintuiește cu privirea și îmi zâmbește răutăcios.

Evit să urc direct pe scări și dau ocol casei înainte să mă poată insulta. Soarele coboară sub linia munților care înconjoară orașul, iar stelele strălucesc pe cer ca niște libelule. Îmi este greu să văd de îndată ce luminile de pe veranda din față se sting și calc pe ceva ascuțit. Cad și pietrișul îmi zgârie palmele. Rănile exterioare sunt ușor de suportat, iar eu mă ridic fără să ezit.

Îmi scutur pietricelele de pe mâini, crispându-mă din cauza usturimii zgârieturilor când cotesc spre curtea din spate.

— Nu mă interesează ce naiba încercai să faci, spintecă întunericul o voce masculină. Ești un ratat. O mare dezamăgire.

Mă opresc la marginea peluzei. În apropierea gardului din spate se află o casă de oaspeți din cărămidă, unde doi oameni stau sub o lumină slabă. Unul este mai înalt; își ține capetele aplecate și umerii lați, încovoiați. Cel mai scund are burtă, e chel la ceafă și stă în fața celuilalt, cu pumnul întins. Mijind ochii în întuneric, îmi dau seama că cel scund este domnul Owens, iar cel înalt este Kayden Owens. Situația este surprinzătoare, de vreme ce Kayden este foarte sigur de sine la școală și nu a fost niciodată ținta violenței.

— Îmi pare rău, mormăie Kayden cu un tremur în voce când își strânge mâna la piept. A fost un accident, domnule. Nu se va mai repeta.

Arunc o privire spre ușa deschisă din spate, unde luminile sunt aprinse, muzica e dată tare și oamenii dansează, strigă și râd. Paharele se ciocnesc, iar eu simt de la distanță tensiunea sexuală din încăpere. Evit cu orice preț astfel de locuri, pentru că nu pot să respir normal dacă intru. Încerc să urc prima treaptă, în speranța că voi trece neobservată prin mulțime, că-mi voi găsi fratele și că voi ieși naibii de acolo.

— Nu-mi spune tu mie că a fost un accident!

El ridică vocea, cu o mânie de neînțeles. Se aud un bubuit puternic și un trosnet, ca atunci când se rup oasele. Din instinct, mă întorc la timp ca să-l văd pe domnul Owens cum îl lovește cu pumnul în față pe Kayden. Trosnetul îmi întoarce stomacul pe dos. Îl lovește în mod repetat și nici măcar nu se oprește când Kayden cade la pământ.

— Mincinoșii sunt pedepsiți, Kayden.

Aștept să-l văd pe Kayden ridicându-se, dar el nu se mișcă și nu se sinchisește să-și acopere fața cu mâinile. Cu mișcări mai dure și fără să dea vreun semn că se va opri, tatăl său îl lovește cu picioarele în abdomen și în față.

Reacționez fără să gândesc, dorința arzătoare de a-l salva alungându-mi orice îndoială. Alerg pe iarbă și prin frunzele suflate de vânt, fără altă intenție în afară de aceea de a-i întrerupe. Când ajung

la ei, tremur și aproape că intru în șoc atunci când îmi dau seama că situația este mai complicată decât am crezut la început.

Din încheieturile degetelor rănite ale domnului Owens sângele picură pe cimentul din fața casei de oaspeți. Kayden este la pământ, cu maxilarul tăiat ca o crăpătură în coaja unui copac. Își ține închis ochiul umflat, buza îi este despicată și sângele îi acoperă toată fața.

Ei își îndreaptă privirile spre mine, iar eu fac repede un semn peste umăr cu un deget tremurând.

— Vă caută cineva în bucătărie, îi spun domnului Owens, mulțumită că, pentru prima dată, nu mă bâlbâi. Au nevoie să-i ajutați cu ceva... Nu-mi amintesc totuși cu ce.

Privirea lui tăioasă mă străpunge, iar eu mă retrag din fața mâniei și a lipsei de sensibilitate din ochii omului care pare controlat de furie.

— Cine naiba ești tu?

— Callie Lawrence, spun încet, simțindu-i mirosul de alcool din respirație.

El își plimbă privirea dinspre pantofii mei uzați spre jacheta neagră cu catarame și, în cele din urmă, către părul care abia îmi ajunge până la bărbie. Arăt ca o persoană fără adăpost, dar asta este și ideea. Nu vreau să ies în evidență.

— Oh, da, tu ești fiica antrenorului Lawrence. Nu te-am recunoscut în întuneric.

Se uită la sângele de pe încheieturile degetelor lui, iar apoi la mine.

— Ascultă, Callie, nu am vrut să se întâmple asta. A fost un accident.

Nu știu cum să reacționez în situații tensionate, așa că rămân nemișcată și îmi ascult bătăile inimii.

— Bine.

— Trebuie să mă duc să mă curăț, mormăie el.

Înainte să traverseze gazonul spre ușa din spate, cu mâna rănită strânsă pe lângă corp, mă fixează o clipă cu privirea.

Mă concentrez din nou asupra lui Kayden și expir.

— Ești bine?

El își acoperă ochiul cu mâna, se uită la încălțările lui și își ține cealaltă mână lipită de piept, părând vulnerabil, slab și perplex. Pentru o secundă, mă imaginez la pământ, cu răni și tăieturi care pot fi văzute doar din interior.

— Sunt bine.

Vocea îi este răgușită, așa că mă întorc spre casă, pregătită să fug.

— De ce ai făcut asta? strigă el în întuneric.

Mă opresc la marginea peluzei și, întorcându-mă, mă uit în ochii lui.

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva.

Sprânceana de deasupra ochiului său nevătămat se lasă în jos.

— Nu-i adevărat.

Eu și Kayden mergem la aceeași școală de când eram mici. Din păcate, asta este cea mai lungă conversație pe care am avut-o cu el cam din clasa a șasea, când am fost considerată ciudata clasei. La mijlocul anului, am apărut la școală cu părul tuns și cu niște haine prea largi. După aceea mi-am pierdut toți prietenii. Chiar și atunci când familiile noastre iau cina împreună, Kayden se preface că nu mă cunoaște.

— Ai făcut ceea ce n-ar fi făcut aproape nimeni.

Coborându-și mâna de la ochi, se ridică greoi și se înalță deasupra mea când își întinde picioarele. E genul de tip de care se-ndrăgostesc fetele, inclusiv eu, pe vremea când nu-i vedeam pe băieți ca pe o amenințare. Părul șaten i se lipește de urechi și de gât, zâmbetul de obicei perfect îi este însângerat și i se vede doar unul din ochii de culoarea smaraldului.

— Nu înțeleg de ce ai făcut-o.

Mă scarpin pe frunte; este ticul meu nervos atunci când cineva se uită cu adevărat la mine.

— Ei bine, nu puteam să plec pur și simplu. Nu m-aș fi iertat niciodată dacă aș fi făcut-o.

Lumina din casă scoate în evidență gravitatea rănilor și cămașa pătată toată de sânge.

— Nu trebuie să spui nimănui despre asta, bine? A băut... şi are nişte probleme. Nu-i în apele lui în seara asta.

Îmi muşc buza, nesigură dacă să-l cred.

— Poate că ar trebui să-i spui cuiva... mamei tale, de exemplu.

Mă fixează cu privirea de parcă aş fi un copil mic şi neştiutor.

— Nu am nimic de spus.

Mă uit la faţa lui umflată. Trăsăturile sale, în mod normal perfecte, sunt acum deformate.

— Bine, dacă asta vrei.

— Asta vreau, spune el nepăsător, iar eu încep să mă îndepărtez. Hei, Callie! Numele tău e Callie, nu-i aşa? Vrei să-mi faci o favoare?

Mă uit peste umăr.

— Sigur. Ce anume?

— În baia de la parter este o trusă de prim ajutor, iar în congelator este o pungă cu gheaţă. Vrei să mi le aduci? Nu vreau să intru până nu mă curăţ.

Vreau cu disperare să plec, dar tonul lui rugător mă copleşeşte.

— Da, pot să fac asta.

Îl las în apropierea casei de oaspeţi ca să intru în încăperea foarte aglomerată, care face aerul irespirabil. Strângându-mi coatele şi sperând să nu mă atingă nimeni, mă strecor prin mulţime.

Maci Owens, mama lui Kayden, stă de vorbă cu celelalte mame de la masă şi îmi face semn cu mâna, brăţările ei din aur şi argint zăngănind.

— Oh, Callie, mama ta este aici, dragă?

Vorbeşte nedesluşit şi în faţa ei se află o sticlă goală de vin.

— Este afară în maşină, îi strig acoperind muzica, iar în clipa aceea cineva se loveşte de umărul meu şi muşchii mi se încordează. Vorbea la telefon cu tata şi m-a trimis pe mine să-l caut pe fratele meu. L-aţi văzut?

— Îmi pare rău, dragă, nu l-am văzut, spune ea şi îşi flutură o mână. E foarte multă lume aici.

Îi fac semn din mână.

— Bine, în regulă, mă duc să-l caut.

Când mă îndepărtez, mă întreb dacă l-a văzut pe soțul ei și dacă îl va întreba de ce este tăiat la mână.

În sufragerie, fratele meu Jackson stă pe canapea și vorbește cu prietenul lui cel mai bun, Caleb Miller. Mă opresc aproape de prag, chiar în afara câmpului lor vizual. Ei continuă să râdă, să discute și să-și bea berile, ca și când nimic nu contează. Îl dispreţuiesc pe fratele meu pentru că râde, pentru că este aici, pentru că mă obligă să mă duc la el și să-i spun că mama așteaptă afară, în mașină.

Vreau să mă îndrept spre el, dar nu pot să-mi mișc picioarele. Știu că trebuie să trec peste asta, dar oamenii care se sărută pe la colțuri și dansează în mijlocul camerei mă fac să mă simt stânjenită. *Nu pot să respir. Nu pot să respir. Mișcați-vă, picioarelor, mișcați-vă.*

Cineva se izbește de mine și aproape mă doboară.

— Scuze, spune o voce joasă.

Mă sprijin de tocul ușii și ies din transă. Mă grăbesc pe hol, fără să mă deranjez să văd cine a intrat în mine. Trebuie să ies de aici și să respir din nou.

După ce iau trusa de prim ajutor din dulapul de jos și punga cu gheață din congelator, ies neobservată din casă, pe ușa laterală. Kayden nu mai este afară, dar lumina din casa de oaspeți se vede la ferestre.

Nesigură, deschid ușa și-mi bag capul în camera slab luminată.

— E cineva aici?

Kayden iese din camera din spate fără cămașă și cu un prosop roșu și scămoșat lipit pe față.

— Hei, ai adus ce te-am rugat?

Mă strecor în cameră și închid ușa în urma mea. Îi întind trusa de prim ajutor și punga cu gheață cu capul întors spre ușă, ca să evit să mă uit la el. Pieptul lui gol și felul cum îi cad blugii pe șolduri mă stânjenesc.

— Nu mușc, Callie, îmi vorbește el pe un ton neutru când ia trusa și punga cu gheață. Nu trebuie să te holbezi la perete.

Mă forțez să-l privesc și-mi este greu să nu mă uit cu ochi mari la cicatricele pe care le are de-a lungul abdomenului și al pieptului. Liniile verticale care îi străbat antebrațele sunt cele mai tulburătoare, late și zimțate, de parcă l-a tăiat cineva cu o lamă. Mi-aș dori să-mi pot trece degetele peste ele și să îndepărtez durerea și amintirile care le însoțesc.

Își lasă repede prosopul mai jos ca să se acopere și, cât ne fixăm cu privirea, confuzia i se citește în ochiul nevătămat. Inima îmi bate cu putere în piept pentru o clipă, care trece ca un pocnet din degete, cu toate că pare să nu se mai sfârșească.

El clipește și-și apasă punga cu gheață pe ochiul inflamat în timp ce lasă trusa pe marginea mesei de biliard. Degetele îi tremură când își retrage mâna și toate încheieturile degetelor îi sunt zgâriate.

— Poți să scoți tu tifonul? Mă cam doare mâna.

Cât bâjbâi să ridic capacul trusei, unghia mi se prinde în deschizătoare și se dă peste cap. Îmi curge sânge când deschid capacul și scot tifonul.

— S-ar putea să ai nevoie de copci pentru tăietura de sub ochi. Nu arată bine.

El își tamponează tăietura cu prosopul și se crispează de durere.

— O să fie bine. Trebuie doar s-o curăț și s-o acopăr.

Apa fierbinte îmi curge pe corp, arzându-mi pielea plină de pete roșii și bășici. Vreau doar să mă simt curată din nou. Când îmi dă prosopul ud, sunt atentă să nu ni se atingă degetele și mă aplec în față ca să mă uit cu atenție la leziunea care este atât de adâncă încât se văd mușchiul și țesuturile.

— Chiar ai nevoie de copci.

Îmi sug sângele de pe degetul mare.

— Sau o să te alegi cu o cicatrice.

Colțurile buzelor lui descriu un zâmbet trist.

— Mă descurc cu cicatricele, mai ales cu cele de suprafață.

În adâncul inimii mele, știu la ce se referă.

— Chiar cred că ar trebui ca mama ta să te ducă la doctor, iar apoi să-i spui ce s-a întâmplat.

El se apucă să desfășoare o bucată de tifon, dar, accidental, o scapă pe podea.

— Asta n-o să se întâmple niciodată și, chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar conta. Nimic din toate astea nu contează.

Cu degetele nesigure, iau tifonul și-l desfășor în jurul mâinii mele. Rup o bucată și iau banda adezivă din trusă. Apoi, alungându-mi toate gândurile pline de groază din minte, mă întind spre obrazul lui. El rămâne nemișcat și-și ține lipită de piept mâna care-l doare în timp ce îi acopăr rana cu tifonul. Încruntat, continuă să se uite la mine și de-abia respiră cât îi fixez tifonul cu bandă adezivă.

Mă retrag și expir. Cu excepția celor din familia mea, el este prima persoană pe care am atins-o intenționat în ultimii șase ani.

— Eu tot cred că ai nevoie de copci.

El închide trusa și șterge o picătură de sânge de pe capac.

— L-ai văzut pe tata înăuntru?

— Nu. Telefonul îmi țiuie în buzunar și citesc mesajul. Trebuie să plec, adaug. Mama mă așteaptă în mașină. Ești sigur c-ai să fii în regulă?

— O să-mi revin.

Nu se uită la mine când ia prosopul și se duce spre cameta din spate.

— Bine. Presupun că ne vedem mai târziu.

Nu, nu o să ne vedem. Pun telefonul în buzunar și mă îndrept către ușă.

— Mda, presupun că ne vedem mai târziu.

— Mulțumesc, adaugă el imediat.

Cu mâna pe clanță, mă opresc. Mă simt îngrozitor că-l părăsesc, dar sunt prea lașă să rămân.

— Pentru ce?

Se gândește o veșnicie, iar apoi oftează.

— Pentru că mi-ai adus trusa de prim ajutor și punga cu gheață.

— Cu plăcere.

Ies pe ușă cu inima grea, cu un alt secret care o copleșește.

Când încep să văd aleea, telefonul sună în buzunar.

— Sunt cam la un metru distanță, răspund.

— Fratele tău este aici și trebuie să ajungă acasă. Trebuie să fie la aeroport în opt ore.

Mama este îngrijorată.

Grăbesc pasul.

— Îmi pare rău, am fost distrasă... dar tu m-ai trimis să-l aduc.

— Ei bine, el mi-a răspuns prin mesaj; acum vino, spune ea frenetic. Trebuie să se odihnească.

— Mamă, ajung în aproximativ jumătate de minut.

Închid telefonul și ies în curtea din față.

Daisy, prietena lui Kayden, stă pe verandă și mănâncă o felie de tort în timp ce discută cu Caleb Miller. Instantaneu, simt un nod în stomac, mă încovoi și mă ascund în umbrele copacilor, sperând că n-or să mă vadă.

— Oh, Dumnezeule, aia e Callie Lawrence? spune Daisy ducându-și mâna la frunte și mijindu-și ochii spre mine. Ce naiba faci acolo? N-ar trebui să-ți pierzi vremea prin cimitir sau ceva de genul ăsta?

Mă uit în jos și grăbesc pasul, împiedicându-mă de o piatră. *Un picior în fața celuilalt.*

— Sau pur și simplu fugi de felia mea de tort? strigă ea pe un ton amuzat. Care e varianta corectă, Callie? Haide, spune-mi.

— Încetează, o avertizează Caleb afișând un zâmbet superior când se apleacă peste balustradă, cu ochi negri ca noaptea. Sunt sigur că are motivele ei pentru care fuge.

Insinuarea din vocea lui mă face să o iau la fugă. Alerg în întunericul aleii, sunetul râsetelor lor lovindu-mă în spate.

— Ce-ai pățit? mă întreabă fratele meu când trântesc portiera și îmi pun centura de siguranță, gâfâind și aranjându-mi șuvițele scurte. De ce alergai?

— Mama mi-a spus să mă grăbesc.

Îmi fixez poala cu privirea.

— Uneori mă uimești, Callie. Își aranjează părul șaten-închis și se trântește din nou pe scaun. Parcă te străduiești să-i faci pe ceilalți să creadă eă ești o ciudată, continuă el.

— Nu eu am douăzeci și patru de ani și-mi pierd timpul la o petrecere cu liceeni, îi amintesc.

Mama mijește ochii la mine.

— Callie, nu începe. Știi că domnul Owens l-a invitat pe fratele tău, tot așa cum te-a invitat și pe tine.

Mă gândesc din nou la Kayden, la fața lui bătută și rănită. Mă simt groaznic pentru că l-am părăsit și aproape că-i spun mamei ce s-a întâmplat, dar îi zăresc pe Caleb și pe Daisy, care, de pe veranda din față, se uită la noi, și îmi aduc aminte eă, uneori, secretele trebuie păstrate. În plus, mama nu a fost niciodată genul de persoană căreia să-i placă să audă despre lucrurile urâte din lume.

— Am doar douăzeci și trei. Abia luna viitoare împlinesc douăzeci și patru, îmi întrerupe gândurile fratele meu. Iar ei nu mai sunt la liceu, așa eă taci din gură.

— Știu câți ani ai, spun. Și nici eu nu mai sunt la liceu.

— Nu-i nevoie să pari atât de fericită pentru asta, se strâmbă mama când trage de volan ca să iasă pe stradă.

Ridurile îi apar în jurul ochilor căprui când încearcă să nu plângă.

— O să ne fie dor de tine și chiar îmi doresc să te mai gândești și să aștepți până la toamnă ca să pleci la școală. Dragă, Laramie este la aproape șase ore distanță. Ne va fi foarte greu să fim atât de departe de tine.

Mă holbez la drumul care se întinde printre copaci și peste dealurile nu prea înalte.

— Îmi pare rău, mamă, dar deja m-am înscris. În plus, n-are rost să rămân pe-aici pe timpul verii doar ca să stau în camera mea.

— Ai putea să te angajezi, așa cum face fratele tău în fiecare vară, îmi sugerează ea. Așa ai putea să-ți petreci timpul cu el, iar Caleb o să locuiască împreună cu noi.

Toți mușchii corpului mi se încordează ca o sfoară înnodată și trebuie să fac un efort ca să respir.

— Îmi pare rău, mamă, dar sunt pregătită să mă descurc singură.

Sunt mai mult decât pregătită. M-am săturat de privirile triste pe care mi le aruncă mereu pentru că nu înțelege nimic din ce fac. M-am săturat să vreau să-i spun ce s-a întâmplat, dar să fiu conștientă că nu pot. Sunt pregătită să mă descurc singură, departe de coșmarurile care îmi bântuie camera, viața și întreaga mea lume.

Capitolul 1

#4 Poartă o cămaşă colorată

4 luni mai târziu...

Callie

Deseori mă întreb ce-i împinge pe oameni să facă anumite lucruri; dacă vin pe lume pregătiţi sau dacă învaţă între timp. Poate chiar împrejurările pe care nu le controlează îi forţează să le facă. Există control asupra vieţii sau suntem cu toţii neajutoraţi?

— Dumnezeule, este nebunie azi pe-aici, comentează Seth.

Studenţii din primul an care vin şi roiesc în curtea campusului îl fac să strâmbe din nas şi să-mi fluture o mână prin faţă.

— Iar mă ignori?

Îmi alung gândurile clipind.

— Hai, nu fi arogant. Îl înghiontesc cu umărul, în joacă. Doar pentru că amândoi am hotărât să participăm la cursurile din semestrul de vară şi pentru că ştim unde sunt toate, asta nu înseamnă că suntem mai buni decât ei, adaug.

— Uh, ba da. Îşi dă peste cap ochii căprui. Suntem un fel de boboci superiori, continuă el.

Îmi reprim un zâmbet şi sorb din cafeaua mea cu lapte.

— Ştii eă nu există aşa ceva.

El oftează şi-şi zbârleşte buclele de un blond auriu, care par vopsite la un salon de coafură, dar care, de fapt, sunt naturale.

— Mda, ştiu. Mai ales pentru oameni ca noi. Suntem ca două oi negre.

— Sunt mai multe oi negre în afară de noi.

Îmi feresc ochii de soare cu mâna.

— Şi m-am potolit. Astăzi port chiar şi-un tricou roşu, aşa cum scria pe listă.

Colţurile buzelor i se ridică.

— Care ar arăta şi mai bine dacă ţi-ai lăsa libere buclele frumoase, în loc să ţi le ascunzi în coada aia de cal tot timpul.

— Toate la timpul lor, îi spun. Şi-aşa mi-a fost destul de greu să-mi las părul să crească. Mă face să mă simt ciudat. Şi nu contează, pentru că am adăugat deja şi asta pe listă.

— Ei bine, aşa şi trebuie, răspunde el.

— De fapt, am s-o fac după ce mă întorc în cameră.

Eu şi Seth avem o listă de lucruri pe care trebuie să le facem, chiar dacă ne simţim speriaţi, scârbiţi sau nu suntem în stare. Dacă un lucru este pe listă, atunci trebuie să-l facem şi apoi să-l tăiem de pe listă, iar asta cel puţin o dată pe săptămână. Asta am făcut după ce ne-am împărtăşit unul altuia cele mai obscure secrete, încuiaţi în camera mea, atunci când am comunicat cu adevărat pentru prima oară cu un om.

— Şi încă porţi hanotacul ăsta îngrozitor, continuă el şi trage de partea de jos a hainei mele de un gri şters. Credeam că am vorbit despre chestia asta hidoasă. Eşti ftumoasă şi nu trebuie să te ascunzi. În plus, afară sunt vreo douăzeci şi şapte de grade.

Jenată, îmi strâng hanoracul în jurul meu şi apuc marginea materialului.

— Schimbă subiectul, te rog.

El mă ia de braț când se sprijină de mine, forțându-mă să urc pe trotuar când oamenii trec pe lângă noi.

— Bine, dar într-o zi o să vorbim despre o schimbare completă, sub îndrumarea mea.

Oftez.

— Vom vedea.

L-am întâlnit pe Seth în prima mea zi la UW[1], la cursul de aritmetică. Incapacitatea noastră de a înțelege numerele a fost un motiv bun să începem o conversație și, de atunci, prietenia noastră s-a dezvoltat. Seth este singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată din clasa a șasea încoace, în afară de scurta prietenie cu fata nouă din școală, care nu o cunoștea pe „anorexica și satanista Callie" pe care o vedeau toți ceilalți.

Seth se oprește brusc din mers și se întoarce punându-se în fața mea. Poartă un tricou gri și o pereche de blugi strâmți și negri. Părul îi este ciufulit cu stil și toate fetele îi invidiază genele lungi.

— Trebuie să-ți mai spun un lucru. Cu vârful degetului, îmi atinge colțul ochiului. Tușul de ochi maro îmi place mai mult decât negrul excesiv, continuă el.

— Mă bucur că am aprobarea ta.

Îmi duc teatral mâna în dreptul inimii.

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă. De dimineață mă tot gândesc la asta.

El se strâmbă și își coboară privirea spre tricoul roșu care-mi atinge partea de sus a blugilor strâmți.

— Arăți bine din toate punctele de vedere, doar că mi-aș dori ca măcar o dată să porți o rochie sau pantaloni scurți sau ceva care să-ți etaleze picioarele alea.

Fața mi se pleoștește odată cu starea mea de spirit.

— Seth, știi de ce... Adică, știi tu... Nu pot...

— Știu. Încercam doar să te încurajez.

[1] Universitatea din Wyoming (n. red.)

— Ştiu şi de-asta te iubesc.

De fapt, nu-l iubesc doar pentru asta. Îl iubesc pentru că este prima persoană alături de care m-am simţit suficient de confortabil încât să-i spun secretele mele, dar poate că am făcut-o tocmai pentru că înţelege cum este să fii rănit şi fizic, şi psihic.

— Eşti mult mai fericită decât atunci când te-am cunoscut.

Îmi aranjează bretonul după ureche.

— Mi-aş dori să poţi fi aşa în preajma tuturor, Callie. Să nu te mai ascunzi de toată lumea. Este trist că nimeni nu vede cât de grozavă eşti.

— Şi viceversa, spun eu, pentru că şi Seth se ascunde la fel de mult ca mine.

El îmi ia din mână paharul gol din plastic şi-l aruncă în coşul de gunoi de lângă una dintre bănci.

— Ce zici? Ar trebui să participăm la unul dintre tururi şi să râdem de ghid?

— Ştii cum să mă cucereşti.

Eu radiez, iar râsul său îi luminează toată faţa.

Sub umbra copacilor, ne plimbăm pe trotuar spre uşa de la intrarea în clădirea principală, care are câteva etaje şi un acoperiş ascuţit. Pare să aibă o însemnătate istorică. Foarte vechi şi crăpate, cărămizile roşii par să o plaseze într-o altă epocă. Curtea care înconjoară toate clădirile seamănă cu un labirint triunghiular, ale cărui alei din ciment plasate aleatoriu traversează peluza. Chiar dacă este un loc drăguţ unde să te duci la şcoală, cu mulţi copaci şi cu un spaţiu deschis, mi-a luat ceva timp ca să mă obişnuiesc.

Confuzia pluteşte în aer în timp ce studenţii şi părinţii încearcă să se orienteze. Sunt complet distrasă când aud încet „Atenţie".

Îmi întorc capul la timp ca să văd un tip care aleargă direct spre mine, cu mâinile în aer, şi o minge de fotbal care zboară către el. Corpul lui masiv se loveşte de al meu, iar eu cad pe spate, lovindu-mi capul şi cotul de trotuar. Durerea îmi inundă braţul şi nu pot să respir.

— Dă-te de pe mine, spun și, cuprinsă de panică, mă zbat.

Greutatea și căldura lui mă fac să simt că mă sufoc.

— Dă-te odată!

— Îmi pare foarte rău. Se rostogolește într-o parte și, repede, se ridică de pe mine. Nu te-am văzut, adaugă el.

Îmi alung petele din ochi clipind până când îi văd chipul; părul castaniu care i se ridică deasupra urechilor, ochii pătrunzători de culoarea smaraldului și zâmbetul care ar topi inima oricărei fete.

— Kayden?

El se încruntă și mâna-i cade pe lângă corp.

— Te cunosc?

Sub ochiul drept are o cicatrice mică, iar eu mă întreb dacă s-a ales cu ea în urma loviturii primite de la tatăl său în acea seară.

Faptul că nu-și amintește cine sunt mă face să simt o ușoară înțepătură în inimă. Mă ridic în picioare și-mi scutur praful și iarba de pe mâneci.

— Mm, nu, scuze. Credeam că ești altcineva.

— Dar știi cum mă cheamă.

Îndoiala i se citește în voce când ridică mingea din iarbă.

— Stai, chiar te cunosc, nu-i așa?

— Chiar îmi pare foarte rău că ți-am stat în cale.

Îl apuc de mână pe Seth și-l trag spre ușile de la intrare, unde atârnă un banner mare pe care scrie „Bun venit, studenților".

Când ajungem pe hol lângă vitrinele din sticlă, îi dau drumul și mă sprijin de peretele din cărămidă, încercând să respir.

— Ăla era Kayden Owens.

— Oh.

El aruncă o privire spre ușa de la intrare, în vreme ce studenții se înghesuie înăuntru.

— *Acel* Kayden Owens? Pe care l-ai salvat?

— Nu l-am salvat, îl lămuresc. Pur și simplu am întrerupt ceva.

— Ceva care avea să iasă urât.

— Oricine altcineva ar fi făcut la fel.

Când încerc să păşesc pe hol, Seth mă apucă de cot cu degetele şi mă trage înapoi spre el.

— Nu, mulţi oameni şi-ar fi văzut de drum. Se ştie că majoritatea oamenilor se uită în altă parte când se întâmplă ceva rău. O ştiu din experienţă.

Mă doare sufletul pentru el şi din cauza a ceea ce i s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

— Să nu-ţi pară rău, Callie, spune cu un oftat greoi. Şi tu ai o poveste tristă.

Ne facem loc de-a lungul holului îngust până când acesta se deschide şi vedem o masă plină ochi cu pliante şi broşuri. Tinerii stau la rând, se holbează la orare şi discută cu părinţii lor, părând speriaţi şi încântaţi.

— Nici măcar nu te-a recunoscut, spune el în timp ce-şi face loc prin mulţime, tăindu-le calea tuturor, şi înşfacă un pliant roz.

— Nu m-a recunoscut aproape niciodată, scutur din cap când îmi oferă un biscuit de pe o farfurie aflată pe masă.

— Ei bine, acum ar trebui să te recunoască.

El ia un biscuit cu zahăr, dă bombonelele colorate la o parte şi muşcă dintr-un colţ. Când mestecă, îi cad firimituri de pe buze.

— L-ai scăpat de bătaie.

— Nu-i chiar mare lucru, spun eu, chiar dacă simt o uşoară împunsătură în inimă. Acum, te rog, putem să vorbim despre altceva?

— Ba este. Oftează când mă încrunt la el. Bine, o să-mi ţin gura, continuă el. Haide să găsim un ghid pe care să-l torturăm.

Kayden

În ultimele patru luni, un coşmar m-a bântuit în fiecare noapte blestemată. Se face că stau ghemuit lângă casa de oaspeţi, iar tata mă bate de mă-ndoaie. Nu l-am mai văzut niciodată atât de înnebunit —

probabil că din cauză că am făcut unul dintre cele mai rele lucruri pe care și le imaginează. Are o privire criminală, iar furia i-a devorat orice urmă de umanitate.

Când mă lovește în față cu pumnii, sângele cald îmi curge pe piele și-i stropește cămașa. Știu că s-ar putea să mă omoare de data asta și că, în sfârșit, ar trebui să ripostez, dar am fost învățat să sufăr în tăcere. În plus, se pare că deja nu-mi mai pasă.

Apoi cineva apare din neant și ne întrerupe. Când îmi șterg sângele de la ochi, îmi dau seama că este o fată extrem de îngrozită. Nu prea înțeleg de ce a intervenit, dar îi datorez multe.

În seara aia, Callie Lawrence probabil că nu și-a dat seama că a făcut mai mult decât să-mi salveze viața nenorocită. Mi-aș dori să știe, dar n-am știut niciodată cum să-i spun și nici n-am mai văzut-o de atunci. Am auzit că a plecat la facultate înainte de începerea cursurilor, ca să-și ia viața în mâini, și o invidiez.

Prima mea zi în campus este destul de bună, mai ales după ce mama și tata au plecat cu mașina și am putut să respir pentru prima dată în viața mea.

Eu și Luke ne plimbăm prin campusul înțesat de lume și încercăm să ne dăm seama pe unde se află totul, în timp ce ne aruncăm unul altuia o minge de fotbal. Soarele strălucește, copacii sunt înverziți și aerul e plin de atâta prospețime încât mă înviorează. Vreau să o iau de la capăt, să fiu fericit, să simt cu adevărat că trăiesc.

Din cauza unei pase deosebit de lungi, ajung să dau peste o fată. Mă simt ca un tâmpit, mai ales pentru că ea e atât de mică și pare foarte fragilă. Ochii albaștri îi sunt mari și pare speriată de moarte. Și mai ciudat este că mă cunoaște, dar fuge când o întreb cum se simte.

Asta mă enervează la culme. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la cât de familiar îmi este chipul ei. De ce nu pot să-mi dau seama cine naiba este?

— Ai văzut-o pe fata aia? îl întreb pe Luke.

El e cel mai bun prieten al meu încă din clasa a doua, când ne-am dat amândoi seama cât de nenorocite sunt viețile noastre de acasă, chiar dacă din motive diferite.

— Peste care tocmai ai dat?

Împăturește orarul și-l bagă în buzunarul din spate al blugilor.

— Într-un fel, îmi aduce aminte de fata aia liniștită cu care mergeam la școală, pe care Daisy era extrem de hotărâtă să o tortureze.

Mă uit la ușile de la intrare, pe unde ea a dispărut.

— Callie Lawrence?

— Da, cred că așa o chema.

Oftează îngrijorat, învârtindu-se în mijlocul peluzei și încercând să se orienteze.

— Dar nu cred că este ea. Callie nu se dădea cu tot rahatul ăla negru pe la ochi și era tunsă ca un băiat. În plus, cred că fata aia era mai slabă.

— Da, arăta diferit.

Dar, dacă este Callie, trebuie să-i vorbesc despre ce s-a întâmplat.

— Totuși, Callie a fost mereu slabă. Ăsta era motivul pentru care Daisy râdea de ea.

— Unul dintre motivele pentru care se distra pe seama ei, îmi aduce el aminte și repulsia îi schimonosește chipul când vede ceva în spatele meu. Cred că mă duc să caut camera noastră.

Luke pleacă în grabă spre colțul clădirii înainte să pot spune ceva.

— Aici erai.

Daisy apare din spatele meu, iar mirosul de parfum și de fixativ mă copleșește.

Brusc, înțeleg de ce a fugit Luke de parcă ar fi văzut un incendiu. Nu o place pe Daisy din mai multe motive, unul fiind acela că o consideră o cățea. Și chiar este, dar mie îmi convine, pentru că-mi permite să nu simt nimic, iar ăsta e singurul mod în care știu să-mi trăiesc viața.

— Sper că nu vorbeați exact despre mine. Daisy îmi cuprinde talia cu brațele și-mi masează abdomenul cu vârfurile degetelor. Asta dacă nu cumva era ceva de bine, adaugă ea.

Mă întorc și o sărut pe frunte. Ea poartă o rochie albastră cu un decolteu adânc și colierul care-i atârnă între sâni.

— Nu vorbea nimeni despre tine. Luke a plecat doar să-și caute camera.

Ea își mușcă buza de jos dată cu luciu și-și flutură genele spre mine.

— Bun, pentru că deja mă enervează că trebuie să-mi las iubitul ridicol de înfierbântat. Să nu uiți: poți să flirtezi, dar nu să pui mâna.

Daisy se plictisește ușor și spune unele chestii doar ca să se dea în spectacol.

— Fără atingeri. Am înțeles, spun și mă abțin să-mi dau ochii peste cap. Și, îți repet, nimeni nu vorbea despre tine.

Gânditoare, își răsucește pe deget o șuviță blondă și ondulată.

— Nu mă deranjează dacă vorbiți despre mine, cât timp e de bine.

Am cunoscut-o pe Daisy când eram în clasa a zecea, iar ea s-a transferat la școala noastră. Era o elevă nouă și apetisantă din primul an de liceu și știa asta foarte bine. Eu eram destul de popular, dar nu ieșeam cu cineva pe bune, ci doar mă prosteam. Mă concentram mai mult asupra fotbalului, așa cum voia tata. Totuși, Daisy părea interesată și, după câteva săptămâni, eram oficial un cuplu. Îi pasă doar de propria persoană și nu mă întreabă niciodată cum de m-am ales cu toate vânătăile, tăieturile și cicatricele. A adus vorba despre asta când ne-am tras-o prima dată, iar eu i-am spus că sunt urmele unui accident cu mașina, petrecut când eram copil. Despre cele noi nu m-a întrebat nimic.

— Uite ce-i, iubito, trebuie să plec. O sărut repede pe buze. Trebuie să mă instalez, să despachetez și să-mi dau seama unde naiba sunt toate, adaug.

— O, bine.

Își împinge în afară buza de jos și-și trece degetele prin părul meu, ghidându-mi buzele înapoi spre ale ei, pentru un sărut lung. Când se retrage, zâmbește.

— Cred c-o să mă întorc acasă și-o să încerc să-mi umplu timpul cu liceul vechi și plictisitor.

— Sunt sigur că vei fi în regulă, îi spun în timp ce merg cu spatele spre ușă, făcându-mi loc printre oamenii care iau cu asalt trotuarul. O să vin la balul de absolvire.

Ea îmi face cu mâna când se întoarce în parcare. O urmăresc până când urcă în mașină și apoi intru în clădirea universității. Înăuntru aerul este mai rece, luminile sunt slabe, se aud multe țipete și este o mare dezorganizare.

— Nu avem nevoie de un tur.

Mă îndrept către Luke, care stă în picioare lângă masa unde se fac înscrierile și citește un pliant roz.

— Nu cumva trebuia să-ți cauți camera sau a fost o scuză ca să scapi de Daisy?

— Fata aia mă scoate din minți. Își trece o mână prin părul șaten și scurt. Și m-am dus într-acolo, dar apoi mi-am dat seama că ar fi mai ușor dacă aș face un tur, ca să știu pe unde sunt toate.

Luke este o persoană foarte organizată când vine vorba despre școală și sport. Eu știu că așa este, de vreme ce îi cunosc trecutul, dar din punctul de vedere al unui străin, probabil că pare un scandalagiu care a fost exmatriculat.

— Bine, o să facem turul.

Scriu pe o foaie numele noastre, iar roșcata care stă în spatele mesei îmi zâmbește.

— Puteți să vă duceți cu cei care fac turul acum, spune ea împingându-și cu nerușinare decolteul cu brațele când se apleacă în față. De-abia au ieșit pe hol.

— Mulțumesc.

Zâmbindu-i, mă îndepărtez țanțoș cu Luke în direcția pe care ne-a indicat-o.

— De fiecare dată, spune el amuzat, ocolind o masă mai mică, plină cu farfurii cu fursecuri, ești ca un magnet.

— Nu-mi doresc asta, îi răspund când ne apropiem de mulțime. De fapt, aș vrea să înceteze asta.

— Ba nu, nu vrei, îmi zice el și-și dă ochii peste cap. Îți place și o știi. Și mi-aș dori să acționezi, ca să poți s-o părăsești pe cățea.

— Daisy nu este atât de rea. Este probabil singura fată căreia nu-i pasă dacă flirtez.

Îmi încrucișez brațele și mă holbez la ghidul plictisitor cu ochelari imenși, păr șaten și ciufulit, care ține în mâini o mapă.

— Chiar trebuie să facem asta? Aș prefera să mă duc să-mi despachetez lucrurile.

— Trebuie să știu unde sunt toate, spune el. Dacă vrei, poți să te duci în cameră.

— Mi-e bine aici.

Mă uit cu atenție la o fată din cealaltă parte a mulțimii; la cea peste care am dat. Îi zâmbește unui tip de lângă ea, care îi șoptește ceva la ureche. Naturalețea gestului, lipsit de prefăcătoriile pe care sunt obișnuit să le văd, mă distrage.

— La ce te uiți? Luke îmi urmărește privirea și se încruntă. Știi ce? adaugă el. Cred că s-ar putea să fie Callie Lawrence. Dacă stau și mă gândesc, îmi aduc aminte că tatăl ei a zis ceva cum că ea o să se-nscrie la UW.

— Imposibil... nu se poate... sau da?

Mă uit cu atenție la părul ei șaten, la hainele care-i scot în evidență silueta subțire și la ochii albaștri care-i scânteiază când râde. Ultima dată când am văzut-o, ochii aceia albaștri erau încețoșați și precauți. Callie pe care o știam eu era mai întunecată, purta haine lălâi și părea mereu tristă. Evita pe toată lumea, mai puțin în scara în care mi-a salvat pielea.

— Nu, ea este, spune Luke încrezător când își atinge ușor tâmpla cu degetul. Adu-ți aminte că avea un semn mic din naștere pe tâmplă, la fel ca fata aia. Nu poate să fie o coincidență ciudată.

— Fir-aș al naibii! spun tare și toți se uită la mine.

— Pot să te ajut? mă întreabă ghidul pe un ton glacial.

Scutur din cap, observând-o pe Callie cum mă fixează cu privirea.

— Scuze, omule, mi s-a părut că s-a așezat o albină pe mine.

Luke pufnește în râs, iar eu mă abțin să nu râd. Ghidul care ne face turul pufăie frustrat și-și continuă discursul despre locul tuturor birourilor, arătând cu degetul fiecare ușă.

— Ce-a fost asta? mă întreabă Luke cu o voce joasă în timp ce îndoaie frumos o hârtie.

— Nimic, spun și mă uit prin mulțime, dar Callie nu e nicăieri. Ai văzut unde a plecat? adaug.

Luke scutură din cap.

— Nu.

Străbat culoarul cu privirea, dar nu o văd. Trebuie să dau de ea ca să-i mulțumesc pentru că mi-a salvat viața, așa cum ar fi trebuit să o fac în urmă cu patru luni.

Capitolul 2

#27 Invită o persoană necunoscută la cină

Callie

— Ce planuri avem în seara asta? Împăturesc o cămaşă şi-o las în coşul cu rufe de pe uscător. Ieşim sau rămânem aici? întreb.

Seth sare pe una dintre maşinile de spălat şi picioarele îi atârnă peste margine când îşi aruncă-n gură o bucată de gumă de mestecat.

— Am o dilemă. Pe de o parte, vreau să rămân şi să ajung la zi cu episoadele din *Jurnalele vampirilor,* dar mai e şi restaurantul ăla fantastic la care vreau să mă duc.

— Ei, nu ăla cu mâncare sushi. Mă încrunt şi torn puţin balsam pe una dintre cămăşile mele. Nu-mi place sushi şi nu prea am chef să mănânc în oraş în seara asta, adaug.

— Nu, nu ai mâncat niciodată sushi, mă corectează el. Şi doar pentru că nu ai încercat ceva, nu înseamnă că nu-ţi place.

Se abţine să nu râdă strângând din buze.

— Ştiu asta din proprie experienţă.

— Sunt sigură că aşa este.

Telefonul vibrează când ecranul se aprinde pe teancul de cămăşi.

— La naiba, este mama. Scuză-mă o secundă. Bună, mamă, răspund și mă duc într-un colț, ca să nu mai aud zgomotul mașinilor de spălat.

— Bună, scumpa mea, spune ea. Cum a fost prima zi de cursuri?

— Luni e prima zi de cursuri, îi aduc eu aminte și-mi apăs urechea liberă cu un deget ca să nu mai aud huruitul mașinilor. Azi e doar ziua de înscrieri.

— Ei bine, cum a mers?

— Deja știu unde sunt toate, așa că îmi mai spăl din rufe cu Seth.

— Bună, doamnă Lawrence, strigă Seth, ținându-și mâinile pâlnie la gură.

— Dragă, salută-l din partea mea, bine? răspunde ea. Și spune-i că abia aștept să-l cunosc.

Acopăr difuzorul cu mâna.

— Abia așteaptă să te cunoască, îi șoptesc lui Seth, iar el își dă ochii peste cap.

— Spune-i că nu mă poate manipula.

Mașina de spălat se oprește și el se dă jos ca să ridice capacul.

— Mi-a zis că și el abia așteaptă să te cunoască, îi spun mamei. De fapt, e foarte încântat.

Seth scutură din cap, trăgând o jachetă din mașină.

— Nu mă descurc cu mamele. Știi asta.

— Ce a spus? întreabă mama.

— Nimic, mamă.

Uscătorul scoate un sunet.

— Trebuie să închid. Te sun eu mai târziu.

— Așteaptă, scumpa mea. Vreau doar să-ți spun că pari foarte fericită.

— Sunt fericită, mint cu voce joasă, pentru că știu că asta vrea să audă.

Seth își lasă singura cămașă care trebuie uscată pe marginea coșului, își pune mâinile-n șolduri și mijește ochii la mine.

— Callie, nu o minți pe mama ta.

— Ce se întâmplă? întreabă mama. Aud o grămadă de zgomote.

— Trebuie să închid. Apăs butonul roșu înainte să mai poată spună și altceva.

— Mama mea nu-i ca mama ta.

Deschid ușa uscătorului și-mi scot restul de haine.

— De cele mai multe ori, e drăguță. Mă rog, cel puțin când mă port frumos.

— Dar nu poți să-i spui lucruri... cu adevărat importante. Își îndoaie brațul pe care-l avea în ghips când l-am cunoscut. Așa-i și cu mama mea.

— Tu i-ai spus mamei tale. Închid ușa uscătorului împingând-o cu șoldul. Pur și simplu nu ți-a mers bine, iar eu nu-i spun mamei pentru că o s-o dărâme, adaug. Este o persoană atât de fericită, încât nu are sens să o împovărez cu gânduri întunecate.

Îmi pun hainele-n coș când una dintre mașinile de spălat scoate un șuierat și se lovește de peretele din ciment.

— Putem să încercăm restaurantul ăla nou, dacă tu chiar vrei. Apucându-mi coșul, mi-l sprijin de șold. O să-l adaug pe lista mca cu lucruri noi pe care am de gând să le-ncerc, continui.

El zâmbește larg.

— Iubesc lista aia.

— Și eu... uneori, încuviințez în vreme ce el adună câteva haine. Și ai fost genial că te-ai gândit la asta.

Am făcut lista în penumbra camerei mele din cămin, când a recunoscut cum și-a rupt brațul și cum s-a ales cu cicatricele de pe mâini. În drum spre casă în ultima lui zi de școală, un grup de jucători de fotbal dintr-o furgonetă au sărit pe el, l-au bătut și au încercat să-l facă bucățele și să scape basma curată. Dar Seth este puternic și de aceea i-am spus secretul meu; pentru că el știe cum este să ți se întâmple așa ceva. Cu toate că am omis detaliile sângeroase, pentru că n-am putut să le spun cu voce tare.

— Sunt un om genial. Se dă la o parte ca să mă lase să ies prima pe ușă. Și, câtă vreme continui să crezi asta, o să-ți fie bine.

Râdem cu poftă, dar un nor întunecat pluteşte deasupra noastră când sunetul se risipeşte-n vânt.

Kayden

— Camera asta-i cât o cutie, comentez observând camera foarte mică de cămin.

Suntem pe holul reşedinţei Downey, una dintre cele patru clădiri în care sunt înghesuiţi studenţii de anul întâi. În cameră sunt două paturi identice alăturate şi un birou în colţul cel mai îndepărtat. Între paturi este o distanţă de doi paşi, iar în dulapul de pe peretele opus abia încap trei cutii.

— Eşti sigur că nu vrei să ne luăm un apartament? Pe drum încoace am văzut câteva foarte aproape de campus.

Luke scotoceşte printr-o cutie mare pe a cărei etichetă scrie „Nimicuri".

— Nu-mi permit un apartament. Trebuie să-mi găsesc o slujbă tocmai ca să pot să-mi cumpăr cărţi şi alte lucruri.

— Nu ţi-a ajuns bursa?

Apuc o cutie grea şi o las să cadă pe salteaua patului meu.

El mototoleşte o bucată de scotch şi o aruncă pe podea.

— Aia mi-a ajuns numai pentru taxa de şcolarizare.

Rup scotch-ul de pe partea de sus a cutiei.

— Pot să te ajut... dacă ai nevoie de nişte bani în plus.

El scutură repede din cap, foarte atent la o cutie.

— N-am nevoie de acte de caritate. Dacă tu vrei un apartament, atunci ia-ţi unul. Nu trebuie să rămâi în cămin doar pentru mine.

Scoate o statuetă de bronz fără cap şi se înroşeşte la faţă.

— Ce dracu' e asta?

Ridic din umeri.

— Nu eu ţi-am împachetat lucrurile, omule.

— Ei bine, eu am făcut-o și nu am pus asta aici. O aruncă în cealaltă parte a camerei și statueta lasă o adâncitură în perete. Drăcia dracului, încearcă să se joace cu mintea mea, continuă el.

— Nu o lăsa pe mama ta să te manipuleze. Știi că doar încearcă să te facă să te întorci acasă pentru a nu fi nevoită să se descurce de una singură.

Ridic statueta spartă și ies pe coridor ca să o arunc la coșul din apropierea camerei.

Când mă întorc, o zăresc pe Callie mergând în direcția mea, însoțită de tipul cu care era mai devreme și zâmbind din nou. Mă opresc în mijlocul coridorului și aștept să ajungă la mine, forțându-i pe cei din jurul meu să mă ocolească. Ea nu mă observă, dar prietenul ei mă vede și-i șoptește ceva la ureche.

Își întoarce capul spre mine și se clatină înapoi de parcă s-ar teme că aș avea de gând s-o atac. Prietenul ei o atinge cu mâna pe spate, ca să o liniștească.

— Bună, încep eu să vorbesc stângaci, uimit de nervozitatea ei față de mine. Nu știu dacă-ți aduci aminte de mine...

— Mi-aduc aminte de tine, mă întrerupe ea, ochii albaștri licărindu-i când se uită la cicatricea de pe maxilarul meu. Cum aș putea să nu-mi amintesc? Ne cunoaștem de când eram copii.

— Corect, spun eu, neștiind cum să reacționez în fața atitudinii ei distante. Nu așa s-a purtat în seara aia. Pur și simplu am încercat să intru în vorbă cu tine.

Buzele ei formează un „O", apoi tace, jucându-se cu centura de la jacheta sa mult prea mare.

Prietenul ei se uită la ea și după aceea îmi întinde mâna.

— Eu sunt Seth.

Îi strâng mâna continuând să mă uit la Callie.

— Kayden.

— Trebuie s-o ierți pe Callie. Seth o mângâie ușor pe umăr, iar ea se crispează. Nu se simte prea bine astăzi, adaugă el.

Pleoapele-i coboară când mijește ochii la el.

— Ba nu. Mă simt bine.

Seth o zorește cu o privire neiertătoare și vorbește printre dinți:

— Atunci poate că ar trebui să spui ceva. Poate ceva drăguț.

— Oh.

Ea își îndreaptă din nou atenția asupra mea.

— Îmi pare rău... Vreau să spun... se oprește, înjurând ca pentru sine. O, Dumnezeule, ce naiba am?

Seth oftează ca și cum comportamentul ei ciudat nu ar fi ceva neobișnuit pentru el.

— Ai început facultatea astăzi? mă întreabă el.

— Da, am venit cu o bursă pentru fotbal.

Îl măsor din cap până-n picioare, întrebându-mă dacă a atins vreodată o minge de fotbal.

El ridică din sprâncene, se leagănă pe călcâie și se preface a fi interesat.

— A, înțeleg.

Lui Callie îi flutură bretonul de pe frunte când expiră lent.

— Trebuie să plecăm. Avem planuri pentru cină. Kayden, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

— Ai putea să vii cu noi, îmi sugerează Seth, ignorând privirea urâtă pe care Callie i-o aruncă. Dacă vrei. Vrem să vedem cum e localul ăla nou.

— Se servește sushi.

Callie îmi întâlnește privirea pentru prima dată. Tristețea și sfiala i se citesc în ochi, iar eu aproape că mă întind să-i alung durerea cu o îmbrățișare. E un sentiment ciudat, de vreme ce nu am îmbrățișat niciodată pe nimeni în afară de Daisy, iar pe ea o îmbrățișez când sunt nevoit să o fac.

— Nu sunt sigură că mâncarea o să fie bună.

— Mie îmi place sushi. Peste umăr, mă uit la ușa deschisă a camerei mele. Dar ar trebui să-l iau pe Luke, dacă e în regulă, adaug. Luke a fost fundașul echipei Broncos.

— Știu cine este.

Ea înghite cu greu.

— Presupun că poate să vină.

— Numai o secundă. Stai să văd dacă vrea.

Mă întorc în camera în care Luke stă pe patul lui nefăcut şi se uită cu atenţie la un teanc de hârtii. Mă sprijin cu mâinile de cadrul uşii când îmi bag capul înăuntru.

— Ai chef să mănânci sushi?

El îşi ridică privirea spre mine.

— Sushi? De ce?

— Deoarece Callie Lawrence tocmai ne-a invitat, îi spun. Sau, mă rog, prietenul ei ne-a invitat... Îţi aduci aminte că era timidă?

Cu grijă, pune hârtiile într-un sertar al măsuţei de toaletă, dar pe una mică o mototoleşte şi o aruncă în coşul de gunoi.

— Da, prin clasa a şasea a început să fie aşa. Acum era normală şi, în clipa următoare, al dracu' de ciudată.

Mâinile îmi cad pe lângă corp, iar eu mă sprijin de spate, aruncând o privire pe hol la Callie, care îi şopteşte ceva lui Seth.

— Nu-mi amintesc aşa ceva. Adică îmi aduc aminte că era destul de normală şi că apoi am uitat-o complet. Nu prea ieşea cu nimeni, nu-i aşa?

— Aşa este.

El ridică din umeri.

— Ce-i cu obsesia asta pentru ea acum?

— Nu este o obsesie.

Acuzaţia lui mă enervează.

— Pe mine nu mă obsedează nimeni, niciodată. Pur şi simplu ne-au invitat, iar eu am acceptat, ca să fiu politicos. Dacă nu vrei să vii, atunci nu trebuie să ieşim cu ei.

El îşi îndeasă portofelul în buzunarul de la spate.

— Nu mă deranjează să mergem. Dacă supravieţuiesc miilor de cine enervante cu Daisy, sunt sigur că pot să iau cina cu o fată care ne-a fost colegă şi care de-abia vorbeşte.

Mă simt ca un netrebnic. Pare să-şi amintească mai multe lucruri despre Callie decât mine, iar eu ar trebui să o cunosc pe fata care m-a salvat în atât de multe feluri încât nu ştiu dacă am să fiu vreodată în stare să-i explic asta.

Callie

— Sunt atât de supărată pe tine, îi şoptesc lui Seth când traversăm parcarea întunecată spre restaurantul cu lumini fluorescente.

Am mers toţi patru cu aceeaşi maşină spre restaurant şi a fost suficient de linişte încât să mă facă să vreau să-mi smulg părul.

— De ce i-ai invitat?

— Ca să fiu politicos.

El ridică din umeri şi mă înghiontește cu braţul.

— Acum relaxează-te, draga mea Callie, şi hai să ştergem de pe lista noastră încercarea de a fi mai sociabili. De fapt, putem să bifăm că am invitat pe cineva la cină.

— Când ne întoarcem, o să dau foc listei ăleia.

Împing uşile de sticlă şi, păşind peste prag, intru în restaurantul neaerisit. Majoritatea separeurilor sunt goale, dar cele câteva fete de la bar, care poartă pene şi coroniţe de parcă ar fi la nuntă, fac destulă gălăgie.

— Ba nu, n-o să faci asta. Acum relaxează-te şi încearcă să faci puţină conversaţie, îmi răspunde el şi se îndreaptă spre amfitrioană, sprijinindu-şi braţul pe partea superioară a tejghelei. Bună, sunt locuri libere la bar? întreabă el.

Ea chicoteşte şi-şi înfăşoară pe deget o şuviţă roşcată în timp ce se uită pe o listă, fascinată de Seth.

— Să verific.

Seth îşi aruncă în gură o bomboană mentolată şi-şi dă ochii peste cap la mine, uitându-se peste umăr.

— Uau.

Îi zâmbesc și apoi mă întorc spre Luke și Kayden, dar nu știu ce să le spun. Cu excepția lui Seth, nu mă descurc cu băieții. Mi-aș dori să o fac, dar amintirile nu mă lasă, pur și simplu.

Luke smulge o frunză cerată din planta artificială de lângă ușă.

— Credeam că Laramie trebuie să fie un oraș mai incitant decât pare.

Îi arăt fereastra din dreapta mea.

— Este, mai departe, în direcția aia. Sunt o grămadă de cluburi și alte chestii.

Cu părul șaten ciufulit, tatuajul care-i încercuiește antebrațul și ochii căprui sfredelitori, Luke pare mereu că urmează să se ia la bătaie, iar asta mă face să mă îndepărtez.

— Deci știi unde se află?

— Am auzit pe unde sunt.

Mă uit cu coada ochiului la Kayden. Sprijinit de ușă, cu brațele încrucișate la piept, mă ascultă cu atenție. De ce se uită așa la mine? De parcă m-ar vedea cu adevărat.

— Dar nu am fost în prea multe.

— Mda, n-ai fost niciodată o petrecărcață, nu?

Luke aruncă frunza pe jos.

— De fapt, a fost oarecum, cândva, intervine Kayden afișând o expresie mândră. Acum îmi aduc aminte. Era începutul clasei a șasea și mama trebuia să aducă tortul, dar a uitat sau așa ceva... Cred că era ziua ta.

— Împlineam doisprezece ani.

Rămân fără glas când imaginile cu baloane, confetti și glazură roz ies la suprafață, dar apoi se risipesc într-o baltă de sânge.

— Și asta nu înseamnă că eram o petrecăreață, ci doar o fetiță care-și dorea o petrecere de ziua ei... Asta-i tot ce mi-am dorit.

Ei se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, iar eu încerc să-mi îndemn, în mintea mea, buzele să rostească niște vorbe, dar amintirile dureroase care-mi strivesc inima le împiedică.

— În regulă, am făcut rost de-o masă, dar nu la bar.

Seth se apropie şi-mi cuprinde umărul cu braţul.

— Ce s-a întâmplat? Pari bolnavă.

Clipesc de câteva ori şi mă forţez să zâmbesc.

— Sunt doar obosită.

El ştie că mint, dar nu o să mă dea de gol în faţa lui Kayden sau a lui Luke.

— Atunci poate că n-ar trebui să stăm prea mult.

Amfitrioana ne conduce spre masa noastră şi ne lasă meniurile ca să ne uităm prin ele, împreună cu patru pahare cu apă cu gheaţă, rânjindu-i îndrăzneţ lui Seth înainte de a se întoarce la locul ei din faţă. Gândurile rele pe care am încercat să le evit în ultima vreme îmi înceţoşează privirea şi nu văd niciun cuvânt din meniu. Îmi lipesc palmele pe ochi şi clipesc.

— Cred că trebuie să recunosc ceva, anunţă Kayden.

Când mă uit la el, începe să zâmbească.

— Nu-mi place sushi. De fapt, mă cam îngrozeşte.

— Nici mie nu-mi place, încuviinţez cu un zâmbet timid. E ciudat că mâncarea asta nu-i gătită.

— Nu a mâncat niciodată, divulgă Seth, dând pagina meniului său. Deci, tehnic vorbind, nu poate să-şi spună părerea.

— Eu cred că poate să ne spună părerea ei.

Pe sub masă, Kayden îmi atinge uşor genunchiul cu al lui; nu sunt sigură dacă o face intenţionat sau nu. Gestul mă face să-mi simt trupul cuprins de o fierbinţeală care-mi dă stomacul peste cap.

— Pare o opinie importantă.

Nu ştiu cum să-i interpretez complimentul, aşa că-mi ţin gura.

— Nu spun că nu-i importantă, explică Seth, ci doar că s-ar putea să-i placă dacă ar încerca. E un principiu de viaţă pe care-l respect.

Îmi beau apa şi pufnesc în râs, înecându-mă cu un cub de gheaţă.

— O, Dumnezeule!

Seth mă bate uşor cu mâna pe umăr.

— O să reuşeşti?

Eu dau aprobator din cap și-mi apăs pieptul cu palma.

— Da; totuși, nu mai face glume în timp ce beau, în regulă?

— E modul meu de viață. O scânteie îi joacă-n priviri când îmi zâmbește diabolic. Dar o să mă abțin, continuă el.

— Rahat, mi-am lăsat telefonul în mașină, lovește Luke blatul mesei cu palma și paharele noastre cu apă se clatină. Mă întorc imediat.

Se ridică, merge pe interval și iese pe ușile din față.

Revenim la meniurile noastre când Seth sare din separeu.

— Am încuiat mașina. Nici măcar nu poate să intre.

Se grăbește către ușă, scoțându-și cheile din buzunar.

— De fapt, Luke a ieșit să fumeze, îmi spune Kayden, răsucind solnița între palme. Pur și simplu, nu-i place să recunoască asta în fața persoanelor pe care nu le cunoaște. E ciudățenia lui.

Fără să mă uit la el, îmi ridic și îmi cobor capul.

— Probabil că la fel și Seth. De obicei fumează în mașină, dar a ieșit și el ca să fie politicos.

— Ar fi putut s-o facă. Râsul lui Kayden îi luminează ochii. Luke fumează în mașina mea de când aveam șaisprezece ani, adaugă el.

Zâmbesc gândindu-mă la asta, incapabilă să mă abțin, în vreme ce mă joc cu marginea unui șervețel.

— Ce-i așa de amuzant?

Kayden își îndoaie brațele pe blatul mesei, iar marginile mânecilor i se ridică. Linii mici și albe îi acoperă partea superioară a încheieturilor și el își trage repede mânecile-n jos ca să le ascundă.

— Haide, spune-mi ce te face să zâmbești așa.

— Nimic. Mă uit din nou la el. Pur și simplu mă gândeam la ce-ar fi spus tata dacă ar fi aflat vreodată că fundașul lui este un fumător, adaug.

— Cred că știa că este.

Kayden se apleacă peste masă, mutându-se mai aproape de mine.

— Mereu părea să știe tot ce făceam greșit, dar nu spunea niciodată nimic.

— Da, poate că așa este, presupun. O dată chiar l-a prins fumând pe fratele meu și l-a pedepsit pentru foarte mult timp.

De ce vorbesc așa cu el? Nu-mi stă în fire. Îmi cobor bărbia și mă uit cu atenție la lista cu aperitive.

— Callie, îmi pare rău, spune el brusc, lipindu-și palma de masă și făcând-o să alunece spre mine.

Când îmi atinge ușor articulațiile degetelor cu degetele sale, aproape că mă înec de moarte.

— De ce?

Vorbesc de parcă sunt gâtuită.

— Pentru că nu ți-am mulțumit... pentru noaptea aia.

Mâna lui mare o acoperă pe a mea.

Preț de o secundă, îmi place să-i simt căldura, dar apoi sunt aruncată înapoi în locul închis din mintea mea, prinsă și lipsită de puteri.

— Este în regulă. Îmi smulg mâna și mi-o ascund sub masă. Pulsul mi-o ia razna în timp ce mă holbez la meniu. A fost o noapte grea pentru tine, adaug.

Fără să spună ceva, își retrage mâna. Eu nu mă uit la el, pentru că nu vreau să-i văd dezgustul din privire.

— Dacă i-aș întreba dacă ar putea să-mi aducă un hamburger, crezi că mi-ar pregăti unul? întreabă el nonșalant, schimbând subiectul.

Încruntată, dau pagina din meniu.

— Scrie că au hamburgeri?

— Nu, glumeam.

Din cealaltă parte a mesei, se uită cu atenție la mine.

— Pot să te întreb ceva?

Precaută, dau aprobator din cap.

— Sigur.

— Cum de ai plecat mai devreme la facultate? Cei mai mulți vor să stea acasă pe timpul verii ca să petrecă.

Eu ridic din umeri.

— În afară de părinții mei, nu prea am mai avut pentru ce să rămân și, pur și simplu, mi s-a părut că e momentul să plec.

— Nu ai avut mulți prieteni, nu-i așa?

Amintirile îi acoperă chipul când începe să pună cap la cap fragmentele vieții mele triste.

Din fericire, Seth și Luke ni se alătură la masă înainte ca el să mai poată afla și alte detalii. Ei miros a fum și par euforic de fericiți.

— Nu, chiar nu sunt multe în campus, îi spune Seth lui Luke atunci când ia loc și desface șervețelul de lângă tacâmuri. Și, dacă sunt, cei de la securitate de obicei le interzic.

Luke învârte un mic meniu din plastic pe care sunt afișate imagini ale băuturilor cu bere.

— Da, tâmpenia asta se întâmpla tot timpul la școala noastră. Ca atunci când am făcut un foc de tabără imens, iar polițiștii au apărut și i-au alungat pe toți.

— Ai avut probleme? întreabă Seth, verificându-și ceasul de la mână.

— Nu prea multe.

Luke își aruncă o scobitoare în gură.

— De obicei, polițiștii din orașul nostru nu se iau de jucătorii de fotbal.

— Evident, mormăie Seth, aruncându-mi o privire piezișă, iar eu îi zâmbesc înțelegătoare.

Pe sub masă, Kayden își tot lovește piciorul de al meu și eu vreau să-l rog să înceteze, dar nici măcar nu pot să mă uit la el. Din cauză că unei părți din mine îi place asta, devin neliniștită. Pierd controlul asupra sentimentelor mele și simt cu disperare nevoia să-l recapăt.

Chelnerița se întoarce și ne notează comenzile. Încerc să mă controlez și comand un meniu complet, cu intenția de a mânca tot. Cu toate acestea, stomacul mi se strânge când ni se aduce mâncarea, iar eu îmi dau seama imediat că o s-o mănânc, așa cum mi se întâmplă mereu.

Capitolul 3

#52 Asumă-ţi riscul, pentru numele lui Dumnezeu

Kayden

A trecut o săptămână de când a început facultatea. Cursurile sunt o bătaie de cap. Am fost avertizat că o să-mi fie mai greu la facultate, dar nu m-am pregătit niciodată pentru cât de multă muncă individuală se cere. Între asta şi antrenamente, nu am avut deloc timp să mă concentrez la nimic altceva din viaţa mea.

De când am mâncat la restaurant, m-am întâlnit din întâmplare de două ori cu Callie şi ea m-a evitat de fiecare dată. Suntem colegi la cursul de biologie, dar stă în spate, cât mai departe de toţi ceilalţi, concentrându-se asupra stiloului şi a hârtiilor. La cât de obsedată este de ele, probabil că are un caiet plin cu notiţe.

Încerc să nu mă holbez la ea, dar, de cele mai multe ori, nu pot să mă abţin. Este fascinant să urmăresc cât de puţin este conectată la ce se întâmplă în jurul ei. Ar fi frumos să pot să mă pierd în gândurile mele, în loc să-mi fac mereu griji pentru prostii.

Mă pregătesc să plec la curs, spunându-mi că trebuie să o las în pace pe Callie, când primesc un telefon de la tatăl meu.

— Ţi-ai lăsat porcăriile în garaj, e primul lucru pe care mi-l spune.

— Îmi pare rău, îmi cer eu scuze, forţându-mă să respir când îmi iau cărţile. Dar credeam că mama a spus că pot să le las.

— Mama ta nu are nimic de zis în privinţa asta, spune el tăios. Dacă voiai să-ţi păstrezi rahaturile aici, ar fi trebuit să mă întrebi pe mine. Dumnezeule, de câte ori trebuie s-o dai în bară înainte să te potoleşti?

Vreau să mă cert cu el, dar are dreptate. De cele mai multe ori, o dau în bară. Îl las să mă ocărască mai mult de cincisprezece minute şi mă face să mă simt din nou ca un copil nenorocit.

După ce închid, fixez cu privirea oglinda de deasupra măsuţei de toaletă, analizându-mi toate cicatricele de pe faţă până când toate par a fi o singură cicatrice imensă. Deodată, toată mânia emană din mine, iar eu lovesc în draci măsuţa, până când unul dintre sertare se deschide şi cade. Lucrurile lui Luke se împrăştie peste tot pe podea; brichete, fotografii, câteva instrumente şi o lamă de ras. Urăşte când nu-şi are rahaturile în ordine şi o s-o ia razna dacă la întoarcere găseşte mizeria asta.

Le pun repede înapoi pe toate, încercând să pară că sunt ordonate şi mă prefac că nu observ porcăria aia de lamă care se holbează la mine când o ridic de pe podea. Însă nu pot să mă gândesc la altceva când o ţin în palmă, implorându-mă să nu o folosesc din nou.

Îmi tremură mâna când mintea-mi zboară spre o vreme când nu eram aşa; când credeam că poate, poate nu totul trebuie să se concentreze în jurul durerii.

Eu şi fratele meu mai mare, Tyler, ne prosteam în garaj. Avea cam şaisprezece ani, iar eu, opt. El meşterea la o motocicletă cumpărată cu banii economisiţi din slujba lui pe timpul verii.

— Ştiu că pare o porcărie, mi-a spus când a luat o cheie fixă din cutia cu unelte din colţ. Dar o să mă ducă în diverse locuri — departe de aici, ceea ce-mi şi doresc al naibii de mult.

În urma certei cu tata, s-a ales cu o vânătaie imensă pe braţ şi cu tăieturi la încheieturile degetelor. I-am auzit certându-se şi lovindu-se. Totuşi, eta ceva normal. Viaţa.

— De ce vrei să pleci? l-am întrebat, plimbându-mă în jurul motocicletei.

Nu era strălucitoare sau așa ceva, dar părea c-ar fi putut fi distractivă. Și, dacă putea să ducă pe cineva departe de acolo, atunci trebuia să fie specială.

— Din cauza tatei?

A aruncat cam cu putere unealta înapoi în cutie și și-a trecut mâinile prin părul lung și șaten, care-l făcea să semene cu o persoană fără adăpost, sau cel puțin așa spunea tata.

— Amice, într-o zi, când o să mai crești un pic, o să-ți dai seama că totul în casa asta e doar o minciună nenorocită și o să vrei să pleci dracului de aici, indiferent de ce te-ar costa s-o faci.

Am pus piciorul pe o cutie și m-am urcat pe motocicletă, ținându-mă de ghidon când mi-am trecut piciorul de copil în partea cealaltă.

— O să mă iei cu tine? Și eu vreau să plec.

A ocolit motocicleta și s-a lăsat pe vine, ca să verifice cauciucurile.

— Desigur, amice.

Am apăsat accelerația, prefăcându-mă că plec departe și, pentru o clipă, am văzut posibilitatea unei vieți lipsite de durere.

— Promiți?

El a dat aprobator din cap cât și-a făcut treaba cu manometrul.

— Da, promit.

S-a dovedit că fratele meu era un mincinos, ca toți ceilalți din casă. În cele din urmă, s-a mutat și a uitat de mine, pentru că a preferat să fie tot timpul beat decât să dea piept cu viața. După câțiva ani, Dylan, celălalt frate al meu, a absolvit liceul și s-a mutat în altă parte. Și-a schimbat numărul de telefon, nu a spus nimănui unde se duce și, de atunci, nimeni nu a mai auzit de el, deși nu sunt sigur că s-a străduit să-l caute careva prea mult.

Pe atunci aveam doisprezece ani și eram singurul copil rămas în casă, ceea ce însemna că eram în centrul atenției furiei tatălui meu, lucru pe care mi l-a dovedit în scara în care Dylan și-a împachetat lucrurile și a plecat. Înainte de asta, bătăile nu erau prea severe; palme peste față, lovituri de curea și, uneori, ne bătea cu pumnii sau

cu picioarele, însă se abţinea suficient încât urmele să poată fi ascunse, dar să ne doară îngrozitor.

Cu faţa lipită de fereastră şi dorindu-mi să fi fost în maşină cu el, deşi eu şi Dylan nu am fost niciodată apropiaţi, l-am urmărit ieşind de pe alee şi conducând de-a lungul străzii, în întuneric. Tata a intrat de afară, aducând cu el aerul rece al nopţii. Ţipase la Dylan tot drumul până la maşină, spunându-i că era un imbecil nenorocit pentru că renunţa la bursa lui de fotbal şi refuza să facă parte din echipă.

— La ce naiba te uiţi?

El a trântit uşa atât de tare încât portretul de familie de deasupra poliţei a căzut pe podea.

M-am întors spre canapea şi am luat loc, fixând cu privirea portretul de pe jos.

— La nimic, domnule.

S-a îndreptat spre mine cu paşi repezi şi cu ochi ieşiţi din orbite, iar eu i-am simţit mirosul de alcool din respiraţie tocmai din cealaltă parte a camerei. Era mai mare şi mai puternic decât mine, iar expresia de pe chipul său îmi dădea de înţeles că urma să se folosească de situaţie în avantajul său şi că eu nu puteam să fac nimic în privinţa asta.

Ştiam ce urma. Să mă ridic şi să mă ascund; altfel, nu avea timp să se ealmeze. Însă nu puteam să mă mişc. Mă tot gândeam la fraţii mei, care pleaseră şi mă lăsaseră în urmă ca pe un tricou vechi. De obicei, eram împreună, dar acum eram singur. Am început să plâng ca un bebeluş prost şi nenorocit şi mi-am dat seama că asta îl va enerva şi mai mult.

— Plângi? Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Nu şi-a încetinit viteza când şi-a ridicat pumnul şi m-a lovit în umăr.

Durerea care mi s-a întins spre gât şi de-a lungul braţului m-a lăsat fără aer într-o clipită, iar eu m-am prăbuşit pe podea, clipind ca să nu mai văd pete negre.

— Ridică-te!

M-a lovit într-o parte, dar nu am reuşit să mă ridic. Picioarele îmi cedaseră şi, cu fiecare lovitură a pantofului său, ceva murea în mine. Nici măcar nu m-am deranjat să-mi strâng picioarele ca să le protejez. Pur şi simplu am lăsat durerea să preia controlul, permiţându-i să amorţească suferinţa de a fi lăsat în urmă.

— Eşti atât de inutil! Măcar fraţii tăi ripostează. Dar tu ce eşti? Un nimic! E numai vina ta!

M-a mai lovit o dată, de data asta în testicule, iar eu am simţit durerea în cap.

— Ridică-te! Ridică-te. Ridică-te...

M-a lovit cu piciorul în testicule şi a început să mă roage. De parcă ar fi fost numai vina mea, iar el ar fi vrut să-l fac să se oprească. Şi s-ar putea să fi fost vina mea. Nu trebuia decât să mă ridic, dar nu am fost în stare să fac nici măcar ceva atât de simplu.

A fost cea mai cruntă bătaie pe care am încasat-o, de parcă şi-ar fi canalizat asupra mea toată frustrarea cauzată de fraţii mei. Cât m-am vindecat, mama nu m-a trimis la şcoală două săptămâni, spunându-le celor de la şcoală, familiei, prietenilor şi vecinilor — oricui punea întrebări — că aveam un streptococ în gât şi că era foarte contagios.

Am stat în pat aproape tot timpul, simţind cum mi se vindeca trupul, dar mintea şi voinţa mea de a trăi au murit, ştiind că nu va fi niciodată mai bine, că asta era viaţa mea.

Stând pe podea, îmi alung gândul clipind şi-mi iau cămaşa de pe jos. Mi-am jurat că, atunci când voi pleca la facultate, voi renunţa la obiceiul ăsta stupid. Dar presupun că mă stăpâneşte mai mult decât am crezut.

***

A doua zi, la cursul de biologie, încerc să rămân cât pot de nemişcat, ca să-mi ascund durerea de stomac, dar mă tot uit în spate la Callie, care pare să nu observe că mă transform într-un hărţuitor.

Profesorul Fremont nu se grăbeşte deloc să-şi termine prelegerea. Când ajung pe coridor, e ticsit de lume. Blochez intrarea, încercând

să-mi dau seama dacă vrcau sau nu să chiulesc de la următorul curs, când cineva se loveşte de spatele meu.

— O, Dumnezeule! Îmi pare atât de rău, îşi cere Callie scuze şi se îndepărtează de mine de parcă aş fi un criminal. Nu eram atentă pe unde mergeam.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Te asigur că sunt bine, chiar dacă tu ai intrat în mine.

Îi zâmbesc larg în timp ce mă dau într-o parte, pentru ca oamenii să poată trece. Când mă întorc spre ea, mușchii abdomenului mă dor.

— Îmi pare rău, repetă Callie şi apoi închide ochii, scuturând din cap. Pur şi simplu am prostul obicei de a-mi cere scuze.

— E în regulă, dar poate că ar trebui să-ncerci să scapi de el, îi sugerez eu, sprijinindu-mi mâna de cadrul uşii.

Părul şaten îi este prins sus şi nişte şuviţe subţiri îi atârnă pe lângă obraji. Poartă o pereche de blugi, un tricou mov simplu şi nu este machiată deloc strident. Sânii nu-i ies din tricou, iar blugii nu-i sunt strâmţi pe picior ca să-i scoată în evidenţă rotunjimile, aşa cum se îmbracă Daisy în fiecare zi. Nimic nu-mi atrage atenţia şi totuşi mă trezesc uitându-mă cu adevărat la ea.

— Încerc, dar este greu.

Atât de timidă şi de inocentă, se uită-n jos la covorul maro. Fata pare să aibă nevoie de o mie de îmbrăţişări care să-i şteargă toată tristeţea ce o apasă pe umeri.

— E foarte greu să scapi de obiceiuri.

— Pot să te invit undeva, în oraş? o întreb fără să mă gândesc la ceea ce fac sau la consecinţe. Chiar vreau să-ţi mulţumesc, ei bine, ştii tu, pentru ce ai făcut.

Cu o fluturare de pleoape, ea deschide ochii, iar inima mea se opreşte preţ de o secundă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva şi, pentru moment, ameţesc.

— De fapt, trebuie să mă întâlnesc cu Seth peste câteva minute, dar poate altă dată, spune ea evaziv şi se îndreaptă spre coridor, aruncându-şi ruesacul peste umăr.

O prind din urmă.

— Ştii, este o persoană interesantă. E coleg cu mine la multe cursuri de engleză şi mereu ridică mâna, doar ca să răspundă greşit.

Ea zâmbeşte uşor.

— O face intenţionat.

Împingând cristalul cu palma, îi ţin uşa deschisă.

— De ce?

Când iese afară, îşi fereşte ochii de lumina soarelui cu mâna.

— Pentru că e trecut pe listă.

Mă opresc chiar lângă prag, ridicând o sprânceană.

— Pe listă?

— Nu-i nimic important.

Îmi face semn cu mâna, nepăsătoare.

— Uite ce e, trebuie să plec.

Măreşte pasul, mişcându-şi repede picioarele subţiri când mă lasă în curtea campusului, mergând cocoşată şi cu capul plecat, de parcă ar face tot ce-i stă în putinţă ca să nu iasă în evidenţă.

Callie

Camera mea de cămin se află în clădirea McIntyre, cea mai înaltă dintre reşedinţe. Îmi flutur cartea de identitate ca să ajung în hol şi apoi formez un cod, ca să intru în cameră. De la fereastră, oamenii mi se par mici, de parcă aş fi o pasăre care vede totul de la înălţime.

Îmi scot jurnalul pe care-l ţin ascuns sub pernă şi iau un stilou. Îl folosesc de la treisprezece ani, ca pe o modalitate de a-mi aşterne gândurile pe hârtie. Nu am plănuit să fac din asta o pasiune pentru toată viaţa, dar mă simt mult mai bine când scriu, ca şi când creierul meu este, în sfârşit, liber să spună ce vrea.

Marginile coperţii sunt vechi şi câteva pagini se desprind din spirală. Mă aşez cu picioarele încrucişate şi apăs vârful stiloului pe o foaie albă.

E uimitor cum lucrurile pe care ți le amintești sunt întotdeauna lucruri pe care ai prefera să le uiți, iar cele de care vrei să te agăți cu disperare par să zboare ca nisipul în vânt.

Îmi aduc aminte tot ce are legătură cu ziua aia, de parcă imaginile mi-ar fi fost imprimate în creier cu un fier înroșit. Dar mi-aș dori să dispară în vânt.

Aud o bătaie în ușă. Oftând, ascund caietul sub pernă înainte să deschid ușa. Seth intră cu două cafele cu lapte cu gheață și-mi dă una mie.

— Mi s-a părut că ți-ar trebui așa ceva.

Își scoate jacheta, o atârnă pe un scaun din fața biroului și se trântește pe pat.

— În regulă, scuipă tot.

— Nu știu de ce vorbește cu mine și mă roagă să ies cu el.

Măsor cu pasul podeaua din fața patului meu și sorb cu paiul din cafea. Pe partea de perete a colegei mele de cameră sunt niște schițe și un poster al trupei Rise Against, iar patul îi este acoperit de haine murdare.

— Serios că până acum nu mi-a mai vorbit niciodată.

— Cine, Kayden? întreabă Seth, iar eu dau aprobator din cap. El ia loc pe patul meu și se uită prin listele mele cu melodii de pe iPod. Poate că te place, adaugă.

Mă opresc în mijlocul camerei și scutur din cap, gheața agitându-se în pahar.

— Nu, nu-i ăsta motivul. Are prietenă — o stricată de prietenă, pe care poate să o pipăie.

— Probabil că te-ar pipăi și pe tine, dacă l-ai lăsa, spune el, iar eu nu mai pot să respir. Bine, deci încă nu putem să vorbim despre asta.

Lăsând cafeaua pe birou, mă cufund în patul meu și-mi ascund mâinile sub picioare.

— Nu sunt sigură că am s-o fac vreodată. Cred că am ajuns la concluzia că nu o să fiu niciodată în stare să merg atât de departe cu

nimeni. S-ar putea să ajung una dintre bătrânele alea cu o mie de pisici și care mănâncă mâncare pentru pisici, direct din conservă.

— În primul rând, e scârbos; nu te-aș lăsa niciodată să te transformi în așa ceva. Și, în al doilea rând, ar trebui să adăugăm asta pe listă.

Se ridică și se întinde după un stilou de pe noptiera mea.

— Doar pentru că e pe listă nu înseamnă că o să se și întâmple, spun când el se ridică și se îndreaptă către panoul de pe ușă, pe care e scrisă lista noastră.

— Ba da, Callie. Rânjește, scoțând capacul stiloului cu degetul mare. Pentru că este o listă magică, plină de posibilități, adaugă el.

— Mi-aș dori să ai dreptate.

Mă holbez pe fereastră la tinerii care inundă curtea campusului.

— Chiar mi-aș dori.

Stiloul scârțâie în timp ce Seth scrie ceva. Când îmi îndrept din nou atenția spre el, văd că a adăugat *#52 Asumă-ți riscul, pentru numele lui Dumnezeu* în partea de jos a listei. Pune capacul stiloului la loc, își înclină capul într-o parte și zâmbește cu mândrie, mulțumit de istețimea lui.

— Uneori, chiar mă uimesc. Am de gând să adaug asta și pe copia mea, când o să mă întorc la mine în cameră.

El aruncă stiloul pe măsuța de toaletă și ia loc pe pat.

— Deci, care-i riscul tău, Callie? Pentru că știu că ești destul de puternică să-ți asumi măcar unul.

— Și dacă risc și totul se năruie? întreb eu. Dacă am din nou încredere în cineva și-mi fură tot? De fapt, nu-mi rămân prea multe și pot ușor să nu mai am nimic.

— Asumă-ți un risc minor, zice el. Haide, Callie, fă-o.

— Încerci să mă presezi?

— Da, are efect?

— Nu prea, de vreme ce nu știu ce vrei să fac.

Cu o privire vicleană, își freacă mâinile.

— Am o idee. Ar trebui să-l suni pe Kayden și să-i accepți propunerea.

— Nu, Seth. Îmi strâng genunchii la piept și-mi sprijin bărbia de ei. Nu pot să stau în preajma băieților ca el, adaug. Mă agită și asta-mi aduce prea mult aminte de liceu. În plus, o să-și dea seama curând că prietena lui mă urăște și-o să dea înapoi.

— Pare de treabă.

Seth își scoate telefonul mobil din buzunar și verifică ecranul.

— Am chiar și numărul lui de telefon.

Mă încrunt.

— Cum de-ai reușit să faci rost de el?

— Pentru că sunt un nerușinat.

Atinge ecranul cu degetul ca să-l aprindă. Mă lungesc spre el cu brațul întins, dar sare de lângă mine și fuge spre ușă.

— Să-l sunăm.

Mă ridic și-mi pun mâinile în șolduri, înfigându-mi degetele în piele când mă aplec în față și mă forțez să respir.

— Te rog, Seth, nu o face. Nu pot. Nu mă descurc bine în preajma băieților.

Își duce telefonul la ureche cu o privire serioasă.

— Callie, trebuie să-ți aduci aminte că nu toți tipii sunt el... Bună, Kayden la telefon? Face o pauză. Da, sunt Seth, continuă el. Așteaptă o secundă. Callie vrea să vorbească cu tine.

Acoperind difuzorul cu mâna, îmi întinde telefonul.

— Asumă-ți riscul.

Îmi iau mâinile din șolduri, iar pielea-mi este acoperită de semne roșii în formă de semilună din cauza unghiilor. Iau telefonul și pulsul îmi străbate neregulat degetele, încheieturile și gâtul când îl ridic la ureche.

— Bună, zic aproape șoptit.

— Salut, răspunde el părând pierdut, dar intrigat. Ai nevoie de ceva?

— Hei, mă gândeam că e posibil... să-ți accept propunerea de a ieși pe undeva, îi explic eu, iar Seth îmi face semn din mână, încurajator. Nu trebuie să ieșim chiar acum, dar poate mai târziu.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc să explorez orașul, spune el în timp ce-mi mușc unghia. Vrei să vii cu mine?

Dau aprobator din cap, chiar dacă el nu mă vede.

— Da, e o idee bună. Ne întâlnim afară sau cum facem?

— Știi cum arată furgoneta lui Luke? întreabă el.

— E aia ruginită, pe care o conducea în liceu?

— Da, aia-i. Hai să ne întâlnim lângă ea, peste zece minute. Este parcată lângă intrarea laterală a curții interioare.

— În regulă, sună bine.

Închid telefonul și-i arunc o privire mânioasă lui Seth.

El bate din palme și dansează puțin.

— Vezi, nu-i atât de rău să-ți asumi un risc. De fapt, chiar poate să iasă ceva bun din asta.

— Totuși, dacă intru în panică?

Îi dau înapoi telefonul și iau un hanorac cu glugă din sertarul șifonierului.

— Dacă fac ceva de-a dreptul ciudat? Nu am mai fost niciodată singură cu un necunoscut.

— O să fii bine. Își pune mâinile pe umerii mei și mă privește în ochi. Fii doar Callie pe care o cunosc, adaugă el.

Ridic fermoarul hanoracului.

— Bine, o să mă străduiesc din răsputeri.

El râde și apoi mă trage mai aproape ca să mă îmbrățișeze.

— Și dacă ai nevoie de ceva, poți să mă suni. O să fiu mereu aici pentru tine.

***

Kayden nu este în parcare. Cât aștept lângă furgoneta lui Luke, îi urmăresc pe ceilalți studenți care se grăbesc să se ducă sau să se întoarcă de la cursuri și aproape că o iau la fugă. Când pășesc pe

bordură ca să mă întorc în cămin, Kayden iese pe ușile laterale ale clădirii. Stă de vorbă cu o fată cu păr brunet, ondulat și lung până-n talie.

El poartă o pereche de blugi care-i atârnă mult pe șolduri și un tricou Henley gri-închis, cu mâneci lungi. Felul în care se mișcă este fermecător. Dă mândru din șolduri și, cu toate astea, își apleacă umerii, iar toată zona abdomenului pare rigidă, de parcă mersul i-ar provoca dureri.

Fac un pas înapoi spre furgonetă și aștept cu brațele încrucișate la piept. Când mă vede, îmi zâmbește și-i flutură din mână fetei — despre care cred că e colegă cu mine la cursul de filosofie — în semn de „la revedere".

— Scuze că am întârziat.

Peste umăr, mi-o arată cu degetul pe fata care se îndepărtează.

— Kellie a avut nevoie s-o ajut cu o temă la engleză. Mă aștepți de mult?

Îmi las brațele pe lângă corp și apoi mi le încrucișez din nou la piept, nefiind în stare să-mi dau seama ce să fac cu ele.

— Nu de prea mult.

El coboară de pe trotuar și eu dau să mă feresc atunci când se întinde spre mine. Însă apucă mânerul portierei, iar eu mă relaxez și mă dau într-o parte, ca să poată s-o deschidă.

— Ești bine?

Deschide portiera și balamalele scârțâie când bucăți de rugină cad de pe margine.

Dând aprobator din cap, pun un picior pe podeaua furgonetei și urc. Materialul de vinil al scaunului e rupt și-mi intră prin blugi, zgâriindu-mi pielea. El trântește portiera, iar eu îmi frâng mâinile în poală. Cu excepția lui Seth, este prima dată când mă aflu singură într-o mașină cu un tip, iar inima îmi provoacă pieptul să-i suporte mânia.

— Callie, ești sigură că te simți bine? mă întreabă el, cu mâinile pe volan. Ești cam palidă.

Îmi forțez ochii să se concentreze asupra lui, încercând să nu clipesc prea mult.

— Sunt în regulă. Sunt un pic obosită. Facultatea mă epuizează.

— Sunt total de acord cu asta.

Îmi oferă un zâmbet ce-i încrețește pielea din jurul ochilor când pornește motorul, care scoate fum și apoi dă rateuri.

— Scuze, furgoneta lui Luke e o rablă.

Îmi lipesc palmele transpirate pe genunchi.

— Ce s-a întâmplat cu mașina ta? Cea cu care veneai la școală. Ai lăsat-o acasă?

Mușchii gâtului i se încordează ca să înghită un nod.

— Tata are o regulă cum că, odată plecați de acasă, suntem pe cont propriu. El a cumpărat mașina și, prin urmare, este a lui.

Eu dau din cap și mă-ntind peste umăr ca să apuc centura de siguranță.

— Nici eu nu am mașină. Părinții mei s-au oferit să-mi dea vechea mașină a fratelui meu, dar am refuzat.

— De ce?

El bagă în viteză, iar cauciucurile încep să se deplaseze.

— Pare că viața ar fi mai ușoară dacă ai avea una.

Fixez centura la locul ei și apoi mă uit la copacii înfrunziți pe lângă care trecem cu viteză când ieșim pe stradă și ne îndepărtăm de campus.

— Mi s-a părut o responsabilitate prea mare, presupun. În plus, chiar nu plănuiam să plec prea des din campus.

Pornește ștergătoarele ca să îndepărteze murdăria de pe parbriz.

— Aș vrea să te întreb ceva și poți să nu-mi răspunzi, dacă nu vrei.

El ezită.

— Cum de nu ai ieșit cu nimeni în liceu? Gândindu-mă la asta, pur și simplu nu-mi aduc aminte să te fi văzut cu cineva.

Îmi scarpin ceafa până când simt că mă ustură.

— Asta pentru că n-am ieșit cu nimeni.

Atent la mine, și nu la drum, el așteaptă să-i dau mai multe detalii, dar eu nu pot să-i spun nimic. Este secretul meu și-am să-l iau cu mine în mormântul ruşinii.

— Am auzit de locul ăla cu-adevărat grozav, de unde poți să vezi tot orașul din vârful dealurilor, spune el. Mă gândeam că am putea să mergem acolo. Nu-i prea departe pentru o drumeție.

— O drumeție? întreb. Ca o plimbare pe munte?

El râde, iar eu mă simt ca o fraieră.

— Da, e ca o plimbare pe munte.

Strâmb din nas uitându-mă la cizmele mele maro, care se răsfrâng în partea de sus. Sunt cu un număr mai mici și din cauza lor îmi ies bășici chiar și numai când mă plimb prin campus.

— Bine, cred că putem să facem o drumeție.

Vrea să spună ceva, dar telefonul îi sună în buzunar. Se încruntă când citește numele pe ecranul strălucitor.

— Poți să faci liniște o secundă? întreabă el cu o față vinovată.

Eu dau aprobator din cap, uitându-mă la telefonul său.

— Desigur.

— Ce s-a întâmplat, iubito? răspunde el, iar eu îi aud vocea lui Daisy la celălalt capăt. Atunci nu le spune asta și poate că nu se vor supăra.

Kayden face o pauză.

— Da, știu. Și mie îmi este dor de tine. De-abia aștept balul... Nu, încă nu mi-am luat un smoching.

O urmă de gelozie îmi arde în inimă. Când eram mai mică, visam să mă duc la bal și să port o rochie frumoasă, cu mult sclipici. Voiam chiar și o diademă, lucru care acum mi se pare o prostie.

— Și eu te iubesc, spune el cu glas egal și închide repede telefonul.

Gelozia mea se intensifică, iar eu răsuflu fără să-mi dau seama că-mi ținusem respirația.

El aruncă telefonul pe scaunul dintre noi.

— Era Daisy... o cunoști pe Daisy McMillian, nu?

— Da, oarecum.

— După tonul tău, presupun că nu o placi.

— De ce presupui asta?

Cât se uită atent la mine, strânge volanul.

— Pentru că majoritatea oamenilor nu o plac.

— Dacă-i aşa, atunci de ce te întâlneşti cu ea? vreau eu să ştiu, întrebându-mă cum de am atâta tupeu.

El ridică din umeri, cu maxilarul rigid.

— Este o prietenă drăguţă. În cea mai mare parte a timpului mă face fericit.

— O, scuze. Sunt insistentă, nu?

Apuc marginea centurii de siguranţă când virează pe un drum murdar, cu gropi mari şi foarte lăsat într-o parte. Drumul urcă spre munţii înverziţi.

— Nu ai fost insistentă. Eu ţi-am pus primul întrebări.

Strânge din dinţi şi apucă mai bine volanul.

Nu ne mai vorbim tot restul drumului, iar eu îmi dau seama că l-a supărat ceva. Rotiţele din mintea lui se învârt în timp ce se gândeşte la ceva complicat.

Urcând dealul, trage de volan spre dreapta şi conduce furgoneta către o porţiune mai lată. Un şanţ lung străbate drumul, iar el încetineşte treptat. Furgoneta se zdruncină şi apoi se înclină când accelerează şi o redresează, hurducăindu-ne din stânga în dreapta. Când ajungem din nou pe teren neaccidentat, direcţionează bara de protecţie spre copaci şi înaintează, apoi parchează şi opreşte motorul.

În faţa noastră se înalţă un deal abrupt, iar pe partea laterală a stâncii se văd desene graffiti în diverse culori, care marchează date, versuri, poezii şi declaraţii de dragoste. Lângă noi şi pe drum sunt parcate şi alte vehicule. Oamenii sunt pe cărare şi pe vârful dealului. Mă bucur că nu suntem singuri, dar nu-mi place faptul că sunt mulţi oameni. Situaţia e cam imprevizibilă.

El loveşte uşor mânerul şi deschide portiera cu cotul.

— Promit că nu este atât de departe. Cel puţin aşa mi s-a spus. Dacă o să-ţi fie prea greu, să-mi spui şi putem să ne întoarcem.

— Bine, așa am să fac.

Deschid portiera de pe partea mea și-mi balansez picioarele în afară, evitând o baltă. Îl întâlnesc în fața furgonetei și-mi bag mâinile în buzunarele eăptușite cu material moale, iar senzația mă alină, pentru că-mi aduce aminte de un ursuleț de pluș.

Mergem pe drumul prăfuit și trecem pe lângă un cuplu care stă pe un bolovan, purtând în picioare ghete de drumeție și în spate rucsacuri. Ei ne fac semn cu mâna, iar Kayden le răspunde la fel, în timp ce eu mă holbez la o stâncă pătată cu vopsea.

— Ce-i aia? mă întreb cu voce tare și citesc unul dintre citate. „Trăiește clipa, stăpânește-o și transform-o în ce vrei tu."

El se dă într-o parte a cărării ca să evite o groapă mare și, din greșeală, umărul i se lovește de al meu.

— Cred că este o tradiție pentru studenții din ultimul an de la UW să vină aici sus și să scrie cuvinte de înțelepciune pentru toți viitorii absolvenți.

— „Petreceți în continuare și prosperați." Cu buzele zvâcnindu-mi, îi arunc o privire. Foarte profund, adaug.

El râde și în jurul gurii i se formează niște riduri.

— Nu am spus că toate sunt cuvinte de înțelepciune, ci doar că am auzit că așa ar trebui să fie.

Mă grăbesc spre dealul pietros, ca să măresc un pic distanța dintre noi.

— Totuși, pare o idee bună. Să marchezi sfârșitul cu orice vrei.

— Nu-i așa?

Sare peste o piatră imensă, întinzându-și picioarele lungi când aterizează în vârful ei și apoi sare pe partea cealaltă. Gâfâie, zâmbește și e mândru de el.

— Cam seamănă cu focul de tabără din Afton, unde ne scriem gândurile pe o bucată de hârtie și apoi o ardem.

— N-am fost niciodată, recunosc și-mi strâng mâinile în pumni.

Dacă aș fi făcut-o, aș fi fost torturată de oamenii care șopteau că sunt o slugă a diavolului, care nu mănâncă niciodată nimic. Pentru

că părul meu tuns scurt, dermatograful negru în exces și comportamentul antisocial nu putcau fi decât mâna diavolului.

— Oh.

Se uită cu atenție la mine o vreme, în timp ce eu mă fac că nu observ.

— Callie, mi-ar plăcea să te cunosc. Adică mi-ai salvat viața, iar eu nu știu mai nimic despre tine.

Smulg o frunză dintr-o tufă și-i cojesc marginile cerate.

— Chiar nu sunt atât de multe de aflat. Sunt o persoană plictisitoare.

— Mă-ndoiesc că e adevărat. Lovește cu piciorul o piatră peste marginca stâncii. Ce-ar fi să-ți spun ceva despre mine, iar apoi tu să-mi zici ceva despre tine? continuă el.

— Ce fel de lucruri?

— De care vrei tu.

Când ajungem la capătul cărării, ne oprim. Drumul se lățește spre o zonă mărginită de dealuri și bolovani, iar marginile unei stânci imense seamănă cu niște scări. Este abruptă, dar poate fi escaladată.

— Cum ajungem sus?

Scap frunza pe pământ și-mi las capul pe spate ca să mă uit la vârful dealului.

Frecându-și mâinile, apucă una dintre trepte și-și sprijină pantoful de una mai joasă.

— Urcăm.

Împingându-se cu genunchiul, se ridică de parcă ar escalada un zid din piatră. Odată ajuns la jumătatea distanței, se uită la mine peste umăr.

— Vii?

În urma mea, mă uit la cărarea care șerpuiește în josul dealului și apoi din nou la stâncă. *Asumă-ți riscul, pentru numele lui Dumnezeu.* Cu toate că-mi este frică de înălțimi, apuc marginea aspră și mă ridic pe vârfuri. Îmi poziționez tălpile pe câte o ieșitură și îmi croiesc drum spre următoarea, urcușul făcându-mă să amețesc. Când mă uit

în jos, înghețat de frica de a cădea pe pietrele de dedesubt. Vântul îmi suflă prin păr și câteva șuvițe îmi ies din elastic.

— O să reușești?

El stă în vârful dealului cu mâinile-n șolduri, de parcă ar fi regele lumii, lucru care ar fi grozav dacă ar exista o asemenea slujbă. Aș purta o coroană și toată lumea m-ar asculta. Dacă le-aș spune să nu se apropie, atunci așa ar face.

Inspir pe nas și-mi mișc mâna spre următoarea treaptă.

— Da...

Când degetele îmi alunecă, strâng din ochi și mă aplec în față. N-o să cad, dar asta mă face să mă simt neajutorată și nu pot să mă mișc.

— La naiba, Callie, spune el. Dă-mi mâna.

Mă agăț cu degetele de o altă margine și le înfig bine când rămân fără aer. Amețeala îmi vâjâie prin creier, iar genunchii îmi tremură, gata să cedeze.

— Callie, deschide ochii, spune Kayden cu o voce blândă, dar autoritară, iar eu deschid un ochi.

A coborât, picioarele fiindu-i chiar deasupra capului meu și ținând brațul lung întins spre mine.

— Dă-mi mâna și-o să te ajut să urci.

Mă uit la mâna lui de parcă ar fi diavolul, pentru că asta pot fi mâinile; pot să te stăpânească, să te țintuiască la pământ, să te atingă fără permisiune. Mușcându-mi buza, scutur din cap.

— Pot să mă descurc singură. Pur și simplu am fost distrasă pentru o clipă.

El oftează, iar mușchii brațului i se relaxează.

— Îți este frică de înălțimi, nu-i așa?

Mă înclin în față până când mă lipesc de pietrele zimțate.

— Un pic.

— Dă-mi mâna, repetă el cu o voce catifelată, dar cu o privire poruncitoare. Și-o să te ajut să ajungi pe vârful dealului.

Vântul se înteţeşte şi praful îmi înţeapă obrajii. Nervii îmi încălzesc trupul când închid ochii şi-i dau mâna. Degetele ni se împletesc, un fior îmi traversează braţul şi mă uit în sus, la el.

Strângându-mă mai tare, Kayden mă ridică, muşchii braţelor sale flexându-se până când eu ajung pe următoarea treaptă. Îmi fixez pantofii pe ea, iar el îmi acordă un răgaz înainte de a mă trage de braţ şi de a mă ridica spre următoarea. Când ajunge în vârf, îmi dă drumul, dar doar pentru a se ridica. Apoi îşi întinde mâna peste margine, iar eu o apuc, având încă o dată încredere în el în timp ce mă ridică. Mă împiedic şi-mi târăsc pantofii prin praf cât încerc să-mi recapăt echilibrul.

Îşi trece o mână pe la spatele meu şi mă atinge chiar deasupra taliei, ca să mă echilibreze. Trupul îmi înţepeneşte când un amestec de emoţii mă învăluie. Îmi plac atingerca lui, blândeţea degetelor sale şi căldura apropierii lui. Dar apoi îmi aduc aminte de o mână mare care mă împinge din spate până când cad pe un pat.

Mă învârt cu ochi mari şi cu nişte şuviţe care-mi plutesc în faţă.

— Nu mă atinge, te rog.

— Este în regulă, spune el cu mâinile întinse-n faţă şi cu o expresie prudentă. Te ajutam doar să-ţi recapeţi echilibrul.

Mă întind să-mi verific elasticul care-mi ţine părul strâns.

— Îmi pare rău... doar că... nu are nimic de-a face cu tine, jur. Pur şi simplu am probleme.

El îşi lasă mâinile pe lângă corp şi mă priveşte mai mult decât a făcut-o vreodată.

— Nu vreau să fiu insistent, dar pari cam agitată. Pot să... Te deranjează dacă te întreb de ce?

Îmi îndrept privirea spre priveliştea de dincolo de umărul lui.

— Aş prefera să n-o faci.

— Bine, spune el simplu şi se întoarce cu faţa spre deschizătura stâncii.

Mă mişc de lângă el, lăsând un mic spaţiu între noi. Dealurile se întind pe kilometri întregi; verzi, înfloritoare, împestriţate de copaci

și de excursioniști. Cerul albastru este nesfârșit, iar lumina soarelui trece prin norii albi și rari. Atunci când briza care urcă și cca care bate dintr-o parte se ciocnesc, simt că zbor.

— Într-un fel, asta-mi amintește de tabloul pe care domnul Garibaldi îl avea pe perete.

Kayden își freacă bărbia gânditor.

— Ăla de care era atât de mândru? Și despre care vorbea tot timpul?

Îmi cobor mâinile pe coapse, dar le întind ușor și-mi desfac pumnii în timp ce-mi imaginez cum este să fii o pasăre care zboară liberă, în înaltul cerului.

Râde și-și înclină capul înainte, părul căzându-i peste frunte.

— Spunea povestea aia tuturor elevilor?

Abținându-mă să nu zâmbesc, îmi plimb limba prin gură.

— Cred că era o tradiție. Era modul lui de a se lăuda că a existat o vreme în viața sa când nu stătea închis într-o sală de clasă.

El își înalță iar capul și expiră treptat.

— Cât vrei să rămâi aici, sus?

Eu ridic din umeri și mă întorc spre margine.

— Putem să ne întoarcem dacă vrei.

— Nu vreau să mă întorc, spune el, iar eu tac. Dar, dacă tu vrei...

Mă uit din nou la dealuri.

— Mi-ar plăcea să mai rămân aici o vreme, dacă e în regulă.

— Este perfect.

Se așază în praf și-și încrucișează picioarele când le-ntinde în față. Apoi atinge ușor locul de lângă el, la care ină holbez multă vreme înainte să mă așez și eu și să-mi încrucișez picioarele. Mușchii mi se contractă din cauza faptului că picioarele noastre sunt atât de apropiate, dar nu mă mișc.

— Nu prea-mi place fotbalul, mi se confesează el când își ridică un picior și-și lasă brațul pe genunchi.

— O, da? spun surprinsă. Cum așa?

Își plimbă degetul de-a lungul cicatricei care i se întinde pe jumătate de maxilar.

— Uneori violența mă afectează.

Mă sprijin pe palme.

— Nici mie nu-mi place fotbalul. Singurul scop e cel de a domina.

El râde, scuturând din cap.

— N-aș merge atât de departe, dar înțeleg ce vrei să spui. Totuși, eu sunt fundașul; de fapt, nu fac decât să arunc mingea.

Prin praf, îmi mișc degetul mic înainte și înapoi.

— Știu ce poziție ocupi și ce face un fundaș. Tatăl meu este antrenor și, prin urmare, sunt nevoită să ascult cum îmi povestește despre fiecare joc și antrenament când luăm cina.

— Tatăl tău e un tip de treabă totuși, declară el aruncându-mi o privire dintr-o parte. Îmi place de el.

Știu că nu ar trebui să-l întreb, dar nu pot să mă abțin. De luni întregi mă macină faptul că l-am părăsit, pur și simplu, după ce a fost bătut. Nu am crezut niciodată că a fost singura dată în care tatăl său l-a lovit. O astfel de furie nu apare din senin, pentru ca mai apoi să dispară.

— Kayden, ce s-a întâmplat în noaptea aia? În noaptea în care am fost la tine acasă... și tatăl tău, ei bine, când te-a lovit. S-a mai întâmplat vreodată?

— Cred că e rândul tău să-mi spui ceva despre tine, evită el întrebarea, cu mâinile strânse-n pumni și cu încheieturile degetelor atât de albe încât cicatricele de pe ele nu se mai văd.

— Nu am multe de zis despre mine. Refuz să mă uit la el când ridic din umeri. Oricum, nimic deosebit de interesant, adaug.

Ridicându-și mâna, își ține degetul mare și cel arătător ca și când ar ciupi ceva.

— Haide. Doar un mic detaliu. E tot ce-ți cer.

Încruntându-mă, mă gândesc la un detaliu interesant despre mine, care să nu fie prea personal. Dau din umeri.

— Uneori, îmi place să fac kick box la sala The Tune up.

— Kick box? întreabă el încruntându-se. Serios?

Îmi scot mizeria de sub unghiile crăpate.

— E o metodă bună să te relaxezi.

Mă măsoară cu privirea din eap până-n picioare, iar obrajii mi se încălzesc.

— Pari prea micuță ea să practici kick box-ul. Nu pot să-mi imaginez că picioruşele tale pot să lovească prea tare.

Dacă aş fi fost mai curajoasă, l-aş fi provocat la un meci chiar acolo, doar ca să-i demonstrez că se înşală.

Îmi îndrept bărbia spre cer şi-mi duc mâna la ochi ca să mă feresc de strălucirea luminii soarelui.

— O fac doar ca să mă distrez, nu ca să practic un sport. Este o metodă bună să... Nu ştiu...

Mă opresc pentru că restul este prea personal.

— Să-ţi verşi mânia interioară, spune el mai mult pentru sine.

Eu dau aprobator din cap.

— Da, cam aşa ceva.

— Ştii ce?

Se uită la mine cu un zâmbet pe buzele-i pline.

— Ar trebui să mă suni când te mai duci data viitoare. Antrenorul meu, care e cam cretin în comparaţie cu tatăl tău, mă tot presează să fiu într-o formă mai bună. Atunci o să ai ocazia să-mi arăţi cât de mult rău poate să facă trupuşorul tău. O să fiu mai puţin agresiv şi-o să-ţi dau o şansă să mă ţintuieşti la pământ.

Îmi muşc buza ca să nu zâmbesc.

— În regulă, dar nu mă duc atât de des.

— Doar când ai chef să baţi pe cineva? mă necăjeşte el, cu o sprânceană ridicată.

Buzele mi se mişcă într-un zâmbet firav.

— Da, ceva de genul ăsta.

El se întoarce într-o parte ca să fie cu faţa spre mine şi-şi încrucişează picioarele.

— Bine, am o altă întrebare. De fapt, tocmai mi-am adus aminte de asta. Cred că s-a întâmplat când eram în clasa a cincea şi ai tăi au venit la mine acasă cu ocazia unuia dintre grătarele stupide pe care

tata le face la fiecare Super Bowl[1]. Cumva, un fotbalist de colecție a dispărut din vitrina tatei și toată lumea a crezut că fratele meu Tyler a fost de vină, pentru că se purta ciudat, dar, de fapt, era doar beat. Dar jur pe Dumnezeu că te-am văzut ducându-te la mașina ta cu statueta sub bluză.

Acoperindu-mi fața cu mâinile, îmi îndoi picioarele sub fund.

— Fratele meu mi-a spus s-o fac. Mi-a zis că, dacă îl fur pentru el, nu o să-i spună mamei că eu am fost cea care i-a spart unul dintre unicornii ei stupizi de colecție.

Fac o pauză și se așterne liniștea. În cele din urmă, îmi adun curajul să mă uit printre degete.

— Îmi pare foarte rău.

El mă cercetează cu atenție și apoi îmi zâmbește.

— Callie, te necăjesc. Nu-mi pasă dacă tu ai făcut-o. De fapt, e amuzant.

— Nu, nu este, spun. E oribil. Pun pariu că fratele tău a avut probleme.

— Nu, avea optsprezece ani. Îmi ia mâna de pe față. Și când tata a început să se comporte ca un idiot, a plecat pur și simplu, continuă el.

— Eu mă simt ca o idioată. Cred că fratele meu încă-l are în cameră. Ar trebui să-l oblig să ți-l dea.

— Nici vorbă.

Încă mă ține de mână cât îmi ghidează brațul spre genunchi. Sunt foarte conștientă de vârfurile degetelor lui care-mi ating încheietura chiar deasupra pulsului nebunesc, iar eu nu știu dacă vreau sau nu să mă retrag.

— Tata poate să supraviețuiască fără câteva dintre rahaturile lui.

— Ești sigur? Nu pot să nu mă uit la mâna lui de pe brațul meu. Jur că pot să-l înapoiez, adaug.

[1] În fotbalul american profesionist, Super Bowl este meciul pentru campionatul Ligii Naționale de Fotbal (National Football League – NFL). Meciul împreună cu festivitățile alcătuiesc duminica Super Bowl. (n. red.)

El râde încet și apoi îmi atinge ușor încheietura mâinii cu degetele, făcându-mă să tremur.

— Foarte sigur. Nici nu mai contează.

— Îmi pare foarte rău, repet.

Se uită la mine cu o expresie ciudată, de parcă ar fi confuz. Se linge pe buze și apoi și le strânge, ținându-și respirația.

M-am întrebat deseori cum arată un tip care urmează să mă sărute. Ar semăna cu primul și singurul meu sărut? O strălucire a victoriei în pupile? Sau ar fi ceva cu totul diferit? Ceva mai puțin terifiant? Cu mai multă pasiune și dorință?

Întorcându-se cu spatele la stâncă, îmi eliberează încheietura și mâna începe să-i tremure. O îndoaie, își întinde degetele și oftează.

— Ce-ai pățit la mână? îl întreb încercând să nu mă bâlbâi. Te-ai rănit când te-ai cățărat?

Își strânge mâna-n pumn și îl lasă în poală.

— N-am nimic. Mi-am rupt câteva oase acum ceva vreme și uneori pățesc asta.

— Te afectează când joci?

— Câteodată, dar mă descurc.

Mă holbez la cicatricele de pe încheieturile degetelor lui, aducându-mi aminte de noaptea în care erau deschise.

— Pot să te întreb ceva?

El își întinde picioarele și se lasă pe spate, sprijinindu-se pe mâini.

— Sigur.

— De unde ai cicatricele de pe mână?

Mă întind să le ating, nevoia de a-l simți fiind atât de intensă încât, pentru moment, îmi depășește șovăielile, dar amintirile mă ajung din urmă, iar eu îmi îndepărtez repede mâna.

Sprijinindu-se într-un braț, își întinde mâna în față. În partea de jos a fiecărui deget are o cicatrice albă și groasă.

— Am dat cu pumnul într-un perete.

— Poftim?

— Nu intenționat, adaugă el, apoi își mișcă degetul de-a lungul tuturor articulațiilor și al spațiilor dintre ele. Uneori se întâmplă accidente.

Îmi aduc aminte cum tatăl lui l-a lovit cu pumnul în față.

— Da, presupun că așa este, dar uneori oamenii răi fac intenționat lucruri rele.

El dă aprobator din cap, apoi se ridică în picioare și-și șterge praful de pe blugi.

— Ar trebui să ne întoarcem. Am de scris un referat absolut criminal la literatură.

Îmi oferă mâna ca să mă ajute să mă ridic, dar eu nu reușesc să mă conving s-o apuc.

Mă întorc pe palme și genunchi și mă împing în picioare.

— Acum trebuie doar să cobor, spun eu cu un oftat când mă îndrept spre stâncă și mă uit peste margine.

Urmându-mă, el râde ușor.

— Nu-ți face griji. Dacă mă lași, te ajut să cobori.

Cuvintele lui și apoi stânca mă fac să casc ochii. Ce dilemă. Dar am avut încredere în el o dată și hotărăsc să o fac din nou. Și mă rog lui Dumnezeu să nu mă împingă și să mă distrugă, pentru că sunt deja fărâmată-n prea multe bucăți și pur și simplu nu știu cât mai pot să îndur.

Kayden

Faptul că o ajut să coboare stânca mă agită, și nu pentru că eu cred că o să cadă. Îi cuprind spatele cu brațul, iar ca își lasă greutatea pe mine. Este în siguranță și mă bucur pentru asta.

Problema sunt eu. Cât coborâm, inima îmi bate cu putere în piept. Vreau să mă întind și să-i simt pielea, să-i sug buzele și chiar să-i ating ușor fundul cu degetele. Niciodată nu am dorit așa pe nimeni și e al naibii de înfricoșător. O secundă, m-am gândit să o

sărut cât am stat pe stâncă, dar ar fi fost greșit din partea mea. Nu doar pentru că nu ar trebui să sărut o fată atât de drăguță precum Callie, dar și pentru că am o prietenă și nu ar fi fost corect față de nimeni.

Deși conversația noastră de pe deal a fost scurtă, a fost mai profundă decât orice altă discuție purtată de mine vreodată. Atunci când vorbesc cu Daisy, în mare parte discutăm despre lucruri superficiale, cum ar fi balul ei de absolvire, hainele pe care o să le poarte și unde vor avea loc petrecerile. Așa vreau să fie viața mea. Simplă. Deja țin închisă-n mine o complexitate suficientă încât să aștearnă întunericul peste întreaga lume.

— Ești sigur că nu o să cădem?

Callie mă apucă de partea de sus a brațului, împletindu-și degetele în materialul cămășii mele când clipește spre pământ.

— Mi se pare că o să mă scapi.

— N-o s-o fac. Îți promit.

Îi cuprind spatele mai bine cu brațul și o trag cu grijă mai aproape.

— Relaxează-te. Aproape am ajuns.

Îmi strecor piciorul de-a lungul stâncii spre următoarea margine, rezistând impulsului de a o apuca de fund și de a-i atinge talia cu mâna. Ea își îndreaptă mâna-n jos, ținându-se de mine în timp ce-și întinde piciorul către terasa inferioară. Odată ce o atinge cu piciorul, se relaxează când coboară pe cea de dedesubt.

Când ajunge la baza stâncii, îi dau drumul.

— Vezi, ți-am zis că n-o să te scap.

Dându-mă un pic în spectacol, sar restul distanței și aterizez în fața ei, ignorând durerea din mușchii gambelor.

— Să-mi aduci aminte să nu te mai duc niciodată într-un loc aflat la înălțime.

Cât își scutură cu mâinile praful de pe partea din față a cămășii, pare copleșită de regrete.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te avertizez. Deşi cățăratul în stilul ăsta nu este prea firesc. Mi s-a părut că am încercat să fim nişte şopârle sau ceva de genul ăsta.

Incapabil să mă abţin, râd de ea. A trecut o vreme de când nu am mai râs şi mă simt bine.

— Deci, pentru planuri viitoare, în ce fel de locuri ţi-ar plăcea să mergi?

Pare la fel de pierdută ca mine.

— Habar n-am.

— Ei bine, gândeşte-te la asta.

Merg pe cărarea care duce spre locul în care e parcată furgoneta, iar Callie mă urmează.

— Şi data viitoare când o să te întreb dacă vrei să ne petrecem timpul împreună, poţi să-mi spui tu unde.

Fruntea i se încreţeşte când se holbează la dealurile de lângă noi.

— O să mai fie o dată viitoare?

— Desigur, spun nonşalant. De ce n-ar mai fi?

Ea se uită la mine şi ridică din umeri, părând plină de îndoieli.

— Nu ştiu.

Pare că ştie o grămadă de lucruri şi de aceea ar trebui să fug de lângă ea, înainte să afle despre mine. Dar, aşa cum spune mereu tatăl meu, nu am fost niciodată atât de deştept şi simt că n-o să reuşesc să stau deoparte.

Capitolul 4

#43 Să nn permiţi nimănui să te calce în picioare

Kayden

Visez frumos. Eu şi Callie coborâm de pe stâncă şi, când o ajut să ajungă la baza acesteia, ea îşi muşcă buza de jos, împiedicându-se de pietre şi părând extrem de nervoasă.

Cu ochii aţintiţi asupra buzelor ei, îmi lipesc palmele de zidul stâncos, astfel încât capul să-i fie prins între braţele mele. Tremură când mă înclin şi-i respir pe gât. Îmi place faptul că tremură şi vreau s-o fac să vibreze şi mai mult.

Palmele îmi alunecă pe pietre, marginile zimţate zgâriindu-mi pielea. Un amestec de durere şi dorinţă arzătoare face ca adrenalina să-mi inunde corpul. Când o apuc strâns de şolduri, ea deschide uşor gura în vreme ce-şi lasă capul pe spate şi geme.

— Spune-mi că mă doreşti, zic eu, pentru că am senzaţia că nu a mai spus asta nimănui niciodată.

— Te doresc, şopteşte ea.

Ridicând-o, îmi ating buzele de ale sale când mă lipesc de ea, dorindu-mi doar să-i smulg hainele şi să-mi înfig penisul în adâncul ei.

— Trezeşte-te, iubăreţule.

O mână caldă mă mângâie uşor pe obraz, iar eu dau din braţe pentru că-mi strică visul.

— Haide, sexosule.

Cineva sare deasupra mea.

— Dacă te trezeşti, te aşteaptă un cadou.

Deschid ochii clipind şi văd doi ochi albaştri şi o claie de păr blond şi cârlionţat care-mi atârnă peste faţă.

Daisy mă călăreşte, îmbrăcată cu o fustă scurtă din denim şi cu un tricou alb din dantelă.

— Surpriză!

Dezamăgit şi dorindu-mi să mă-ntorc la visul meu ca să văd cum se termină, mă ridic pe coate.

— Ce faci aici?

Ea mă priveşte cu ochi mijiţi.

— Ce frumos o întâmpini pe dragostea vieţii tale! Doamne, Kayden, ce tâmpit poţi să fii uneori!

Oftez şi zâmbesc fals.

— Îmi pare rău, sunt obosit. Între şcoală şi antrenamente, abia am timp să dorm.

Cu degetele, ea îşi freacă vârfurile şuviţelor.

— Ei bine, trezeşte-te. Trebuie să ieşim pe undeva înainte să mă întorc aeasă. Pot să stau doar o oră.

— De ce ai venit? întreb prudent când mă ridic în capul oaselor şi mă sprijin de tăblia patului.

Ea îşi scutură părul şi-şi aranjează tricoul peste abdomen.

— Mama a venit aici cu maşina ca să facă nişte cumpărături. Este cel mai apropiat loc din care poate să cumpere pantofi de firmă.

Prefăcându-mă interesat, ridic din sprâncene.

— O, da?

Ea dă aprobator din cap şi apoi îşi plimbă degetele spre pieptul meu gol, acoperit de un cearşaf.

— M-am gândit să o însoţesc şi să te văd. Poţi să mă scoţi în oraş şi poate ai noroc după aceea.

— Trebuie să mă duc la cursuri, îi spun. Şi unde este Luke? Presupun că el ţi-a dat drumul. Dar cine te-a lăsat să intri în clădire?

— Am metodele mele. Își ia piciorul de pe mine și se ridică. Luke m-a lăsat să intru în cameră și după aceea a plecat. Nu înțeleg ce are cu mine, adaugă ea. Adică e de-ajuns să mă uit la el și fuge în direcția opusă.

— E un tip retras.

Mă ridic și cearșaful îmi cade de pe piept.

Ea se uită cu atenție la liniile albe care se-ntind în toate direcțiile pe pielea mea, ca și când ar fi uitat că sunt acolo.

— Știi că există tratamente cu laser care pot să șteargă cicatricele? Poate că ar fi bine să te interesezi.

Cu unghia, îmi conturează obrazul.

— Dacă nu ai avea cicatricele alea, ai fi perfect.

Mă ridic de lângă ea, iau un tricou roșu din șifonier și mă îmbrac.

— Gata. Acum nu le mai vezi.

Ea strâmbă din nas.

— Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Ți-am zis doar adevărul.

Mă îmbrac cu blugii pe care-i iau de pe podea și închei nasturele înainte de a mă încălța cu pantofii.

— Unde vrei să mergi?

Gânditoare, își lovește ușor buza cu degetul.

— Surprinde-mă. Dar să mă duci într-un loc frumos.

Îmi iau portofelul și telefonul și apoi îi deschid ușa.

— Știi că nu mai am mașina.

— Evident.

Își dă ochii peste cap când închid ușa.

— De-aia am convins-o pe mama să mă lase s-o iau pe-a ei. Ea e blocată în mall acum, așa că trebuie s-o facem repede. Totuși, mai bine asigură-te că o să-mi placă.

Îmi aruncă un rânjet și-și unduiește șoldurile când merge țanțoș pe hol. Fusta abia îi acoperă fundul, iar picioarele-i lungi se întind cu încredere. Câțiva tipi de pe hol se uită la fundul ei.

Când se apropie de uşă, aşteaptă să i-o deschid şi apoi păşim în lumina soarelui. Curtea campusului e plină cu studenţi care vin şi pleacă de la cursuri, ţinând cărţi în mâini.

Ne plimbăm pe cărarea de sub copaci, iar Seth şi Callie apar în capăt. Callie poartă o cămaşă mov cu mâneci lungi şi părul strâns sus. Mă gândesc din nou la visul meu obscen şi la cum m-am simţit ţinând-o în braţe.

Ea stă de vorbă cu Seth cu o expresie serioasă, iar Seth îşi flutură agitat braţele prin aer. Când îmi întâlneşte privirea, ochii îi strălucesc pentru o fracţiune de secundă şi apoi se uită la Daisy. Callie este cea mai drăguţă fată pe care am întâlnit-o vreodată, dar ura i se citeşte pe chip.

Dau să-i fac semn din mână, când ea îmi întinde o cartelă de acces.

— Trebuie să-ţi dau asta.

Îmi vorbeşte pe un ton categoric.

Zâmbindu-i slab, iau cartela din mâna ei.

— Mulţumesc. Cum de a ajuns asta la tine?

Ea ridică din umeri.

— Luke a spus eă a luat-o din întâmplare. M-a oprit după terminarea cursului şi m-a întrebat dacă aş putea să trec pe la tine pe la cămin să ţi-o dau, dar, de vreme ce ne-am întâlnit, poftim.

Daisy o măsoară pe Callie din priviri.

— Cine naiba eşti tu?

Ochii lui Callie sunt reci ca gheaţa.

— Callie Lawrence.

Daisy rânjeşte răutăcios.

— O, Doamne! Eşti adoratoarea anorexică a Satanei. Porţi alte haine, dar eşti la fel de slăbănoagă. Flămânzeşti mult?

— Daisy, spun gâtuit. Încetează.

Seth se uită cu ochi mari, ceea ce înseamnă eă, probabil, Callie i-a povestit despre Daisy. Dar de ce? Îmi scapă ceva?

Daisy îmi aruncă o privire urâtă.

— Poate c-ar trebui să te întreb ce dracu' faci? Îți pierzi vremea cu cineva ca ca.

Lumina din ochii lui Callie dispare când ea începe să se plimbe în jurul nostru, dar Seth se mișcă repede și vine în fața lui Daisy.

— Nu știu de ce ești așa de încrezută, fato, spune el. Dacă dai deoparte sutienul cu push-up, bronzul fals, părul vopsit și hainele extravagante, nu ești decât o fată cam plinuță, cu o operație nereușită la nas.

Daisy icnește și își acoperă nasul cu mâna.

— Nu m-am operat la nas.

— Cum spui tu. Set îi zâmbește superior, o ia de braț pe Callie și-mi face semn cu mâna. Ne vedem mai târziu, Kayden, adaugă el.

Callie nu se uită la mine când pleacă de lângă noi și se grăbesc spre intrarea din față a campusului.

Daisy își pune mâinile-n șolduri și strâmbă din buze.

— De ce ai vorbit cu fata aia? întreabă ea. Îți aduci aminte cine este, nu?

— Da, e Callie Lawrence. Ridic din umeri și mă îndrept spre trotuar. A fost colega mea de clasă la școală și era foarte liniștită.

— Era și o ciudată.

Mă ia de mână și asta mă face să-mi simt tot corpul amorțit.

— E anorexică și purta hainele alea largi. Avea tunsoarea aia oribilă și nu vorbea niciodată cu nimeni.

— Nu este anorexică și nici nu se închină la diavol. Scutur din cap. Și nu a fost mereu așa și nici nu mai este. E destul de normală.

Și tristă. Și, de fiecare dată când mă uit la ea, mi se rupe inima.

— În plus, m-a ajutat cu niște lucruri.

— Ce fel de lucruri? întreabă ea fixându-mă cu privirea de parcă s-ar pregăti să-mi scoată ochii cu unghiile. Te culci cu ea? Pentru că, dacă o faci, e dezgustător și jalnic.

Preț de o secundă, mă gândesc să-i spun că o fac și apoi să mă uit cum pleacă, scoțând-o din viața mea. Dar ce naiba aș face după aceea? Să ies cu altcineva? Să ies cu Callie? Oricât de mult le-ar plăcea

minții și penisului meu ideea asta, Callie este prea bună pentru mine și, în cele câteva momente petrecute cu ea, am simțit totul mult prea intens.

— Nu, nu m-am culcat cu ea. E o persoană cu care stau de vorbă uneori, spun și parțial ăsta-i adevărul, pentru că asta trebuie să fie Callie pentru mine.

Callie

Cu excepția bibliotecarei care împinge un cărucior, punând cărțile înapoi pe rafturi, nu mai e nimeni la bibliotecă. Mă întreb dacă locuiește singură, dacă are pisici; mă întreb dacă este fericită.

— Așadar, cât timp trebuie să mai treacă până să putem vorbi despre ce s-a întâmplat? întreabă Seth, dând paginile unui manual.

Mă simt îngrozitor, ca un copil, doar că nu mai sunt unul. Sunt o femeie matură, la facultate, și totuși am reacționat ca și când aș fi fost la liceu. Urăsc faptul că întâlnirea cu cineva din trecutul meu poate să mă arunce înapoi în întunericul și tristețea care s-ar putea să facă mereu parte din mine.

Ridic din umeri, subliniind o notă cu un marker de un galben intens.

— Despre ce trebuie să vorbim?

El îmi smulge din mână markerul, care lasă o dungă galbenă de-a lungul hârtiei.

— Despre faptul că tocmai ai lăsat-o pe cățeaua aia nenorocită să te calce în picioare și despre Kayden, care de-abia dacă a zis ceva.

— De ce ar fi spus ceva? Nu a făcut-o niciodată. Nu sunt problema lui. Mă uit la fereastra pe care intră o rază slabă de soare. Ce s-a întâmplat mai devreme afară e povestea vieții mele, adaug. O să plece curând și nu o să mai fiu nevoită să mă gândesc la ea.

El lasă markerul pe masă și se uită la copaci.

— Ce s-a întâmplat cu fata aia nu este în regulă. Trebuie să fii mai încrezătoare și să te aperi. Data viitoare când mai face așa ceva, smulge-i extensiile alea jalnice din păr.

— Are extensii? întreb eu, iar el aprobă printr-o mișcare a capului.

Zâmbesc, dar apoi scutur din cap.

— Dacă ar fi fost vorba despre oamenii care te-au torturat în liceu, ai mai fi putut să fii atât de încrezător?

— Nu vorbim despre mine, spune el cu o privire apăsătoare. Își închide cartea și își încrucișează brațele peste ea. Vorbim despre tine.

— Nu vreau să mai discutăm despre mine. Îmi dă dureri de cap.

Iau markerul de pe masă și-i pun capacul.

— Ce-ar fi să spunem că am terminat cu învățatul pe ziua de azi? Mai am și alte proiecte la care trebuie să lucrez.

El oftează și-și adună cărțile într-un teanc înainte de a se ridica de la masă.

— Bine, dar când mă întorc în cameră, adaug pe listă *să nu permiți nimănui să te calce în picioare.*

Kayden

A trecut o săptămână de când am vorbit cu Callie. Ultima dată a fost în timpul vizitei întâmplătoare a lui Daisy, care s-a încheiat cu o partidă de sex lipsită de importanță și cu un rămas-bun rostit fără tragere de inimă. Nu-mi dau seama cine evită pe cine când vine vorba despre mine și Callie, dar, cu cât ne petrecem mai mult timp despărțiți, cu atât mai mult mă gândesc la ea.

Și mama s-a oprit puțin pe la cămin ieri, când a venit să viziteze orașul; de fapt, nu-i decât minciuna odioasă pe care o spune de fiecare dată când nu mai bea, ca să se ducă la spa și să se dezmeticească din beție. Îi plac foarte mult analgezicele și vinul, în cantități mari. Așa este de când mă știu, motiv pentru care niciodată nu a încercat

să oprească bătăile. Am vrut să-i povestesc o dată despre tata, dar nu a părut prea dornică să facă ceva în legătură cu asta.

— Ei bine, va trebui să te străduieşti mai mult, mi-a spus ea, luând o gură de vin. Şi-a vărsat puţin pe cămaşă, dar nu a părut să observe. Uneori, pur şi simplu trebuie să facem faţă lucrurilor cum putem mai bine, a continuat ea. Asta-i viaţa, Kayden. Tatăl tău este un om bun. Ne asigură un acoperiş deasupra capetelor şi ne oferă mai multe decât ar face-o mulţi bărbaţi. Fără el, probabil că am fi pe drumuri.

M-am ridicat în picioare la capătul mesei, strângându-mi mâinile în pumni.

— Dar mă străduiesc, iar el doar pare să se supere şi mai mult.

A dat pagina revistei şi, când m-am uitat în ochii ei, parcă era o fantomă, absentă, la fel de pierdută ca şi mine.

— Kayden, nu pot să fac nimic. Îmi pare rău.

Nervos, am ieşit din cameră, dorindu-mi ca ea să fi fost cealaltă persoană pentru două minute blestemate; cea care organiza petreceri şi evenimente de caritate şi zâmbea. Cea care nu era o toxicomană vrednică de milă, care se droga cu medicamente împotriva durerii.

***

— Ce naiba ai păţit astăzi?

Luke aruncă mingea pe teren, lângă poartă, prea departe ca să ajung la ea. Suntem îmbrăcaţi în echipamentele de sport, transpiraţi şi epuizaţi, dar nu pot să mă calmez.

— Nu e suficient pentru azi?

Obrajii îi sunt roşii pe sub ească, iar tricoul îi este ud de transpiraţie.

— Sunt al naibii de obosit. Antrenamentul s-a terminat acum două ore.

— Presupun că da.

Lovesc unul dintre jaloane, care se îndoaie înainte să zboare spre tribune. Kellie și o altă fată stau pe rândul de jos cu niște cărți în mână, urmărindu-ne în timp ce stau de vorbă și pretind că învață.

Mă uit la cerul gri și în jur, la tribunele care îngrădesc terenul.

— Cât de târziu este?

El ridică din umeri când traversează terenul verde spre tunelul care duce la vestiar, scoțându-și casca.

— Nu știu, dar e destul de târziu, iar eu sunt terminat.

Îl urmez, dar, cu coada ochiului, o văd pe Callie stând pe iarbă sub un copac, în capătul opus al terenului, de cealaltă parte a gardului. În fața ei sunt întinse niște hârtii, iar ea mușcă un stilou în timp ce citește.

Îmi dau seama că poate eu sunt cel care o evită, pentru că mă face să simt lucruri cu care nu sunt obișnuit: visele obscene, atitudinea protectoare, felul în care inima mea idioată începe să bată când sunt în preajma ei, de parcă ar fi, în sfârșit, vie. Desfăcându-mi cureaua de sub bărbie, îmi scot casca atunci când mă îndrept spre ea. Este atât de captivată de ceea ce scrie pe foi, încât nu mă observă. Apuc partea de sus a gardului, îmi arunc picioarele pe deasupra și ajung de partea cealaltă. Îmi aranjez mânecile tricoului de sub echipamentul de sport și mă opresc la doar câțiva metri de ea.

Părul îi este răsucit într-un coc neglijent, poartă o cămașă cu mâneci scurte și o jachetă strânsă în jurul taliei. Încetează să mai muște stiloul ca să se uite cu atenție la una dintre foi, dar, când umbra mea o acoperă, privește în sus și începe să tremure. Pentru o secundă, cred că o să sară-n picioare și o să fugă.

Își recapătă suflul și-și pune o mână peste pieptul care-i zvâcnește.

— M-ai speriat.

— Îmi dau seama.

Îmi trec degetele prin părul ud și transpirat și apoi mă ghemuiesc în fața ei, încet, ca să nu o sperii din nou. Dacă am aflat ceva, este că nu îi place ca oamenii să pătrundă în spațiul ei intim fără să o avertizeze mai întâi.

— Ce faci aici?

Ea se uită la hârtii şi apoi încă o dată la mine.

— Teme... Uneori îmi place să stau aici. Se uită la teren, amintindu-şi ceva. Cumva, îmi aduce aminte de cum îmi petreceam timpul cu tata, la antrenamente.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată, spun eu şi mă simt din nou ca un idiot pentru că nu-mi aduc aminte de ea. Câţi ani aveai atunci?

— Am făcut asta ani de-a rândul. Înghite cu greu şi se concentrează asupra hârtiilor ei. În plus, de multe ori nu pot să-mi fac temele în cămin, adaugă ea. Colega mea de cameră... ei bine, uneori... Roşeşte, iar eu mă trezesc zâmbind de cât de drăguţă este, cu adevărat inocentă. Băieţii o vizitează des, izbucneşte Callie.

Îmi scarpin nasul ca să nu mai râd de ea.

— Am înţeles. Deci, trebuie să o laşi singură câteva ore.

Apucă hârtiile şi le rearanjează până când formează un teanc.

— Da.

Mă opresc şi-mi scapă o scuză.

— Îmi pare rău.

Când îşi ridică bărbia ca să-mi întâlnească privirea, se încruntă.

— De ce?

— Pentru că nu i-am spus lui Daisy să-şi ţină gura aia spurcată, zic eu. Ar fi trebuit s-o fac. S-a purtat urât cu tine.

Ea ridică din umeri, fixând terenul cu privirea.

— Nu trebuie să-mi iei apărarea. Este prietena ta. Trebuie să fii de partea ei.

Îngenunchez în iarbă şi mă apropii de ea.

— Nu, ar fi trebuit să te apăr. Îţi sunt dator măcar cu atât.

Ea strânge ferm din buze, din nou atentă la mine.

— Nu-mi datorezi nimic, jur. Nu a fost mare lucru ce-am făcut în seara aia. Dacă aş fi plecat, atunci chiar ar fi fost o problemă.

Cu toate acestea, chiar îi sunt mai mult decât dator. Mulţumită ei, am mai puţine cicatrice. Mi-aş dori să pot alunga ceea ce o face să

fie atât de tristă tot timpul. Îmi las casca pe iarbă și-i adun cărțile când se întinde după geanta ei de lângă trunchiul copacului.

— Ce faci în seara asta?

Ea își îndeasă hârtiile în geantă, îndoindu-le marginile, iar apoi eu îi dau cărțile.

— Probabil că o să rămân în cameră și-o să mă uit la un film sau așa ceva.

— Cât timp mai e ocupată camera ta? întreb și zâmbesc, iar obrajii i se înroșesc și mai mult.

— Nu știu.

Se sprijină pe genunchi, își pune geanta pe umăr și apoi se ridică în picioare.

— Probabil că o să-mi pierd vremea cu Seth până când o să plece prietenul ei.

Îmi iau casca și o urmez eând se îndreaptă spre gard.

— De ce nu ieși cu mine și cu Luke? Vrea să se ducă la clubul ăla din centrul orașului. S-ar putea să fie o speluncă, dar este mai bine decât să stai în cameră.

Ea se oprește, potrivindu-și toarta genții pe umăr, și își mușcă atât de tare buza de jos, încât pielea din jurul gurii capătă o nuanță violet.

— Nu cred că pot.

— De ce? o întreb pe un ton jucăuș, în timp ce-i rânjesc. E chiar atât de rău să fii în preajma mea?

Mâinile îi cad pe lângă corp și mă fixează cu privirea.

— Nu.

Eu îmi frec mușchii inflamați ai cefei.

— Bine, atunci vino cu noi. O să fie distractiv, iar dacă nu, putem să plecăm să facem altceva.

Își strânge mâinile în pumni și apoi își întinde iar degetele.

— În regulă.

Sunt șocat. Am flirtat cu ea doar pentru că mă fascinează cum se agită, dar nu am crezut că o să funcționeze.

— Bine, ne întâlnim lângă furgoneta lui Luke pe la ora nouă?

Ea dă aprobator din cap și se întoarce cu spatele la mine, îndepărtându-se atât de repede de parcă s-ar teme că am s-o înjunghii în spate. Pare să se teamă de toată lumea, cu excepția lui Seth. Dar de ce?

Callie

Îmi aduc aminte baloanele albe și roz de la ziua mea de naștere care pluteau în aer, panglicile roșii care atârnau din tavan și hârtia de împachetat aurie, mototolită pe podea. Felul în care dansau flăcările lumânărilor și dâra de fum care plutea spre tavan. Mama, care era de cealaltă parte a mesei, cu un aparat de fotografiat în mână, a zâmbit când a apăsat pe buton de nenumărate ori.

Blițul m-a orbit, iar eu am tot clipit, dorindu-mi să nu mai facă poze care să marcheze pentru totdeauna ziua aia blestemată.

— Pune-ți o dorință, scumpo, a spus ea, iar blițul s-a declanșat din nou, luminând fețele oamenilor din jurul mesei.

M-am holbat la glazura roz, „La mulți ani, Callie". Să-mi pun o dorință?

Un balon roșu a plutit peste masă, încet, în sus și-n jos, în sus și-n jos.

— Pune-ți o dorință, Callie, a repetat mama când balonul a trecut peste umărul ei.

Toată lumea mă urmărea de parcă ar fi putut să vadă că nu mai eram întreagă.

Să-mi pun o dorință? Să-mi pun o dorință?

Balonul s-a spart.

Dorințele nu există.

Colega mea de cameră, Violet, intră când termin de scris ultimul rând. Este înaltă și are șuvițe roșcate în părul brunet și creț. Are un inel în nas și o stea tatuată pe ceafă. Poartă o pereche de pantaloni în carouri, un tricou negru rupt și bocanci.

— Mi-ai văzut jacheta de piele? întreabă ea când închide ușa și aruncă o geantă pe patul nearanjat.

Eu îmi închid jurnalul și strecor stiloul în spirala caietului.

— Nu.

Ea oftează când își adună cărțile de pe biroul din fața ferestrei.

— Cred că am pierdut-o la club. La naiba.

— O să mă uit și eu după ea.

Pun jurnalul sub pernă și mă ridic din pat.

Ea deschide sertarul biroului și îmi aruncă o privire peste umăr când mă încalț.

— Ieși în oraș?

Eu dau din cap și-mi bag mâna prin mâneca unui hanorac gri.

— Da.

Aud zornăitul unui flacon cu pastile când închide sertarul și scoate o eșarfă roșie.

— S-ar putea să am companie în seara asta. O să pun asta pe clanță dacă o să fie cazul.

Din nou? Ce face fata asta?

— Bine. Pun mâna pe clanța ușii. O să verific mai întâi, adaug eu.

— Ar fi bine, spune ea, cu mâna pe lângă sertar. Altfel, o să vezi ceva ce nu-ți dorești.

Oftând, ies pe ușă, dorindu-mi să am propria cameră în cămin.

***

— Cred că tocmai m-am implicat până peste cap, îi spun lui Seth când mă lasă să intru în camera lui. Rău de tot.

Seth oprește ecranul televizorului, se așază pe pat și atinge locul de lângă el.

— Ia loc și spune-mi ce te frământă.

Îmi las gcanta să cadă pe podea și mă prăbușesc pe pat.

— Kayden m-a invitat să merg într-un club cu el și Luke în seara asta, iar eu am acceptat, din greșcală.

— Cum să accepți din greșcală așa ceva?

Eu răsuflu frustrată.

— Mi-a tot zâmbit și m-a bulversat și nu am putut să mai judec limpede.

Seth rânjește și scapă un chicot.

— O, Doamne, îți place de el.

Eu scutur din cap, agitată de simplul gând.

— Ba nu.

Salteaua se lasă sub mine când el începe să sară-n sus și-n jos, ca un copil cu prea mult zahăr în sânge.

— Ba da, îți place. Callie, e prima dată când placi pe cineva. Ce palpitant!

Încă scuturând din cap, mă ridic și-mi dau la o parte părul de pe frunte.

— Nu-mi place de el. Arată bine? Desigur. Și el știe asta de când eram în clasa a treia. Tulburată, mă opresc. Și mi-au mai plăcut și alții, doar că nu pentru mult timp.

— Chiar ai făcut o pasiune pentru el. Seth ia telecomanda și închide televizorul. O să fie bine și apoi o să putem tăia de pe listă numărul cinci, adaugă el.

— Nu dansez, susțin eu, dând înapoi. Dansul înseamnă atingeri și să te apropii de oameni. Pur și simplu nu pot să fac așa ceva.

— Ba da, poți. Ai dansat cu mine de-o sută de ori, mă încurajează el. Adică, ia gândește-te când ne-am întâlnit prima dată. Abia vorbeai cu mine și mereu păreai gata să mă înjunghii cu un creion sau ceva de genul. Acum uită-te la tine. Stai pe patul meu în camera mea, doar cu mine. Ai reușit atât de multe, micuța mea Callie!

— Dar tu ești tu. Oftez, descurajată. Am încredere în tine.

— Da, dar a trebuit să-ți câștig încrederea.

— Știu și îmi pare rău că te-am supus la așa ceva. Sunt surprinsă că ai rămas lângă mine.

El sare de pe pat și deschide sertarul de sus al măsuței de toaletă.

— Nu mai contează. Meritai să fac asta.

Îmi legăn picioarele peste marginea patului.

— Pari foarte fericit astăzi.

Scoate o cămașă verde cu nasturi până jos, cu un buzunar frontal, și o ține în fața lui.

— Îți amintești de tipul despre care îți povesteam? De la cursul de sociologie?

Eu dau aprobator din cap.

— Cel cu ochi drăguți și albaștri care pare să aibă părul foarte moale?

— Da. Seth se duce în fața oglinzii, jucându-se cu părul când își apropie fața de propria reflexie. Astăzi chiar a vorbit cu mine mai mult de cinci minute, adaugă el.

Mă ridic de pe pat și iau un marker din paharul de plastic de pe noptiera lui.

— Crezi că te place?

El ridică din umeri, încordându-și maxilarul ca să nu zâmbească.

— E greu să-mi dau seama pe cine place, dar poate dacă am sta mai mult de vorbă...

Mă străduiesc să scot cu dinții capacul markerului și apoi îl scuip pe pat.

— Ieși undeva?

Își trage cămașa peste cap, mișcându-și brațele prin mâneci, după care își aranjează din nou părul cu degetele.

— Da, cu tine, într-un club.

Umerii mi se relaxează când mă îndrept spre panoul de pe ușă, pe care se află o listă lungă, cu foarte puține numere tăiate.

— O să te simți bine? Adică știu ce părere ai despre jucătorii de fotbal, având în vedere ce ai pățit.

El își pune la mână un ceas cu o curea din piele.

— Tipul ăla, Luke, pare destul de drăguț. Cel puțin a fost drăguț în cele zece minute în care-am stat de vorbă cât am ieșit să fumăm și cred că știe care-i faza cu mine.

Cu vârful markerului, ating panoul.

— De ce crezi asta?

— Pur şi simplu am simţit, spune el. Nu părea să-i pese.

Tai foarte încet numărul cinci de pe listă, iar markerul scârţâie.

— Dar o să dansez doar cu tine.

— Mi se pare un plan minunat.

Eu îl iau de braţ după ce mi-l oferă, simţindu-mă în siguranţă lângă el când păşim ţanţoş pe hol, ca să ieşim afară.

Este târziu, cerul e negru, iar stelele seamănă cu nişte bucăţi de sticlă strălucitoare. Greierii ţârâie în iarbă şi pe una dintre bănci stau doi îndrăgostiţi care se sărută cu pasiune. Asta mă face să roşesc deoarece, pentru o fracţiune de secundă, îmi imaginez că eu şi Kayden suntem în locul lor.

— De ce ai privirea asta? mă întreabă Seth atent.

Eu mă uit la drum.

— Ce privire?

El oftează, dar nu insistă. Când ajungem pe iarbă, se opreşte şi mă trage înapoi, uitându-se la faţa mea.

— Aşteaptă o secundă.

Jenată, îmi ating părul.

— Ce nu-i în regulă? Am ceva în păr?

El îşi înclină capul într-o parte şi apoi întinde brusc mâna, băgându-şi degetele în părul meu. Cu o mişcare rapidă, îmi rupe elasticul şi pletele îmi cad pe umeri.

— Aşa. Lasă-ţi părul liber.

Eu îmi adun părul la spate şi întind mâna.

— Seth, dă-mi elasticul.

Fluturând din gene, îşi ridică mâna şi întinde elasticul pe două degete.

— Nu o face, îl avertizez şi mă năpustesc asupra lui. Te rog, Seth, nu face asta.

Îşi mişcă degetul mare, iar elasticul zboară prin aer, în întuneric.

— Ups!

Îmi ating faţa cu degetele când mă aplec şi caut elasticul în iarba udă.

— Unde naiba este?

Seth râde.

— Rahat, văd că începi să înjuri.

Mă ridic şi, cu o furie arzătoare în privire, mă uit la el în timp ce încerc să-mi strâng pletele într-un nod.

— Trebuie să-mi prind părul. Te rog, ajută-mă să-l găsesc. Lacrimile îmi înţeapă colţurile ochilor. La naiba, Seth, unde dracu' este? adaug.

Lui îi pică faţa şi devine palid când îşi dă seama că s-ar putea să fi apăsat butonul greşit.

— Nu cred că o să-l putem găsi.

Scutur din cap când încep să plâng şi lacrimile îmi curg pe obraji.

— Nu pot să respir, icnesc eu.

— *Părul tău miroase atât de bine, Callie, spune el înfăşurându-şi o şuviţă din părul meu lung şi şaten în jurul degetului. A căpşuni.*

Pieptul mi se strânge când încep să suspin. Făcând trei paşi repezi, Seth îmi cuprinde umerii cu braţele şi mă trage lângă el.

— Îmi pare foarte rău. Nu mi-am dat seama că treaba cu părul e aşa de importantă. Credeam că-i vreunul dintre complexele tale.

Îmi şterg lacrimile cu degetele şi inspir adânc pe nas ca să-mi controlez din nou frica.

— Scuză-mă, doar că... mă face să mă gândesc la lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc.

El se îndepărtează şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, strângându-mă de mână.

— O să fii bine, îţi promit. O să fiu chiar lângă tine, tot timpul.

— Poate am timp să dau o fugă până în cameră.

Mă uit la uşi tocmai când Kayden şi Luke apar de după colţul căminului.

Luke e un pic mai scund decât Kayden, cu părul mai scurt şi nu are cicatrice pe faţă. Poartă o cămaşă în carouri, o pereche de blugi prespălaţi cu o curea neagră din piele şi e încălţat cu ghete. Din părul ciufulit, lui Kayden îi atârnă câteva şuviţe peste ochi şi e îmbrăcat cu

o bluză termică cu glugă și niște blugi închiși la culoare, cu talie foarte joasă. Pun pariu că atunci când își ridică brațele deasupra capului i se vede abdomenul.

— Callie, te holbezi, șuieră Seth ușor și mă împinge-n piept cu cotul.

— Ce?

Clipesc la el când îmi șterg ultimele lacrimi de pe obraji, surprinsă de cât de mult m-am liniștit.

El strânge din buze, abținându-se să nu zâmbească.

— Te holbai la cineva anume.

— Ba nu, nu mă holbam, neg eu. Asta făceam?

Dă din cap o dată și apoi îmi spune printre dinți:

— Te holbai și stăteai cu gura căscată.

— Hei, spune Kayden și se încruntă când îmi vede fața brăzdată de lacrimi. Vă certați?

Eu scutur din cap și mă uit la Seth.

— Nu, discutam doar mai aprins.

— Bine... Mă privește cu scepticism. Nu ar trebui să plecăm? adaugă el.

Dând din cap, pășesc într-o parte pentru ca el și Luke să poată merge între noi și să ne conducă.

Seth își scoate țigările din buzunar și-și bagă una în gură în timp ce îi urmăm.

— Mergem cu ei?

— Nu. Îmi îndrept privirea spre singura furgonetă ruginită, lângă care nu sunt parcate alte vehicule. Doar dacă nu cumva vor să meargă cu mașina ta.

— Ei bine, atunci să ne oferim să-i ducem noi, spune el. Și tu poți să fii șoferul nostru, de vreme ce nu bei niciodată. Deși poate că ar trebui să-ncerci în seara asta. Probabil că o să te relaxeze.

— Am băut o bere o dată, protestez eu. Și nu m-a relaxat.

— O, micuța și naiva mea Callie! Oftează și-și scoate bricheta din buzunar. O bere nu o să aibă cine știe ce efect asupra ta, continuă el. Ai nevoie de ceva tare. De o băutură adevărată.

— Nu putem să bem în club, spun când își aprinde bricheta cu degetul mare.

Ferind flacăra cu cealaltă mână, aprinde capătul țigării și hârtia arde și se încrețește.

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ai încercat să bei într-un club?

El inspiră și inhalează fumul înainte de a-l sufla în față.

— Da, excelent spus. Nu vreau să mă aresteze din nou.

— Ai avut noroc pentru că a fost ziua ta de naștere și ți-au dat drumul.

— Am și flirtat cu unul dintre polițiști.

Rânjește în timp ce o dâră de fum îi șerpuiește printre buze.

— Deci, cine pe cine vrea să țină în brațe? întreabă Kayden cu mâna pe portiera deschisă a furgonetei.

E atent la mine și pe buze-i joacă o umbră de amuzament.

— Personal, cred că avem o singură opțiune.

Le arăt mașina lui Seth, o Toyota Camry neagră, parcată la o distanță de câteva locuri.

— Cred că o să mergem cu mașina lui Seth. Puteți să veniți cu noi, dacă vreți.

Luke aruncă în aer cheile ca pe o minge de baseball și apoi le prinde în mână.

— Mi se pare o idee bună. Așa, condusul nu mai e responsabilitatea mea.

Cumva, speram că nu vor merge cu noi, pentru ca Seth să-mi poată ține un discurs de încurajare, iar eu să-mi strâng părul cu ceva, deoarece mirosul acestuia și felul în care îmi atârnă pe umeri mă înnebunesc. Simt impulsul de a fugi înapoi în cameră și de a mi-l tăia din nou.

Când ne îndreptăm spre maşina lui Seth, îmi pieptăn părul cu degetele ca să-l aranjez şi să nu mă încurce. Mă aplec spre portiera din dreapta şoferului, dar Luke îşi întinde braţul şi o deschide pentru mine. Mişcându-mă într-o parte, îl înconjor de parcă aş dansa când, de fapt, o fac doar ca să păstrez distanţa.

— Mulţumesc.

Peste capota maşinii, îi surprind privirea lui Seth, iar el ridică o sprânceană când urcăm.

Seth trânteşte portiera, iar eu tresar în scaun.

— Relaxează-te, Callie, îmi şopteşte când învârte cheia în contact, iar motorul începe să toarcă. Lăsând geamul în jos, îşi scoate mâna afară, pentru ca fumul să nu umple maşina. O să fii bine, continuă el.

Seth şi Kayden sar pe bancheta din spate din părţi opuse ale maşinii, iar portierele lor se trântesc simultan. Seth porneşte radioul în timp ce noi ne punem centurile de siguranţă. Se aude melodia „Hurt" a celor de la Nine Inch Nails, iar el apasă pedala şi cauciucurile scârţâie pe caldarâmul umed. Maşina se clatină înainte, iar eu apuc mânerul portierei. Seth este un şofer nebun. Are un sertar plin cu amenzi şi, în adolescenţă, părinţii i-au luat maşina de două ori pentru că o tot strica. Mereu pare să se grăbească, aşa cum se grăbeşte şi-n viaţă.

Luke se aplcacă în faţă, sprijinindu-şi mâna de spatele scaunului meu, iar eu îmi înclin capul într-o parte.

— Omule, pot să fumez aici? îl întrcabă el pe Seth.

Seth îşi ridică ţigara aproape terminată.

— Desigur.

Luke zâmbeşte când se trânteşte înapoi pe scaun. După câteva secunde, se aude sunetul unei brichete, geamul este coborât şi se simte o adiere răcoroasă.

După ce Luke îi dă indicaţii lui Seth, nimeni nu mai vorbeşte pentru o vreme, iar eu îmi fac griji că seara se va termina într-o tăcere tragică. Apoi Kayden se apleacă în faţă şi-şi sprijină braţele de consolă.

— Eu și Luke avem o idee minunată, spune el, iar strălucirea clădirilor se reflectă în ochii lui. Îți aduci aminte stânca pe care ne-am cățărat? Cea pe care se cațără toți din ultimul an, ca să scrie mesaje?

Eu mă foiesc în scaun și-mi pun un picior pe husa din piele.

— Da, mi-o amintesc.

El își lasă greutatea pe brațe, apropiindu-se și mai mult de mine, iar inima îmi bate cu putere.

— Ei bine, vrem să ne cățărăm și să scriem ceva.

— Dar voi nu sunteți în ultimul an. Îmi ajustez centura de siguranță pe umăr. Ei bine, da, cred că știți asta deja.

Amuzat, el râde de mine.

— Știm și tocmai de-aia e distractiv.

Luke aruncă o privire dincolo de spătarul scaunului, cu brațul într-o parte, pentru ca dâra de fum să iasă pe geam.

— În liceu, apăream mereu neinvitați la petrecerile celor din ultimul an. Era grozav, pentru că le stricam distracția.

— Vă plăcea să-i supărați? întreb eu, iar el își înclină capul într-o parte ca să nu-mi sufle fumul în față.

— Da, era destul de amuzant. Luke își scoate țigara pe geam, lovește ușor cu degetul mare capătul ei, iar scrumul zboară afară. Să te joci tu cu mintea cuiva, și nu invers, adaugă el.

Parcă mi-a spus o ghicitoare inextricabilă, iar eu mă uit la Kayden pentru o explicație.

— Este destul de distractiv, îmi promite el făcându-mi cu ochiul. Ne gândeam că am putea conduce până la stâncă și să scriem ceva în seara asta.

— Dar este târziu.

Mă uit la cifrele roșii și strălucitoare ale ceasului și apoi la Seth.

— Vom fi bine.

Seth virează pe un drum lateral și îngust, care se strecoară printre clădiri de cărămidă cu două etaje.

Pe trotuar sunt oameni care se plimbă. Majoritatea fetelor poartă rochii scurte şi tocuri înalte, iar băieţii, blugi drăguţi şi cămăşi. Mă uit în jos la perechea mea de Converse, la blugii negri strâmţi şi la tricoul alb şi mulat de sub jacheta descheiată. Cred că îmbrăcămintea mea nu este adecvată şi mă simt prost pentru că mă aflu aici.

Seth ajunge în dreptul unui mic loc de parcare şi strecoară maşina acolo. Spaţiul este îngust, iar eu trebuie să deschid portiera şi să fac manevre ca să ies. Luke coboară geamul de pe partea lui, îşi scoate capul afară şi, punându-şi mâinile pe capotă, iese pe geamul deschis.

— Eşti mult mai slabă decât mine. Se sprijină pe vârfuri şi sare pe pământ. Portiera mi-ar fi bloeat fundul gras.

Zâmbind, ocolesc spre partea din faţă a maşinii, unde Seth mă aşteaptă cu braţul întins. De felinarul din apropierea străzii se sprijină un tip deşirat, cu răni pe faţă şi păr lung şi brunet.

Se uită la mine în timp ce bea dintr-o sticlă de bere şi, când şi-o îndepărtează de buze, privirea pe care mi-o aruncă mă înfioară.

— Bună, frumoaso, bolboroseşte el şi se îndepărtează de bordură înainte de a se clătina. Arăţi al naibii de bine în seara asta.

Dau să fug înapoi spre maşină, dar Seth mă prinde de cot.

— Vorbeşti cu ea sau cu mine, pentru că nu-mi dau seama? îi răspunde el tipului.

Ochii întunecaţi ai individului devin şi mai reci din cauza nevoii de a cuceri pe cineva. Privirea asta, pe care am mai văzut-o înainte, mă face să mă înec, inundându-mi trupul cu o repulsie toxică, cu neîncredere şi ruşine.

Beţivul se întoarce şi se îndreaptă spre noi, clătinându-se.

— Am să te rup în bătaie pentru asta.

Eu îl trag pe Seth de braţ, pregătită să fug, să sar în maşină, să blochez toate uşile şi să mă ghemuiesc pe podea.

— Seth, te rog, hai să ne întoarcem la maşină.

Kayden vine lângă noi, îmi atinge uşor braţul, iar bărbatul îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui. Umerii i se încordează când se opreşte, scormonind cu pantofii pietrişul de pe trotuar.

— Beţivule, taci naibii din gură, întoarce-te şi du-te acasă, îi ordonă calm Kayden, arătându-i strada cu degetul.

Bărbatul cu buze crăpate deschide gura, dar apoi o închide când se uită la cât de înalt este Kayden şi la umerii lui laţi. Aruncă sticla de bere pe stradă, unde se sparge în bucăţi pe asfalt, şi apoi îşi târăşte picioarele când se îndreaptă clătinându-se spre colţ.

Eu şi Seth răsuflăm uşuraţi şi cu ochi mari când ne holbăm şocaţi unul la celălalt.

Seth se întoarce spre Kayden.

— Eşti ca un cavaler în armură strălucitoare.

Simt o urmă slabă a mirosului de mosc al lui Kayden, amestecat cu apă de colonie. De acum încolo, ori de câte ori o să-l simt, o să-mi aduc aminte de momentul ăsta, în care m-am simţit protejată.

— Mulţumesc, îi spun.

El zâmbeşte şi se apleacă astfel încât faţa îi e aproape de a mea.

— Cu plăcere.

Eu şi Seth ne îndreptăm spre trotuar, urmaţi de Luke şi Kayden. Luke îi tot şopteşte ceva lui Kayden şi, brusc, auzim un mormăit. Când mă întorc, Luke e cocoşat şi se ţine de abdomen.

— Nenorocitul naibii, mormăie el şi se prăbuşeşte în genunchi.

Mă holbez când se ridică şi se îndreaptă spre Kayden, ridicându-şi pumnii. Kayden nu face altceva decât să rămână pe loc, afişând o expresie stoică.

— O, Doamne, strig eu, îndepărtându-mă de el instinctiv când amintirile din acea noapte, în care tatăl lui l-a bătut crunt, ies la suprafaţă.

Luke îşi întinde mâinile în faţă şi pleacă de lângă Kayden.

— Callie, doar mă prosteam cu el.

— O, îmi pare rău.

Îmi acopăr gura cu mâna, simţindu-mă ca o fraieră. Beţivul m-a agitat mult prea mult.

Când se îndreaptă spre mine, Kayden îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Luke.

— Este în regulă, spune el precaut. Luke m-a enervat şi eu l-am lovit în stomac, în glumă. Totul a fost doar o glumă.

Eu răsuflu uşurată.

— Bine, îmi cer scuze. Credeam că o să te rănească.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Kayden se uită la Seth şi apoi din nou la mine, iar umărul i se mişcă atunci când mi-l cuprinde pe al meu cu braţul.

Graba cu care mă atinge şi frica de atingerea lui mă fac să mă încordez. Acum pare ceva mult mai personal decât atunci când ne căţăram pe stâncă, pentru că nu are niciun motiv, în afară de a ne atinge reciproc.

Mă uit la Seth după ajutor, dar el îmi murmură *relaxează-te şi respiră.*

Îi comand inimii mele să tacă naibii şi, chiar dacă nu mă ascultă, reuşesc să ajung până la uşa clubului, cu braţul lui Kayden în jurul umărului meu. E ceva nou, diferit şi pur. E ceva important şi o contradicţie în sine, în acelaşi timp.

Kayden

Callie este cea mai sperioasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, ceea ce spune multe de vreme ce, de fiecare dată când tatăl meu ridica vocea, eu şi fraţii mei ne împrăştiam prin easă şi ne ascundeam în timp ce eram hăituiţi.

Luke îmi tot atrăgea atenţia că mă uitam la fundul ei, şi avea dreptate, dar nu puteam să mă abţin. Este atât de micuţă şi felul în care-şi leagănă şoldurile e captivant şi oarecum sexy, deşi probabil că nu o face intenţionat.

— O să ai o grămadă de probleme, remarcă Luke atunci când mergem în urma lor, la doar câţiva paşi.

Încetez să mă mai uit la fundul lui Callie şi mă încrunt la Luke.

— De ce?

Cu o privire acuzatoare, o arată pe Callie cu degetul.

— Din cauza ei. Știi ce-ar face Daisy dacă ai înșela-o vreodată.

— S-ar combina cu următorul tip care i-ar spune că are sâni frumoși.

Îmi bag mâinile în buzunare și ocolesc un stâlp.

— Bine, probabil că ai dreptate în privința asta, spune el și mi-o arată din nou cu degetul pe Callie. Dar știi ce i-ar face Daisy lui Callie dacă ar afla că se întâmplă ceva între voi doi?

— Nu se întâmplă nimic între noi.

— Încă.

Eu scutur din cap, frustrat.

— Ea nu este așa. E dulce și... inocentă.

— Asta este o combinație periculoasă pentru cineva ca tine.

Își scoate pachetul de țigări din buzunarul din față.

— Sunt total de acord să-ți găsești pe altcineva, pentru că o urăsc pe Daisy din tot sufletul. Mai întâi desparte-te de ea și nu o implica pe Callie. Pare tristă.

El înghite cu greu.

— Într-un fel, îmi aduce aminte de Amy.

Amy, care s-a sinucis la vârsta de șaisprezece ani, e sora mai mare a lui Luke. După moartea ei, el nu a mai fost niciodată la fel. Mă întreb ce s-a întâmplat de a descurajat-o pe Amy, ce a făcut-o să-și dorească să-și pună capăt vieții.

— Promit că nu am să o implic pe Callie în nimic.

Cu piciorul, lovesc un pahar gol din plastic aruncându-l peste drum.

— Gândește cu capul. Îmi zâmbește superior. Și nu cu ce ai între picioare, adaugă el.

Îmi mișc brațul într-o parte și, cu cotul, îl lovesc destul de tare în abdomen încât să-l enervez, dar să nu-l rănesc.

— Nu mă despart de ea și nu se întâmplă nimic între mine și Callie.

Luke spune ceva printre dinți când se ține de abdomen. Aproape că râd de el când Callie se întoarce, părând îngrozită. Mă simt ca un

netrebnic. Situaţia se înrăutăţeşte când Luke mă atacă, iar ea aproape că sare între noi. Mă întreb dacă se gândea la noaptea în care m-a salvat sau dacă e genul de fată care pur şi simplu vrea să salveze pe toată lumea.

Vreau să o liniştesc, aşa că fac ceva ce nu ar trebui. Îi cuprind umărul cu braţul şi muşchii i se încordează atât de mult, încât mă îngrijorez că s-ar putea să se prăbuşească. E diferit faţă de ce s-a întâmplat pe stâncă, pentru că nu există scuze; totuşi, mă lasă să o ţin aşa până când intrăm în club, apoi se îndepărtează repede când muzica şi fumul ne învăluie.

— E foarte mult zgomot aici, remarcă ea în timp ce se zgâieşte la oamenii care dansează în mijlocul camerei, bâţâindu-şi şoldurile şi lipindu-şi trupurile transpirate unele de celelalte.

Lumini neon le strălucesc pe feţe şi, practic, e ca şi cum te-ai uita la filme pentru adulţi.

Pentru mine şi pentru Luke nu-i atât de rău, dar tot ne ducem să căutăm o masă liberă, făcându-ne drum cu coatele prin mulţimea de oameni. Seth şi Luke se înveselesc brusc odată ce ocupăm un separeu din colţ.

— Mă duc să aduc băuturile, spune Luke strecurându-se către capătul canapelei. De vreme ce sunt singurul care are carte de identitate, asta dacă nu le aveţi şi voi pe ale voastre.

— Ţi-am spus că pe a mea a găsit-o tata când împachetam lucrurile. Iau meniul din mijlocul mesei. A tăiat-o, adaug eu.

Din cealaltă parte a mesei, Callie se uită la mine. Îmi deschid meniul ca să-i evit privirea pătrunzătoare.

— Ce vrem să comandăm? Să luăm un aperitiv sau ceva de genul ăsta?

— Trebuie să mă duc la toaletă, anunţă Seth, iar Callie chicoteşte. Callie, vino cu mine.

Ea îl ia de mână şi-l urmează fără să pună vreo întrebare, ceea ce mă miră. Are atât de multă încredere în el şi atât de puţină în oricine altcineva. Pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi pentru cineva ca ea

să aibă încredere în mine, dar am prea multe secrete complicate pentru ca asta să se întâmple vreodată.

Callie

— Isuse! După ce intrăm în toaletă, Seth face o piruetă și-și pune mâinile-n șolduri. A fost ridicol de sexy, continuă el.

Deschid robinetul și las apa caldă să-mi curgă peste mâini.

— Ce anume?

El vine lângă mine, surprinzându-mi privirea în timp ce-și drege vocea acuzator.

— Felul în care a intervenit să ne salveze.

Închid apa și-mi flutur mâna în fața dispozitivului cu prosoape de hârtie.

— A fost foarte drăguț din partea lui.

— Callie Lawrence, l-ai lăsat să te cuprindă cu brațul, afirmă el. A fost mai mult decât drăguț pentru tine. Doamne, sunt atât de gelos!

Iau un prosop de hârtie și mă șterg pe mâini.

— Pentru un moment, m-a făcut să mă simt în siguranță, recunosc eu, aruncând prosopul de hârtie în coșul de gunoi.

— Și ăsta e un pas mare pentru tine, spune el.

Eu dau aprobator din cap de mai multe ori.

— Știu că este.

Buzele îi descriu un rânjet imens.

— N-ar trebui acum să ieșim de aici și să ne distrăm?

Una dintre ușile cabinei de toaletă se deschide și o femeie în jur de patruzeci de ani iese aranjându-și cămașa în blugi. Se uită la Seth cu ochii conturați excesiv.

— Asta-i toaleta femeilor. Îi arată ușa cu degetul. Nu știi să citești? adaugă ea.

— Nu vezi că toată lumea din club e cam cu douăzeci de ani mai tânără decât tine? îi răspunde Seth, întorcându-se spre oglindă. Cu degetul mic, își zbârlește bretonul. Acum, dacă ne scuzi, ne ducem să ne distrăm, continuă el.

Mă apucă de braț, iar eu îi zâmbesc apologetic femeii înainte de a mă împiedica de propriile picioare când mă grăbesc să țin pasul cu Seth. El lovește ușa cu mâna și o deschide, trăgându-mă dincolo. Fumul și zgomotul se spulberă imediat în jurul meu când nu mă mai ține de braț.

— Îți vine să crezi? întreabă el, pipăindu-și buzunarul după țigări. Ce nenorocită!

Nu mă cert cu el. Îl obsedează ideea de a fi tratat de la egal la egal.

— Cred că ți-ai lăsat țigările pe masă, îi spun.

Ocolim ringul de dans, unde se aude un cântec erotic. Lipiți unii de ceilalți, oamenii se ating peste tot, iar faptul că-i urmăresc îmi dă dureri de cap.

Pe masă sunt patru pahare mici, pline cu lichid transparent. Alături de fiecare se află un pahar mai înalt, plin cu lichid maroniu și cu o felie de lămâie care plutește deasupra.

— N-am știut ce vrea să bea fiecare, explică Luke când Seth ridică păhărelul la nivelul ochilor și se uită prin sticla deformată. Așa că am comandat shoturi de votcă și cocktailuri Long Island. Deci, avem băuturi tari și semitari.

Seth se uită la mine cu coada ochiului.

— E o alegere bună, din punctul meu de vedere. Ridică paharul în aer. Să toastăm?

Ca să nu se uite nimeni cu atenție la mine, îmi îndrept privirea spre ringul de dans și urmăresc o fată care sare-n sus și-n jos cu mâinile în aer, încercând să-și mențină echilibrul pe pantofii roz neon cu toc stiletto. Tipul care este cu ea scutură din cap și râde.

— Callie, ai auzit ce te-a întrebat Luke? Vocea îngrijorată a lui Seth plutește peste umărul meu.

Dezlipindu-mi privirea de la ringul de dans, mă concentrez asupra ochilor înroșiți ai lui Seth și a paharului mic din mâna sa.

— Nu, ce?

— Voia să știe dacă ai de gând să ni te alături, spune el cu o privire insistentă.

Eu scutur din cap.

— Nu cred.

Luke lovește masa cu mâna, iar vibrația răstoarnă solnița cu sare și pe cea cu piper.

— Există o regulă nescrisă cum că, dacă se propune, trebuie să toastezi.

Eu ridic solnițele și șterg sarea vărsată pe masă.

— Cineva trebuie să ne ducă acasă cu mașina.

— Vom lua un taxi, propune Luke. Simplu ca bună ziua.

Mă holbez la alcoolul din fața mea și mă întreb ce mare lucru mai e și chestia asta, pentru că berea nu m-a făcut să simt nimic.

— Dar apoi nu te mai poți duce să scrii cu spray pe stâncă.

Kayden îl avertizează pe Luke.

— Las-o în pace, bine? Dacă nu vrea, atunci nu este nevoită să o facă.

Lăsând paharul jos, Seth intervine:

— Putem să-i spunem taximetristului să ne lase acolo și să ne ia mai târziu. Se apleacă și-și face mâna căuș la urechea mea. Dacă vrei, atunci fă-o, pur și simplu. Ia paharul și distrează-te o dată în viața ta, dar, dacă chiar nu vrei să o faci, scutură din cap.

Am părul lăsat pe spate, i-am permis lui Kayden să mă atingă și mă aflu într-un loc care explodează de tensiune sexuală. Este cea mai provocatoare noapte pe care am trăit-o în ceea ce privește înfruntarea fricilor mele, așa că apuc paharul și-l ridic în fața mea.

— Ce naiba, spun acoperind muzica. O să luăm un taxi.

Seth bate din palme și ia paharul.

— Grozav!

Kayden râde de Seth și apoi se apleacă peste masă, către mine.

— Eşti sigură că e în regulă? Nu trebuie s-o faci.

Eu dau aprobator din cap ca să-l asigur.

— Da, sunt bine. Promit.

Seth îşi ridică braţul astfel încât paharul lui e deasupra centrului mesei, chiar sub lumina puternică.

— Până la fund.

Luke îşi ridică mâna, iar eu şi Kayden facem la fel.

— Nu ar trebui să spună cineva ceva semnificativ? întreabă Seth. Pentru asta sunt toasturile.

Luke îşi înclină capul într-o parte, bătând uşor cu degetele în masă.

— Pentru eliberare.

Seth rânjeşte la mine.

— Pentru acceptare.

Cu ochii aproape închişi, Kayden îşi muşcă buza de jos.

— Pentru a simţi că trăim.

Cei trei mă ţintuiesc cu privirea, iar eu mă uit la Seth, căutând ajutor.

— E rândul tău, Callie, îmi zice el. Spune orice ai de zis.

Eu inspir şi expir treptat.

— Pentru a fi în stare să respir.

Eu şi Kayden împărtăşim un moment în clipa în care expresiile ni se întâlnesc. Apoi toţi patru ciocnim paharele.

— La naiba.

Seth îşi varsă băutura pe mână şi o linge. Dându-şi capul pe spate, îşi toarnă restul conţinutului în gură. Apoi trânteşte paharul pe masă şi-l arată cu degetul.

— Deja sunt gata pentru runda a doua.

Kayden mă urmăreşte când îşi duce paharul la buze, îşi dă capul pe spate şi bea. Eu observ cum muşchii gâtului i se mişcă pentru a împinge alcoolul. El îşi înalţă din nou capul şi, uitându-se la mine, îşi linge buzele.

Inhalând adânc, duc buza paharului la gură, iar mirosul înțepător îmi arde nările când îmi las capul pe spate și beau. Lichidul fierbinte îmi curge pe gât și căldura e aproape insuportabilă. Când iau paharul de la gură, îmi vine să vomit și mă înec din cauza arsurii, dar îmi țin buzele lipite, forțându-mă să înghit alcoolul. Umerii mi se ridică atunci când scot un sunet gâtuit.

— Ai să reușești? mă întreabă Luke, lăsându-și paharul pe masă.

Seth mă bate ușor pe spate.

— Ești bine?

— Da, sunt în regulă, mă înec eu, cu palma lipită de piept.

— Callie este începătoare, explică Seth sorbind din cocktailul Long Island.

— Nu ai mai băut niciodată? Kayden se uită la mine cu ochi mari. Serios?

Mă simt prost când ridic din umeri.

— Nu, oricum nu ceva atât de tare.

— Atunci de ce ai făcut-o în seara asta? întreabă el, părând vinovat. Am insistat noi prea mult?

— Nu, am vrut să încerc. Îmi șterg buzele cu dosul palmei.

El se încruntă și un zâmbet slab îi apare pe buze.

— Era pe lista ta?

— Ce? exclamă Seth acoperind muzica zgomotoasă și lovind masa cu mâna. I-ai spus despre listă?

— I-am spus că există o listă, îi explic eu, învârtindu-mi paiul în băutură și urmărind cum se tot mișcă lămâia.

Când mă uit printre șuvițele de păr, Kayden mă privește curios.

— Ce listă? Luke apucă paiul cu buzele și bea.

Eu și Seth ne uităm unul la celălalt, iar apoi el mă împinge cu mâinile ca să mă ridic de pe scaun.

— Ce-ar fi să dansăm?

— Bine, de acord. Doar să nu mai faci din nou mișcările alea ciudate. Ultima dată am căzut în fund.

Când mă ridic în picioare, îmi aranjez tricoul peste abdomen.

Cu mâna pe spatele meu, Seth mă conduce spre ringul de dans. A mai dansat de câteva ori cu mine, aşa că ştie la ce trebuie să se aştepte; la multe momente de panică, în care mă agăţ de el.

Alege o zonă din partea laterală a ringului de dans, unde sunt mai puţini oameni, iar atmosfera este mai liniştită. Un cântec lent se aude din difuzoare, luminile încetează să mai clipească şi se transformă într-o strălucire palidă. Sub ele, Seth e alb ca o fantomă, iar ochii lui de un căprui-deschis par negri când îşi pune mâinile pe şoldurile mele.

— Fetiţo, îmi pare rău dacă am insistat prea mult, şopteşte el. Mă simt prost.

Mă întind spre umerii lui şi mă apropii de el, iar vârfurile pantofilor noştri se ating.

— Nu ai insistat, deşi ai fi putut să mă avertizezi că o să mă ardă aşa de rău. Atunci m-aş fi străduit mai mult să nu mă înec şi să nu par de-a dreptul ridicolă.

— Crede-mă, niciunul din ei nu crede că eşti ridicolă. Râde de parcă ar şti un secret. Nu vreau să pierd toată încrederea pe care ţi-am câştigat-o, adaugă el.

— Nu ai pierdut nimic.

Îi strâng umerii cu vârfurile degetelor şi mă apropii de el, când un tip cu o pălărie de fetru intră în mine.

— Ziua în care mi-ai spus toate secretele tale a fost ziua în care mi-am dat seama că vom fi mereu prieteni. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El îmi zâmbeşte larg şi mă trage mai aproape.

— Te simţi bine?

— Sunt în regulă, îi spun şi-mi sprijin obrazul de al lui. Deşi nu prea sunt sigură că ar trebui să urc pe stâncă împreună cu ei.

— Oamenii se caţără tot timpul. Nu vom fi singurii de acolo. Trebuie să încetezi să mai crezi că toţi tipii sunt ca *el;* altfel, te va stăpâni mereu.

Eu răsuflu. Are dreptate. Trebuie să renunț la temerile mele și să mi-l scot din minte pe tipul care mi le-a insuflat, dar cum să scap de persoana care mă stăpânește într-o atât de mare măsură?

Kayden

Nu pot să-mi dezlipesc privirea de la ringul de dans. Când telefonul îmi vibrează în buzunar, îmi strecor mâna înăuntru și apăs butonul de închidere de pe partea laterală.

— Nu o face.

Luke își scoate un cub de gheață din băutură și-l aruncă în gură.

— Ce anume? întreb eu, distras când inima-mi bate cu putere în clipa în care Callie își lasă capul pe spate și râde.

O mână îmi dă una peste cap, iar eu o ridic brusc pe a mea.

— Bine, pentru ce naiba a fost asta?

— M-am răzbunat pentru că m-ai lovit mai devreme, pe bordură, spune el și privirea i se îndreaptă spre o fată cu păr lung și roșcat, care trece pe lângă masa noastră într-o rochie scurtă, neagră. Și ca să te împiedic să faci un gest cu adevărat prostesc.

— Nu-i ceea ce crezi, spun. Pur și simplu mă uitam la oamenii care dansează.

El își dă ochii peste cap.

— Fă-le tuturor o favoare și trimite-i lui Daisy un mesaj ca să te desparți de ea. După aia, poți să faci tot ce vrei.

— Vrei să mă despart de ea printr-un mesaj?

— De parcă-ți pasă. Chiar dacă-i spui că o iubești, nu-ți pasă de ea.

— Ce problemă ai cu ea, în afară de faptul că te enervează la culme?

El își aruncă paiul pe masă, ia paharul și bea restul de cocktail Long Island.

— Mă duc să mai comand un rând.

Îi fac loc să iasă, iar apoi mă așez în separeu, dar o văd din nou pe Callie. Zâmbește în timp ce stă de vorbă cu Seth. Nimic altceva nu

m-a mai făcut atât de fericit până acum. Nu are niciun sens pentru mine și poate de aceea mă atrage.

Cu toate că nu ar trebui, traversez ringul de dans, mergând pe lateral ca să trec printre cuplurile care dansează și atingându-mă de niște fete de-a lungul drumului. Seth este primul care mă vede și îi șoptește lui Callie ceva la ureche.

Întorcându-și capul, ea se uită la mine și pleoapele i se ridică ușor. Pupilele ei par imense sub luminile tulburi, pielea palidă și părul moale.

— Se poate? întreb acoperind muzica.

Seth își ia mâinile de pe șoldurile ei.

— Te rog.

Îi face semn cu ochiul lui Callie și părăsește ringul de dans mergând cu spatele, întorcându-se când ajunge la margine, unde mulțimea se strânge.

Cu umerii țepeni și cu degetele strânse-n palme, Callie continuă să se uite spre locul în care a dispărut el.

Îmi apropii buzele de urechea ei.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să dansezi cu mine.

Umerii îi tresar și își rotește trupul firav ca să fie cu fața la mine. Se uită la picioarele și la abdomenul meu și asta mă face să mă simt, într-un fel, inconfortabil. Ea știe unde îmi sunt ascunse cicatricele și e genul de persoană care-și pune întrebări.

— Este în regulă. Putem să dansăm.

Tremurul vocii îi trădează nervozitatea.

Îi întind mâna, iar ea ezită înainte de a-mi atinge palma cu a ei. Apucând-o de mână și privind-o în ochi, îi ademenesc încet trupul spre al meu. Se uită la mine neajutorată, de parcă se roagă să nu o rănesc. Asta îmi aduce aminte de o vreme în care eram mai mic, iar tatăl meu era furios pe mine pentru că spărsesem o vază de pe raft. A venit la mine cu o curea în mână și cu furie în ochi când m-am ghemuit sub masă, în încercarea de a mă ascunde. Tăieturile cauzate

de bătaia din zilele precedente încă nu se vindecaseră și tot ce am putut să fac a fost să sper că nu mă va omorî.

— Pot să-mi pun mâna pe șoldul tău? o întreb, iar ea dă aprobator din cap.

Îi cuprind talia cu degetele și ochii i se măresc un pic, mai ales când o ating și cu cealaltă mână. Îmi ascult inima bubuind în piept, mai tare decât muzica. Simt lucruri pe care nu le-am mai simțit înainte și s-ar putea să mă implic până peste cap. Și dacă eu continui să o cunosc și sentimentele se amplifică? Nu mă descurc cu sentimentele.

Ea se mai relaxează un pic atunci când mâinile-i urcă pe pieptul meu și îmi cuprind gâtul, cu capul dat pe spate ca să se poată uita la mine.

— Nu prea-mi place să dansez, recunosc eu. Cumva, îmi e teamă de când eram mic.

Colțurile buzelor i se ridică.

— De ce?

Înfigându-mi ușor vârfurile degetelor în șoldurile ei, o trag spre mine astfel încât picioarele ni se ating și îi simt căldura respirației pe gât.

— Când aveam zece ani, mama a trecut prin faza asta cu dansul, în care se înscria la tot felul de cursuri de dans și, când exersa acasă, îi plăcea să ne folosească pe mine și pe fratele meu drept parteneri. De atunci urăsc dansul.

Ea zâmbește.

— E drăguț că dansai prin casă cu mama ta.

Îmi mișc degetele spre spatele ei și-i zgârii ușor bucata de piele dintre betelia blugilor și partea de jos a tricoului.

— Nu poți să spui asta nimănui. Am o reputație de menținut. Aveam, cel puțin acasă. Aici nu sunt atât de sigur.

Ea îmi zâmbește mai larg când își înclină capul în față și șuvițele de păr îi ascund chipul.

— Poate să fie micul nostru secret.

Eu râd uşor când se uită în sus, la mine. Pare fericită. Când ritmul muzicii e înlocuit de unul vesel, hotărăsc să mă dau în spectacol doar ca să zâmbească în continuare.

— Aşteaptă, o avertizez.

Ea îşi muşcă buza, iar impulsul de a o săruta îmi apasă inima. Brusc, nu pot să hotărăsc dacă să o las acolo, pe ringul de dans, sau să continui să mă dau mare.

Împingând-o, îmi mişc mâna de-a lungul braţului ei până când degetele ni se împletesc. Ochii i se măresc atunci când o trag înapoi spre mine şi o învârt, înainte să-i izbesc trupul de al meu. Buzele-i sunt la câţiva centimetri de gura mea, în vreme ce pieptul ei agitat se atinge de al meu.

— Îţi doreşti mai mult? o întreb cu o voce joasă, sperând să o fac să tremure.

Nu tremură, dar dă aprobator din cap, încântarea strălucind în ochii ei albaştri. Palma îmi alunecă posesiv pe spatele ei, simţind cum căldura pielii sale radiază din materialul subţire al tricoului. Îi trag mâna în faţă şi-i las trupul pe spate. Părul îi atârnă spre podea, spatele i se arcuieşte, iar eu îi văd perfect sânii şi porţiunea de piele care se zăreşte de sub partea de jos a tricoului. Inspirând adânc, îmi mişc mâna-n sus pe spatele ei până când ajunge în poziţie verticală, cu pieptul lipit din nou de al meu.

— Să nu spui nimănui nici despre asta, îi şoptesc la ureche, ţinând-o de talie.

— Bine, spune ea fără suflare, apucându-mi omoplaţii cu degetele.

Cu ea în braţe, continui să mă mişc până se termină cântecul, apoi ne îndepărtăm unul de celălalt şi ne întoarcem la masă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi, ceva s-a întâmplat, dar nu sunt sigur daeă să continui cu asta sau să fug mâncând pământul.

Capitolul 5

~~#3 Încearcă să fii fericit~~
#3 Fii beat de fericire, prostește

Callie

Sunt fericită, prostesc de fericită. Nu știu dacă e din cauză că sunt mahmură sau pentru că a fost o noapte grozavă. Am făcut ceca ce credeam că era imposibil și sunt atât de mândră de mine încât, practic, sar într-un picior până la taxi. Am dansat cu Kayden, l-am lăsat să mă atingă într-un fel în care nu a făcut-o nimeni — cel puțin nu cu permisiunea mea — și mi-a plăcut!

Eu și Seth ocupăm bancheta din spate a furgonetei, iar Kayden îi spune șoferului de taxi unde să meargă. Mașina miroase a brânză veche amestecată cu parfum de pin. Șoferul e un tip dolofan trecut de cincizeci de ani, care nu pare prea încântat să aibă patru puști zgomotoși de optsprezece ani în mașină. Pe fundal se aude muzică din anii '80, iar Seth tot chicotește din cauza versurilor, spunându-mi pe ascuns că sunt obscene și că vorbesc despre vulvă.

Luke îl aude și se rotește în scaun.

— Chiar despre asta-i vorba?

Seth îi arată difuzoarele.

— Ascultă.

Tăcuți și holbându-ne la difuzoare, ascultăm versurile. Seth își strânge mâna-n pumn și și-o ridică spre buze ca pe un microfon când începe să murmure cuvintele.

— De unde știi cântecul ăsta? mă mir eu. Nu e genul de muzică pe care-o asculți tu.

El rânjește, se apleacă și termină versurile.

— Tatăl meu e un fan înfocat al anilor '80. E și tuns ca pe vremuri.

Eu chicotesc în momentul în care-și mișcă ciudat șoldurile.

— Cântecul ăsta-i despre vulvă, nu-i așa? declară Luke, iar șoferul de taxi dă volumul mai tare ca să ne acopere conversația.

Obrajii mi se încălzesc, iar eu îmi întorc capul spre geam și-mi trag gulerul tricoului peste nas ca să-mi maschez râsul. Nu ar trebui să mi se pară amuzant, dar așa este.

— O, Callie e beată, anunță Seth când își lasă mâinile să-i cadă în poală. Ai terminat cocktailul Long Island?

Eu scutur din cap și las tricoul să-mi cadă de pe nas.

— Numai pe jumătate.

— Amatoareo, mă tachinează Kayden cu un rânjet, iar roșeața din obrajii mei se intensifică.

— Hei, e prima ei dată, protestează Seth în apărarea mea și mă mângâie ușor pe cap, de parcă aș fi un câine. S-a descurcat bine. De fapt, s-a descurcat de minune.

Mă întorc spre geam, știind la ce se referă și iubindu-l pentru că a spus asta.

***

— Am senzația că o să fim jefuiți, șoptește Seth când ne îndreptăm spre un magazin care se află aproape de poalele munților.

Am hotărât să ne oprim și să cumpărăm câteva lanterne și spray-uri cu vopsea înainte de a merge mai departe cu planul nostru; altfel, călătoria nu ar avea niciun rost.

În față, un grup de indivizi care fumează țigări ne urmăresc în timp ce toți patru traversăm parcarea, trecem de ușile de sticlă glisante și intrăm în magazin.

— Totul ar trebui să coste un dolar aici.

Luke apucă un pahărel chiar de pe un raft din fața ușilor și se uită pe fundul lui. O bucată de sticlă cade de pe margine și, grăbit, îl lasă jos.

— Da, îmi dau seama de ce.

Din tavan se aude o muzică veche, iar Seth dă din cap când se îndreaptă spre un raft și ia o eșarfă hidoasă, cu portocaliu și maro.

— O, cred că-mi aduc aminte că bunica purta așa ceva.

Și-o pune la gât și sare pe culoar, cercetând cu atenție rafturile.

— Ar trebui să ne despărțim, spune Luke. Și să căutăm lanterne și spray-uri cu vopsea. Așa o să găsim mai repede ce ne trebuie.

— Sau am putea, pur și simplu, să-i cerem ajutor casierului.

Peste umăr, mă uit la casa de marcat, unde un tip înalt, cu gât gros și cu cea mai cruntă privire ne urmărește.

— Sau nu.

— Hai să facem o întrecere, propune Luke, sărind ca să dea cu palma peste unul dintre steagurile roșii din tavan, care anunță reducerile.

Nu-mi dau seama dacă este beat, pentru că nu-l cunosc destul de bine, dar pare un pic amețit.

— Câștigătoare e prima persoană care găsește lucrurile.

— Ce premiu al naibii de fantastic! remarcă Luke sarcastic, uitându-se pe un culoar. Ce-ar fi ca ăla care pierde să dea de băut când mai ieșim în oraș data viitoare?

— E o idee bună.

Seth ni se alătură, dezlegându-și eșarfa și aruncând-o într-o parte, pe un raft.

— Să facem așa.

Kayden și Luke își ridică mâinile deasupra capului meu ca să bată palma și apoi își îndreaptă palmele spre mine, iar eu le ating ușor și Kayden râde de mine când brațele îmi cad pe lângă corp.

— Ce-i aşa de amuzant? mă întreb, dar el nu face altceva decât să scuture din cap.

— Bine, deci iată regulile. Luke mărşăluieşte înainte şi înapoi în faţa noastră de parcă ar fi un director. Regulile sunt că nu există reguli, cu excepţia celei de a fi primul la casă, cu patru lanterne şi un spray cu vopsea. Cine ajunge ultimul pierde.

Eu încerc să nu râd. Asta fac oamenii ca să se distreze?

Luke se opreşte şi privirea i se întunecă.

— Pe locuri, fiţi gata, start.

El o spune repede şi se grăbeşte spre culoarul principal, ghetele alunecându-i pe linoleum înainte ea vreunul dintre noi să poată să reacţioneze.

Seth fuge pe unul dintre culoare şi Kayden se repede pe cel din dreapta mea. Eu rămân singură pe culoarul principal. Dând din braţe, încep să merg şi să citesc semnele de deasupra fiecărui rând.

Când ajung pe al treilea rând, Kayden traversează în partea cealaltă şi apoi se întoarce, zâmbindu-mi.

— Nu te străduieşti prea mult, spune el. De fapt, pare că nu te străduieşti deloc.

Deasupra capului meu, îi arăt semnul cu numărul culoarului şi lista de articole.

— Încerc o metodă diferită, nu să alerg pe aici ca o nebună.

El se întoarce cu faţa la mine şi, inutil, îşi face mâinile căuş la gură.

— Bun, şi unde-i distracţia?

Eu chicotesc.

— Nu ştiu.

Îşi duce mâna la ureche.

— Ha? Nu te aud. O să trebuiască să vorbeşti mai tare.

Ca o neghioabă, îmi fac mâinile căuş în dreptul gurii.

— Am spus că nu ştiu.

El îşi coboară mâinile, încă zâmbind.

— Haide. Tu fugi pe partea aia şi eu am să fug pe asta. Hai să vedem cine câştigă.

Eu scutur din cap.

— În niciun caz. Tu o să câștigi. Tu ești jucătorul de fotbal. Alergi tot timpul.

Se gândește la ce i-am spus și înșfacă o rolă de prosoape de bucătărie de pe un raft.

— Mai mult arunc decât alerg.

Face un pas înapoi, ridică rola de prosoape de bucătărie peste umăr și o aruncă în direcția mea. Aceasta se rotește în aer, chiar spre mine.

Eu întind mâinile și o prind fără efort. Brațele îi cad pe lângă corp când se holbează la mine.

— Ei bine, cineva are un talent ascuns.

Ridic rola de prosoape de bucătărie peste umăr și i-o arunc înapoi.

— Tata *este* antrenor.

El o prinde și-și înclină capul, privindu-mă cu interes în timp ce continui:

— Am început să mă joc de-a aruncatul mingii cu el și cu fratele meu de când aveam vreo trei ani.

Atent la mine, pune rola de prosoape de bucătărie înapoi pe raft.

— În regulă, să vedem cum alergi.

Țâșnește într-o parte și dispare în spatele raftului.

Pășesc într-o parte și intru pe următorul culoar, unde el mă așteaptă în celălalt capăt. Înainte să pot spune ceva, îl pierd iar din vedere și fac grăbită câțiva pași până ajung la capătul culoarului următor. Nu-i acolo, așa că, practic, fug spre următorul, prinzându-l chiar în clipa în care se-ndepărtează din nou. Râzând, încep să alerg. De fiecare dată când ajung în capătul culoarului, el dispare pe partea cealaltă. În cele din urmă, văd culoarul cu vopsea și mă-ntorc grăbită într-acolo, tocmai când Kayden apare în capătul opus.

Amândoi ne oprim și ne uităm la spray-ul cu vopsea de pe raftul de jos din mijlocul raionului.

— Se pare că avem o mică problemă, spune un pic amețit când îmi întâlnește privirea.

Eu mă uit când la el, când la vopsea şi apoi mă reped să iau spray-ul. Pantofii îi scârţâie pe podea când fuge pe culoar. Ajungem la raion în acelaşi timp şi ne izbim în raft, dărâmând din greşeală o grămadă de cutii. Râd când mă împiedic de cutiile care se rostogolesc pe podea şi mă ţin de raft în momentul în care-mi pierd echilibrul.

— Nu se poate. Kayden mă trage de încheietura mâinii cu degetele lui lungi. N-o să câştigi, continuă el.

Mă întind spre raft, dar îmi prinde mâna şi mă trage spre el. Îmi răsucesc braţele în încercarea de a scăpa fără să râd şi calc apăsat pe podea. Se aude un şuierat când vopseaua verde se împrăştie peste linoleumul alb şi peste pantoful meu.

Cu ochii mari la murdăria de pe podea, îngheţ.

— O, Doamne!

Kayden strânge din buze, străduindu-se din răsputeri să nu râdă de mine.

— Asta-i din vina ta.

— Nu este amuzant. Îmi îndoi genunchiul şi-mi ridic piciorul. Ce-ar trebui să fac?

El lasă cutia din mână pe raft şi se mişcă în jurul mizeriei de pe podea, apucându-mă de mână când mă împinge spre capătul culoarului.

— În regulă, spune el, uitându-se după colţ. O să ieşim de aici ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Eu mă uit în urmă la vopsea şi la urmele verzi pe care pantoful meu le-a lăsat pe podea.

— Las urme peste tot.

— Atunci scoate-ţi pantoful.

Observ cât de transpirată sunt şi-i dau drumul la mână ca să-mi scot tenisul scuturând din picior. Apucându-l de şiret, îl ţin la spate şi, împreună, ieşim de pe culoar.

Cu un spray de vopsea şi lanterne în mâini, Seth şi Luke sunt prin preajma casei de marcat şi se uită la raionul cu dulciuri.

— Unde vă duceți voi doi? întreabă Luke și una dintre lanterne îi cade din brațe pe podea.

Casierul ne supraveghează ca un vultur când ne grăbim spre ușă.

Seth se îndepărtează de raionul cu dulciuri și ne urmărește cu privirea.

— De ce e încălțată Callie doar cu un tenis?

— Ne ducem la mașină, spune Kayden fluturând din mână. Ne întâlnim acolo.

Cu pași mari, ne îndreptăm spre ușă și ieșim grăbiți în noapte, râzând cu lacrimi. Prin șosetă, simt cimentul rece și mă-ncalț repede. Pânza neagră e stropită cu vopsea verde. Încerc să o șterg târându-mi tenisul pe ciment, dar nu prea reușesc.

Kayden mă urmărește amuzat.

— Nu cred că o să se șteargă.

Eu mă încrunt uitându-mă la tenis.

— Of, era perechea mea preferată.

El deschide portiera taxiului, noi urcăm, iar șoferul ne aruncă o privire nervoasă. Eu îmi fac loc în spate și Kayden trânțește portiera când se așază brusc lângă mine.

Își pune mâinile pe genunchi și, prin întuneric, se uită la mine.

— Știi că Luke o să spună că e egalitate și că o să ne oblige pe amândoi să plătim băuturile data viitoare.

— Nu-i atât de rău, zic eu. Măcar așa vom plăti pe din două.

Își atârnă brațul peste spătarul scaunului și-și ridică piciorul.

— Nu, pur și simplu o să comande mai multe băuturi.

Încerc să mă concentrez la orice altceva în afara faptului că-mi atinge cu genunchiul partea laterală a piciorului.

— O, da.

El încuviințează printr-un semn cu capul și se uită la locul din față.

— Da, așa că fii pregătită.

Mă uit pe geam la contururile întunecate ale munților. Îmi distrage atenția. Noaptea. Liniștea. Totul. Mintea îmi plutește spre

gânduri despre care nu știam că există, ca de exemplu: „Ce gust au buzele lui" și „Cum ar fi să-i pipăi mușchii cu vârfurile degetelor"?

— Callie.

Alungându-mi gândurile cu un clipit, mă uit la Kayden.

— Da?

Privirea îi alunecă spre buzele mele când deschide gura, dar apoi o închide și zâmbește ușor.

— A fost distractiv.

Îi zâmbesc și eu.

— Știi ce? Chiar a fost.

***

— E al dracu' de întuneric aici, se plânge Seth când urcăm pe cărare. Și murdar.

Luke își ține lanterna în față. Seth și-a scăpat-o pe a lui imediat ce am coborât din taxi și a mea era stricată, așa că am rămas cu două.

Taxiul ne așteaptă la capătul cărării. Șoferul ne-a spus că avem douăzeci de minute la dispoziție, dacă nu vrem să plece fără noi. Nu i-a plăcut că l-am obligat să ne aducă într-o zonă montană unde, evident, are loc o petrecere ilegală.

— Așa e în munți, îi spune Kayden lui Seth, fluturându-și lanterna dintr-o parte în alta. La ce te așteptai?

Pietrele îmi scârțâie sub încălțări când mă țin de brațul lui Seth. Aerul e un pic răcoros și fulgerele brăzdează cerul.

Când ajungem la baza stâncii, Luke îmi dă lanterna și agită spray-ul cu vopsea.

— Deci, cine-i bastardul care o să urce până acolo? Nu-i atât de departe, dar sunt cam beat.

Seth își ridică dramatic mâna-n aer.

— Ei bine, am s-o fac eu, dacă tot sunt un bastard.

Îi luminez fața, iar el mă privește mirat că nu știam asta.

— Credeam că ai spus că tatăl tău ascultă rock din anii '80 și că e tuns ca pe vremuri...

— Tatăl meu vitreg, mă lămureşte el şi întinde mâna spre Luke. Dă-mi spray-ul. Mi-ar plăcea să-mi las amprenta pe stânca aia.

Luke îi dă spray-ul.

— E numai a ta, amice.

Agitând spray-ul, Seth se îndreaptă către stânca abruptă care se înalţă spre cerul gri şi acoperit de fulgere. Sprijinindu-şi piciorul de o piatră de mai jos, se ridică apucându-se de o mică margine dintr-o parte. Îşi mută şi celălalt picior pe următoarea treaptă stâncoasă, iar apoi ajunge pe stâncă. Ţinând spray-ul sub braţ, apucă marginea cu cealaltă mână şi se caţără pe ea. Rostogolindu-se pe spate, se ridică.

Cât se holbează la stâncă, eu îndrept lanterna spre spatele lui.

— Eşti bine acolo sus?

El se uită peste umăr.

— Mă gândesc să scriu ceva scandalos. Aşteaptă, mi-a picat fisa.

Ridicând spray-ul, îndreaptă vârful în jos şi începe să-şi mişte mâna, descriind nişte cercuri şi vârtejuri. Încet, vopseaua roşie pătează stânca, formând litere, până când se termină şi apoi el îşi coboară mâna.

„S-o sugi", îi citesc eu cuvintele, tremurând de frig când pielea mi se face de găină pe braţe.

— Asta voiai să scrii?

Se întoarce cu mâinile-n şolduri.

— Asta am scris şi, dacă vrei un mesaj mai frumos, atunci poţi să-ţi urci fundulețul aici şi să scrii ceva. Tu eşti scriitoarea.

Cu părul aproape negru în lumina palidă a lunii, Kayden se întoarce spre mine şi îndreaptă lanterna între tălpile picioarelor noastre.

— Scrii?

Eu ridic din umeri, ţinând lanterna peste umărul lui.

— Într-un jurnal.

Dintr-un motiv bizar, informaţia asta îl intrigă.

— De fapt, te cred în stare să faci asta.

Încercând să mă încălzesc, îmi frec braţul cu mâna.

— De ce?

El ridică din umeri, împingând praful cu vârfurile încălțărilor.

— Pari mereu că gândești profund... Îți este frig?

— Mi-e bine, spun printre dinții care-mi clănțăne, dorindu-mi să nu-mi fi lăsat jacheta în taxi. E un pic prea rece.

Își duce mâinile la ceafă, își trage peste cap gulerul bluzei și și-o scoate. Tricoul negru de dedesubt se ridică un pic, iar eu îi zăresc cicatricele zimțate de pe partea inferioară a mușchilor abdominali.

Trăgând de marginea tricoului, îmi întinde bluza termică.

— Pune-ți asta pe tine.

— Nu trebuie să-mi dai bluza ta.

— Dar vreau s-o fac.

Ezitând, o iau și simt moliciunea materialului. Mi-o trag peste cap, în timp ce Kayden își trece degetele prin păr. Bluza mă acoperă cu totul și eu mă simt mică.

— E mai bine? mă întreabă el când îmi trec brațele prin mâneci.

Dau aprobator din cap și mă îmbrățișez singură, bucurându-mă de căldură și de mirosul apei lui de colonie.

— Mulțumesc, dar n-o să răcești?

Zâmbește de parcă îi par amuzantă.

— O să fiu bine, Callie. Promit. Un pic de aer rece nu-mi face nimic.

— Callie! urlă Seth, iar eu tresar întorcându-mă spre stâncă, lumina lanternei alunecând peste pietre. Mișcă-ți fundul aici și scrie ceva poetic.

Ofrez și mă îndrept spre stâncă târându-mi picioarele, cu lumina căzând chiar în fața lor. Cercul de lumină îmi arată drumul împrejurul rocilor și spre baza stâncii pe care stă Seth.

— Aruncă-mi lanterna ta, urlă Seth cu mâinile la gură. Îți luminez drumul în timp ce urci.

— Dacă n-o prinzi, o să se strice, îi strig stând pe vârfuri.

— Arunc-o odată, spune cu vocea lui de om beat și neghiob, în timp ce sare dintr-o parte în alta pe margine, fluturându-și brațele.

Îmi e teamă că o să cadă.

— Ai grijă!

Cu mâna întinsă în lateral, Kayden vine lângă mine.

— Dă-mi-o mie. Sunt un aruncător excelent.

Îi pun lanterna în palmă, iar el își mișcă umărul în spate, ridicându-și brațul.

— Du-te mai departe.

— Ha? spune Seth când Kayden își aruncă brațul înainte și dă drumul lanternei, care zboară prin aer ca o minge de fotbal.

Seth țipă când își întinde mâinile-n față ca să prindă lanterna, care pâlpâie ca un licurici când îi aterizează în mâini, de unde ricoșează, se lovește de pământ și se închide.

— Unde este? întreb când Luke vine în spatele nostru și îndreaptă lumina spre stânca de deasupra.

Pentru un moment, se așterne tăcerea. Strigătele și râsetele de la petrecerea de dedesubt se aud până la noi.

Seth apare pe stâncă, întinzându-și brațele în aer, cu lanterna în mână.

— Am prins-o.

— Poate că ar trebui să cobori, îl sfătuiesc. Mă tem c-ai să cazi.

— Doar după ce scrii și tu ceva pe stâncă.

El aprinde lanterna și strălucirea luminează scrisul din spatele lui.

— Acum haide.

Mă îndrept spre stâncă, suflec mânecile bluzei lui Kayden și apuc cea mai apropiată margine. Îmi dau capul pe spate și mă uit în sus când îmi îndoi genunchiul și mi-l sprijin de o piatră de mai jos. Sărind pe vârfuri, mă pregătesc să urc, dar aud pe cineva mișcându-se în spatele meu.

— Lasă-mă să te ajut, îmi șoptește Kayden la ureche și, pentru prima dată în viața mea, faptul că mă aflu atât de aproape de un tip mă face să tremur.

— Bine.

Pentru că e prima dată când sunt ameţită, nu ştiu dacă alcoolul sau altceva mă relaxează, dar sunt în regulă chiar şi când îmi atinge şoldurile cu palmele. De fapt, sunt mai mult decât în regulă.

Îndrumată de mâinile lui, mă întind şi ajung pe următoarea margine. Stânca e aspră ca o hârtie abrazivă sub palmele mele când mă târăsc în sus şi lui Kayden îi alunecă palmele pe spatele meu când mă tot împinge. Ridicându-mi piciorul, mă împinge o ultimă dată, apucându-mi fundul înainte de a se îndepărta.

Casc ochii când mă rostogolesc pe vârful stâncii şi fixez cerul cu privirea. Locurile în care el mi-a atins pielea mă furnică şi un fior îmi străbate trupul.

Seth, în ochii căruia se reflectă fulgerele argintii, apare deasupra mea.

— Eşti bine?

Mă întorc pe burtă şi mă folosesc de mâini ca să mă ridic în picioare.

— Sunt în regulă. Nu m-am tăiat şi nici nu m-am zgâriat.

Lanterna pe care şi-o ţine sub barbă îi luminează faţa şi-i face ochii să semene cu nişte cărbuni.

— Nu mă referam la cățărat, ci la faptul că tocmai te-a apucat de fund.

— Ai văzut?

— Evident că am văzut. Te-a pipăit efectiv.

Cu mâinile-n şolduri, măsor cu pasul lungimea stângii înguste, lovind pământul cu călcâiul tenişilor.

— Sunt bine. Serios. De fapt, mă simt mai mult decât bine.

— Cred că vorbeşte alcoolul din tine.

Seth îmi întinde spray-ul cu vopsea.

— Crezi? Eu îl iau şi-l agit.

El încuviinţează cu un aer de vinovăţie.

— Nu gândesc prea mult. Sper doar să nu te trezeşti mâine şi să zici *vai, Doamne.*

— O să fiu bine. De multă vreme nu m-am mai distrat aşa.

Mergând spre stâncă, mă gândesc la ce să scriu. Citesc vagile cuvinte de înțelepciune scrise de alții și declarațiile de dragoste.

— Isuse, ce sus suntem, declară Luke când se înalță peste margine. Se ridică în picioare și se uită dincolo de stâncă, pocnindu-și degetele. Nu sunt fanul înălțimilor, continuă el.

— Nici eu, îi spun în clipa în care Kayden ajunge în vârf ajutându-se de brațe și se întinde pe burtă.

Gâfâind, se întoarce pe spate.

— Da, îmi aduc aminte, zice el uitându-se la mine și rânjind.

Îndrept spray-ul spre un loc liber de pe stâncă. Când apăs, pretind că sunt o artistă care pictează cel mai frumos tablou, liniile amestecându-se pentru ca totul să aibă un înțeles. După ce termin, fac un pas înapoi și inspir aerul plin de vapori de vopsea.

Kayden vine lângă mine și-și lasă brațul pe umărul meu.

„În viețile noastre, există o singură întâmplare care ne unește și, pentru o clipă, inimile bat ca una singură."

El se uită la mine.

— Sunt impresionat.

Îi dau spray-ul cu vopsea și degetele lui ating ușor încheieturile degetelor mele.

— De fapt, am scris asta acum ceva vreme. Vorbesc mai încet și mă aplec spre el. Chiar după noaptea aia din casa de oaspeți, adaug.

Kayden se schimbă la față când mâna-i cade de pe umărul meu. Îi aruncă spray-ul lui Luke.

— Ar trebui să plecăm sau șoferul o să ne lase cu fundu-n baltă pe aici, iar eu nici nu mă gândesc să mă întorc pe jos.

Mă întristez când îmi dau seama că vorbele mele l-au supărat. Urmărindu-l cum coboară, simt cum se alege praful de noaptea mea fericită.

***

Când ne întoarcem la cămine, Kayden pleacă fără să-și ia rămas-bun. Asta mă doare și mă tulbură nespus.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? mă întreabă Seth în timp ce-mi trec cartela prin fața ușii principale și aceasta se deschide, iar eu ridic din umeri când intru în clădire.

— Cred că s-a purtat așa pentru că am adus vorba despre casa de oaspeți. Nici măcar nu știu de ce am făcut-o.

Când mergem pe holul care duce spre lifturile situate lângă zona de relaxare, ochii lui par roșii.

— Ai făcut-o pentru că nu gândești prea limpede în scara asta.

Cotim la dreapta când doi tipi masivi, care poartă tricouri de fotbal, se îndreaptă spre noi.

— Știu. Este ciudat să fii beat.

El își acoperă mâna cu gura ca să-și înăbușe râsul.

— O, Doamne! Te iubesc atât de mult! Mai ales când spui chestii de genul ăsta.

— De care?

Încă zâmbind când intrăm în lift, el scutură din cap.

— Nimic. Nu contează. Cu toate că mor să aflu de ce tenisul tău e verde.

Îmi întind gâtul ca să mă uit peste umăr la călcâiul tenisului în timp ce el apasă butonul pentru etajul meu.

— Am călcat pe un spray cu vopsea în timp ce eu și Kayden ne luptam să punem mâna pe unul.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta.

— Sunt sigură.

Ușile liftului se deschid și noi ieșim pe hol, oprindu-ne chiar în capăt, în fața ușii mele. De cealaltă parte se aud niște chicote și bufnituri, iar în aer miroase a fum.

Seth dezleagă o eșarfă roșie de pe clanță și mi-o arată.

— Pentru ce-i asta?

— Înseamnă că nu pot să intru.

Îi iau eșarfa din mână, o atârn peste clanță și oftez greoi.

— Sunt atât de obosită!

— Face sex?

Pielea mi se încălzește.

— Nu știu... poate.

Mă apucă de partea de sus a brațului și mă trage spre lifturi.

— Haide să te duc la culcare.

Eu mă grăbesc să țin pasul cu el.

— Unde ne ducem?

— La culcare.

Când ajungem la parter, ne îndepărtăm de holul zgomotos, ne îndreptăm spre ieșire și cotim spre clădirea în care se află camera lui.

— O să dormi în camera mea. Oricum colegul meu nu e niciodată acolo, așa că eu o să dorm în patul lui, iar tu în al meu.

Vreau să-l îmbrățișez, dar mă tem că, dacă-i dau drumul, o să cad din cauza somnolenței care pune stăpânire pe mine.

— Mulțumesc. Sunt atât de obosită!

Când ajungem în dreptul camerei lui, tastează codul ca să descuie ușa și mă trage înăuntru în timp ce aprinde lumina. Pe patul colegului său de cameră nu stă nimeni, dar este plin de haine murdare. În partea lui Seth este ordine, cu excepția șirului de cutii goale de băuturi energizante de pe biroul calculatorului — Seth este dependent de băuturi energizante.

— Nu doarme niciodată aici? întreb eu lovind cu piciorul și dând la o parte din calea mea o cutie goală de suc.

Dându-și jos jacheta, el scutură din cap.

— Cred că-i este frică de mine.

Mă bosumflu când îmi ascund mâinile în mânecile bluzei lui Kayden.

— Îmi pare rău. Dacă te ajută cu ceva, e un cretin.

— Nu trebuie să-ți pară rău, fetițo.

Din buzunare, își scoate mărunțișul și portofelul și le lasă pe măsuța de toaletă, lângă o veioză.

— Ești cea mai înțelegătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

El începe să-și descheie nasturii de la cămașă, iar eu îl iau în brațe.

— Tu eşti cea mai minunată persoană.

Râzând, mă mângâie uşor pe cap.

— Da, o să vedem dacă o să mai crezi asta mâine-dimineaţă, când o să fii mahmură pentru prima dată.

Bucuroasă, mă prăbuşesc pe patul lui. Lovind perna ca s-o umflu, mă întorc într-o parte şi mă holbez la o poză de-ale lui cu un tip cu păr brunet şi ochi de un albastru intens.

— Seth, el este? În poza asta.

El îmi răspunde abia după un minut.

— Da, el este. E Braiden.

Braiden arată ca un jucător de fotbal; umeri puternici, un piept musculos şi braţe bine definite. Îl ţine pe Seth pe după umăr. Par fericiţi, dar, în sinea lui, unul din ei nu este. Unul îl va respinge pe celălalt când acuzaţiile la adresa iubirii lor vor nişuna prin şcoală. Unul din ei va privi cum celălalt este bătut. Vreau să-l întreb de ce a păstrat fotografia — de ce o are pe perete –, dar îmi dau seama că subiectul îl deranjează.

Stinge lumina şi, în cealaltă parte a camerei, patul scârţâie când Seth se întinde. Se aşterne liniştea între noi, iar eu mă ghemuiesc, cufundându-mi faţa în pernă şi închizând ochii.

— Pot să te întreb ceva? spune Seth deodată.

Eu deschid ochii.

— Sigur.

El face o pauză.

— Ai vreodată coşmaruri despre ce ţi s-a întâmplat?

Eu strâng din ochi, inhalând parfumul bluzei lui Kayden.

— Tot timpul.

El expiră.

— Şi eu. Se pare că nu pot să scap de întâmplarea aia. De fiecare dată când închid ochii, nu văd decât ura de pe feţele lor şi pumnii şi picioarele care tabără pe mine.

Înghit cu greu.

— Uneori, jur că încă-i simt mirosul.

— Eu încă simt mirosul de pământ și gustul de sânge, șoptește el. Și simt durerea.

Tace, iar nevoia de a-l alina mă copleșește. Mă rostogolesc pe-o parte, mă dau jos din pat și mă trântesc pe saltea, lângă el. Seth se întoarce cu fața spre mine, chipul fiindu-i doar un contur în lumina lunii.

— Poate că nu vom mai avea coșmaruri în seara asta, îi spun. Poate că lucrurile vor fi diferite.

El oftează.

— Sper, Callie. Chiar sper.

Pentru un moment, am speranță. Noaptea a fost grozavă, iar eu simt că orice e posibil, dar apoi închid ochii și totul îmi este răpit.

Capitolul 6

#8 Provoacă-te

Kayden

După ce părăsim stânca, mă întorc în cămin cu dorința de a fugi de tot ceea ce simt. Baia este ocupată, așa că sfârșesc prin a mă băga în pat, holbându-mă la tavan în timp ce ploaia lovește fereastra. În cealaltă parte a camerei, Luke sforăie întins cu fața-n jos pe pat.

Când efectele alcoolului dispar, toate emoțiile trec prin mine ca un val de ace. Trebuie să-l opresc. E singurul mod pe care-l cunosc de a-mi conduce viața.

Mă rostogolesc pe-o parte, îmi ridic pumnul și lovesc tăblia patului cât pot de tare. Încheieturile degetelor mi se crapă, iar Luke sare din patul lui.

— Ce naiba a fost asta?

El clipește uitându-se prin cameră în timp ce lumina argintie și pâlpâitoare a fulgerelor pătrunde înăuntru.

— A tunat, mint și mă întorc, închizând ochii și ținându-mi mâna pe piept când durerea arzătoare îmi explodează în braț.

După câteva clipe, cad într-un somn adânc.

***

— Nu sta aici singur toată noaptea, spune Luke traversând camera spre mini frigiderul din colț. El scoate o bere și o desface. Te porți ciudat de la ceremonia de absolvire.

Eu stau întins pe canapea, închizându-mi și deschizându-mi pumnul de nenumărate ori, holbându-mă la venele care-l străbat.

— Plecarea mă întristează un pic.

Sincer, viața mi se pare puțin ciudată. Vreau să plec, să mă duc la facultate și să fiu liber, dar ideea de a ieși în lume, înconjurat de lucruri pe care nu le cunosc, e al naibii de îngrozitoare.

— Ar trebui să te culci dracului cu cineva, dar nu cu Daisy.

El deschide ușa, iar muzica de la etaj inundă camera.

— Eu asta am de gând să fac.

Închide ușa și mă lasă singur, cuprins de propriile gânduri.

Are dreptate. Ar trebui să mă duc pur și simplu la etaj și să i-o trag primei fete pe care o întâlnesc. Este cel mai bun mod de a-mi petrece timpul și de a trece prin viață, dar mă tot gândesc la mâna mea și la viitorul meu nenorocit.

În cele din urmă, mă ridic de pe canapea. Îndreptându-mă spre perete, mă uit la ușă. Apoi îmi ridic pumnul și lovesc peretele cât pot de tare. Rigipsul și varul se fărâmă și pielea mi se crapă un pic, dar nu-i de ajuns. Lovesc iar și iar, făcând găuri în perete, dar fără să-mi rănesc prea mult mâna. Am nevoie de ceva mai tare — de cărămizi.

Mă întorc spre ușă, dar se deschide și tatăl meu intră în cameră. Se uită la găurile din perete și apoi la mâna mea tăiată, care sângerează peste tot pe covor.

— Ce dracu' ai?

El scutură din cap când se îndreaptă spre mine, holbându-se la rigipsul și la varul de pe jos.

— Habar n-am.

Îmi duc mâna la piept când îl ocolesc grăbit și ies repede afară.

În casă, oamenii râd, țipă și cântă odată cu muzica, iar luminile strălucesc în întuneric. Mă duc în curtea din spate și-l aud în spatele meu, știind că o să mă priudă din urmă și că e mai nervos decât oricând.

— Kayden Owens, spune el când țâșnește în fața mea gâfâind și cu privirea plină de furie.

Respirația îi miroase a whisky și vântul suflă frunzele peste tot.

— Încercai să-ți distrugi mâna intenționat?

Mă îndrept în tăcere spre casa de oaspeți, nesigur de direcția-n care merg, dar simțind că trebuie să mă mișc.

Când ajung la ușă, mă apucă de cot și mă forțează să mă întorc.

— Explică-mi. Acum.

Absent, mă uit la tatăl meu, care începe să țipe la minc, spunându-mi ce dezastru sunt, dar de-abia îl aud. Îi urmăresc mișcarea buzelor și aștept. După câteva secunde, îmi dă un pumn în față, dar cu nu simt cine știe ce. Cu ochi goi, îmi tot dă pumni. Eu mă prăbușesc, iar el mă lovește cu picioarele, derindu-și să mă ridic, dar nu o fac. Nu sunt sigur că vreau să o fac. Poate că a sosit momentul să mor; oricum viața mea nu e mare lucru.

Ascult cum inima-mi bate încet, curios de ce nu reacționează. Nu o face niciodată. Mă întreb dacă e moartă. Poate că este. Poate că cu sunt mort.

Apoi, de nicăieri, o fată apare brusc în spatele tatălui meu. E firavă și pare înspăimântată, așa cum ar trebui să fiu eu. Îi spune ceva tatei și, când el se uită la ea, cred că fata o să fugă, dar rămâne cu mine după ce pleacă el.

Eu zac pe pământ, confuz și neștiind ce să zic, pentru că nu așa ar trebui să stea lucrurile. De obicei, oamenii pleacă, pretind că nu se întâmplă nimic și lasă scuzele ciudate să explice situația.

Numele ei este Callie și o știu de la școală. Ea stă aplecată asupra mea și mă privește îngrozită.

— Ești în regulă?

Este prima dată când mă întreabă cineva asta, ceea ce mă bulversează.

— Sunt bine, zic eu vorbind mai tare decât am intenționat.

Dă să plece, dar eu nu vreau să o facă. Vreau să se întoarcă și să-mi explice de ce a intervenit. Așa că o întreb, iar ea încearcă să-mi spună, dar vorbele ei nu au sens.

În cele din urmă, renunț la a mai încerca să înțeleg și o rog să-mi aducă o trusă de prim ajutor și o pungă cu gheață. Intru în casa de oaspeți, încerc să-mi șterg sângele de pe față, dar arăt ca naiba. El m-a lovit în față, lucru pe care-l face rareori — doar când este foarte nervos.

Când se întoarce, Callie pare agitată. Nu prea vorbim, dar apoi sunt nevoit să o rog să mă ajute să deschid trusa, pentru că mă doare mâna.

— Chiar ai nevoie de copci, îmi spune ea. Sau o să rămâi cu o cicatrice.

Încerc să nu râd. Copcile n-or să mă ajute. Ele vindecă pielea, tăieturile și rănile — chestiile exterioare. În cazul meu, tot ce-i distrus e în sinea mea.

— Mă descurc eu cu cicatricele, cu atât mai mult cu una externă.

— Pe bune, cred că ar trebui s-o rogi pe mama ta să te ducă la doctor și apoi să-i spui ce s-a întâmplat, zice ea, refuzând să cedeze.

Încep să desfășor o mică bucată de tifon, dar, folosindu-mi o singură mână, îl scap ca un neîndemânatic.

— Asta nu o să se întâmple niciodată și, chiar dacă s-ar întâmpla, nu ar conta. Nimic din toate astea nu contează.

Ea ridică tifonul și eu mă aștept să mi-l dea înapoi, dar îl desfășoară în jurul mâinii. Văzându-mi cicatricele și observând nedreptatea pe care acestea o ascund, îmi acoperă rănile cu tifonul. Ceva din privirea ei îmi este foarte familiar, de parcă ar avea un secret. Mă întreb dacă așa arăt și cu.

Pentru prima dată după mult, mult timp, inima îmi bate cu putere în piept. Începe încet, dar cu cât degetele-i sunt mai aproape de pielea mea, cu atât bătăile sunt mai asurzitoare, până când nu mai aud nimic. Încerc să nu intru în panică. Ce dracu' a pățit inima mea?

Cu capul plecat, de pareă ar vrea să se ascundă, ea se îndepărtează. Cu ochiul meu umflat, abia îi văd fața — și vreau să i-o văd. Aproape că mă întind și o ating, dar ea pleacă, asigurându-se de două ori că sunt în regulă. Eu pretind că nu-mi pasă, dar inima îmi bubuie în piept din ce în ce mai tare.

— Mulțumesc.

Încep să-i vorbesc. Pentru tot, pentru că nu l-a lăsat să mă bată, pentru că a intervenit.

— Pentru ce?

Nu pot să-i spun, pur și simplu. Deoarece încă nu sunt sigur dacă sunt recunoscător.

— Pentru că mi-ai adus trusa de prim ajutor și punga cu gheață.

— Cu plăcere.

Apoi iese pe ușă și tăcerea blestemată se așterne din nou.

***

Trebuie să stau cu mâna bandajată săptămâna următoare, iar antrenorul mă bate la cap pentru că asta-mi strică modul de a juca. Lucrurile nu decurg atât de bine pe cât am plănuit. Credeam că acum, că sunt în sfârșit departe de casă, o să trec peste întunericul care mă stăpânește, dar m-am înșelat.

A trecut mai mult de o săptămână de când Callie a pictat acele cuvinte frumoase, sus pe stâncă. Pentru mine, au însemnat mai mult decât probabil a înțeles ea. Sau poate că a știut și de aceea am fost nevoit să mă retrag. Nu mă descurc cu astfel de emoții.

Spre sfârșitul săptămânii, sunt foarte deprimat, iar corpul meu resimte asta. Stau întins în pat, pregătindu-mă să plec la cursuri, când Daisy îmi trimite un mesaj foarte vag.

Daisy: Hei, cred că ar trebui să ne întâlnim cu alte persoane.

Eu: Poftim? Ești beată sau ce-ai?

Daisy: Nu. Sunt foarte trează. Pur și simpln m-am plictisit la culme să fin singură tot timpul. Am nevoie de mai mult.

Eu: Nu pot să-ți ofer mai mult cât sunt la facultate.

Daisy: Atunci presupun că nu mă iubești la fel de mult cum credeam.

Eu: Ce vrei să fac? Să renunț?

Daisy: Nu știu, dar nu vreau situația asta.

Chiar în același timp primesc un alt mesaj și accesez alt fișier.

Luke: Tocmai am primit un mesaj de la D Man; mi-a spus că el crede că Daisy te-a înșelat cu Leuny.

Eu: Glumești? Cu Lenny?

Luke: Da, mi-a zis că s-a întâmplat în timpul petrecerii pe care-a dat-o Gary pentru începerea noului an școlat sau cum naiba îi spune el.

Eu: Petrecerea a avut loc înainte ca ca să mă viziteze.

Luke: Da... Știu. Îmi pare rău, omule.

Eu: Da, vorbim mai târziu.

Îmi închid telefonul fără să mă deranjez să-i răspund lui Daisy la mesaj. Nu sunt prea supărat, deși simt că ar trebui să fiu. Pare că ar trebui să fiu nervos, dar eu mă simt gol.

În timpul cursului de oratorie, ascult cum o fată ține un discurs despre drepturile femeilor. Notez câte ceva, dar în cea mai mare parte a timpului mă holbez pe fereastră. Mă uit la stadionul de fotbal aflat la distanță, dorindu-mi să pot să alerg pe-afară și să-mi consum toată energia acumulată.

Deodată, o văd pe Callie traversând peluza cu un rucsac pe umăr. Cu părul pe spate, vorbește la telefon și merge repede spre locul unde se îndreaptă. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri de yoga și cu un hanorac cu glugă. Traversează parcarea și strigă ceva atunci când Luke apare pe trotuar, îndreptându-se către ea. El șchiopătează și se uită în jur de parcă ar face ceva rău.

Ei se întâlnesc sub un stejar imens, unde frunzele sunt adunate grămadă. Callie spune ceva și apoi îi dă lui Luke telefonul ei. În timp ce Luke apasă niște butoane, ea își scoate mai multe fire de păr din gură. Râde când el îi spune ceva și asta mă uimește.

După ce îi înapoiază telefonul, Luke își flutură mâinile în semn de „la revedere" și amândoi pleacă în direcții opuse. Callie dispare printre niște mașini din parcare, iar Luke șchiopătează spre zona din spate a școlii. Nu mi-a spus niciodată că-și petrece timpul cu ea. De ce își petrece timpul cu ea? De ce dracu' mă supără asta?

Bag mâna-n buzunar, scot telefonul şi-l deschid din nou.

Eu: De ce vorbeai cu Callie adineaori?

Luke: Unde naiba eşti? Îţi scriam un nenorocit de mesaj şi m-am trezit că ai telefonul închis.

Eu: La curs... Te-am văzut pe fereastră.

Luke: OK... De ce contează ce făceam?

Eu: Nu contează. Mă întrebam, pur şi simplu.

Luke: Stăteam doar de vorbă. Trebuie să plec. Începe cursul.

Toată chestia asta mă enervează, ceea ce nu are sens. Ar trebui să fiu mai supărat pentru eă prietena mea, cu care sunt de trei ani, mă părăseşte, dar asta nu-i nimic în comparaţie cu ideea că Luke şi Callie ar putea să se întâlnească sau aşa ceva.

În cele din urmă, mă ridic din bancă, dându-mă în spectacol când ies grăbit din clasă, chiar în mijlocul discursului bietei fete. Năvălind pe uşi, lumina soarelui mă orbeşte când merg apăsat spre băncile din curtea interioară. Mă prăbuşesc pe una dintre ele, îmi cuprind capul cu mâinile şi inspir adânc. Nimeni nu mă mai poate face să reacţionez aşa. Niciodată. E o regulă de-ale mele să nu implic pe nimeni niciodată în problemele mele. Callie e ultima persoană care are nevoie de aşa ceva pe umerii ei.

Cu cât rămân mai mult aici, cu atât mă frământ mai mult şi înţeleg că singura cale de a-mi rezolva problemele este să anticipez lucrurile. Îi trimit un mesaj lui Luke şi-l întreb dacă pot să-i împrumut furgoneta. El îmi spune „da", dar să mă întorc până la ora două pentru că trebuie să se ducă undeva şi că găsesc cheile pe măsuţa de toaletă.

Conduc spre sala The Tune Up, unde Callie spunea că face box. Când am văzut-o pe fereastră era îmbrăcată ca şi cum s-ar fi dus să se antreneze, aşa că presupun că într-acolo se îndrepta; totuşi, când ajung, nu-mi dau seama dacă-mi doresc să mă fi înşelat sau nu în ceea ce priveşte presupunerea mea.

Cobor din furgonetă și fixez cu privirea clădirea mieă din cărămidă.

„Ce naiba fac aici?" îmi șoptesc în sinea mea, întorcându-mă înapoi la furgonetă, când îl văd pe Seth ieșind dintr-o mașină aflată la o distanță de câteva rânduri.

Îmi face semn cu mâna cu o țigară între degete și cu o privire uimită.

— Hei!

Ocolesc partea din față a furgonetei, ducându-mă spre el.

— Te antrenezi?

Seth își pleacă privirea spre blugii și cămașa lui cu nasturi de sus până-jos.

— Nu, am venit cu Callie doar ca să-i țin companie.

Dau aprobator din cap, simțindu-mă ca un idiot pentru că am venit până aici. De când mă țin eu după fete?

— Am înțeles.

El aruncă țigara pe asfalt și-o strivește cu vârful ghetei.

— Ce cauți aici?

Se uită la blugii mei închiși la culoare și la cămașa cu pătrățele.

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Chiar nu știu.

Cu degetul, îmi arată ușile din sticlă ale sălii de sport.

— Callie e înăuntru. Sunt sigur că i-ar plăcea să stea de vorbă cu tine.

Eu îmi pocnesc degetele, până și pe cele bandajate. Mă doare, dar mă calmează.

— În regulă, o să intru cu tine pentru o secundă.

El rânjește și ocolim amândoi mașinile spre intrarea în clădire. Un tip masiv cu un rucsac pe umăr intră, iar Seth înaintează ca să-i țină ușa deschisă.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

Când intrăm, el dă din cap spre mâna mea.

Ridic în față mâna bandajată.

— M-am rănit în timpul antrenamentului.

— Ce naşpa!

Mă conduce pe lângă benzile de alergare spre zona din spate, unde sunt aşezate covoraşele. În camera care duhneşte a sare şi căldură răsună zgomotele scoase de aparatele cu greutăţi. O muzică ritmată se aude tare din difuzoare, pentru a-i motiva pe toţi.

Callie este lângă covoraşe, lovind un sac ce atârnă din tavan. Nu-mi place cât de fericit sunt să o văd sau cât de mult se bucură trupul meu să o vadă. Emoţiile şi dorinţa mă doboară ca un val afurisit.

Fără jachetă, sare pe vârfuri. Poartă un maiou scurt şi părul îi este strâns la spate. Nu am mai văzut-o niciodată să-şi expună atât de multă piele şi mă bucur de privelişte; de pistruii de pe umeri, de ceafa şi claviculele ei. Mulţumită pantalonilor strâmţi, îi văd perfect fundul şi picioarele.

— Să n-o răneşti, spune Seth aplecându-se în faţa mea. Şi vorbesc foarte serios.

Eu clipesc.

— La ce te referi?

El merge cu spatele spre Callie.

— Să n-o răneşti, repetă şi apoi se învârte pe călcâie, întorcându-se cu faţa către ea.

Se grăbeşte să ajungă la Callie şi îi spune ceva.

Emoţiile îi inundă chipul când se uită la mine. Ea îmi face timid semn cu mâna, iar eu mă îndrept spre ea cu mâinile în buzunarele de la blugi.

Sutienul alb i se vede prin maiou şi îşi încrucişează braţele în dreptul pieptului.

— Ce faci aici? mă întreabă ea, mişcându-şi înainte şi înapoi vârful tenisului pe suprafaţa covoraşului.

— Treceam pe-aici cu maşina şi am văzut-o pe-a lui Seth, mint eu. Aşa că m-am gândit să opresc şi să-l salut.

— Bună.

Ea strânge din buze.

Eu scutur din cap și râd în barbă. Înconjurând sacul de box, îl împing ușor și apoi mă feresc într-o parte când se balansează spre mine.

— Chiar nu glumeai când vorbeai despre box.

Ea își strânge elasticul care-i ține părul în coadă de cal.

— Credeai c-o spun doar ca să încerc să te impresionez?

Callie flutură din gene când pășește în lateral. Mă întreb dacă a făcut-o intenționat, ca să încerce să flirteze cu mine. Mă îndoiesc. Aș fi surprins dacă ar ști să flirteze.

— Ei bine, speram să fie așa.

Lovesc sacul cu mâna nevătămată.

Privirea-i fuge spre Seth, care se prostește cu niște gantere, mișcându-și șoldurile în timp ce fredonează cântecul de la radio.

— Nu, așa mă distrez eu.

— Te pricepi, cât de cât? Cu îndoială, mă uit la trupul ei firav.

Câteva șuvițe ude îi încadrează chipul când își pune mâinile-n șolduri, încercând să pară dură, dar eu nu pot să mă concentrez decât la sutienul care i se vede prin maiou.

— Vrei să afli?

— O, ce cuvinte mari pentru o fetiță!

Eu flirtez cu ea și știu că nu-i bine din foarte multe motive, însă nu m-am mai simțit de multă vreme atât de viu. Ridic una din mănușile din colțul covorașului și mi-o pun înainte să-mi poziționez mâna în lateral.

— Love**ș**te-mă cât poți de tare.

Ea ridică din sprâncene.

— Vrei să te lovesc? Serios? Dacă te rănesc?

— Chiar vreau să mă love**ș**ti, spun și adaug, ca să o enervez: Nu mă tem că o să mă răne**ș**ti.

Privirea din ochii albaștri devine rece și seriozitatea i se citește pe chip când își ridică pumnii în față. Făcând un pas înapoi, își înclină corpul într-o parte. E într-o formă destul de bună, dar e atât de mică încât știu că n-o să mă doară.

Sărind pe vârfuri, îşi împinge şoldurile înainte şi călcâiul tenisului se loveşte de mănuşă. Îmi întoarce braţul şi piciorul îmi alunecă de-a lungul covoraşului. La naiba. Mă doare. Îngrozitor.

Rânjeşte când atinge din nou covoraşul cu piciorul.

— Te-a durut?

— Cam da, recunosc eu, scuturându-mi mâna. Ştii, eşti drăguţă, dar, fir-ar să fie, dacă-ţi dau permisiunea să mă loveşti, eşti nemiloasă.

— Îmi pare rău. Amuzamentul din vocea ei spune contrariul. Nu am vrut să te lovesc atât de tare, continuă ea.

— Eu cred că ai vrut.

Ridic şi cealaltă mănuşă, în care-mi strecor degetele.

— Bine, să vedem ce mai ştii să faci.

Ţinându-şi mâinile întinse-n lateral, mă priveşte cu ochi mari.

— Glumeşti? Vrei să lupt cu tine.

Eu lovesc cu o mănuşă în ccalaltă.

— N-o să ripostez, dar o să-ncerc să nu stau în calea mâniei tale.

Râsul ei îmi face inima să tresară.

— În regulă, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Rânjesc atunci când înaintez.

— Loveşte-mă cât poţi de tare.

Cu buzele-i care descriu o linie dreaptă şi fără să clipească, încearcă să pară periculoasă, dar asta mă distrează cel mai mult. Păşeşte în lateral, iar eu cred că o să ridice piciorul şi-o să lovească, dar tot sare de pe un picior pe altul în timp ce mă înconjoară. Mă întorc odată cu ea, mirat de ceea ce face, şi apoi, din senin, sare şi îmi loveşte mâna cu piciorul. Abia îi blochez lovitura şi ea îşi coboară piciorul, fără să-mi lase prea mult timp la dispoziţie când se întoarce pe vârfuri şi-mi loveşte cealaltă mănuşă cu tenisul.

Mândră, revine cu piciorul pe sol.

— Te-ai săturat?

Recăpătându-mi poziţia, eu scutur din cap.

— Bine, dacă asta vrei, atunci să jucăm murdar.

Ea se ridică pe vârfuri, pregătindu-se să sară și să mă lovească. Înainte să o facă, îmi iau avânt, îi cuprind talia cu brațele și-o răstorn la pământ, lipindu-i spatele de pieptul meu.

Îngheț și mă întreb dacă o să intre în panică, dar își rotește brațul spre mine când încearcă să se ghemuiască și să-mi scape din brațe. Eu o țin și mai strâns la piept.

— Nu este corect, zice ea. Încalci regulile.

— Haide, o necăjesc eu când încearcă să mă lovească în tibie și sar în spate, dar continuând să o țin. Erai dură când te distrai doar tu.

Brusc, înțepenește. Apoi se întinde, îmi apucă brațele și, fără niciun avertisment, mi le dă la o parte. Încercând să nu-i dau drumul, pentru că îmi place să-i simt căldura, o apuc de marginea maioului. Ea se clatină înapoi spre mine și picioarele ni se încrucișează. Învârtindu-ne, ne împiedicăm unul de picioarele celuilalt și ne rostogolim într-o parte, pe covoraș. Repede, își trece piciorul peste abdomenul meu și mă încalecă, țintuindu-mă pe podea cu mâinile ei mici.

Câteva șuvițe i s-au desprins din coada de cal și părul ei îmi atinge obrajii când stă deasupra mea. Privirea îi este neînduplecată, pielea umedă, iar pieptul i se înalță și coboară.

— Am câștigat, spune ea, schimbându-și centrul de greutate.

Faptul că o simt deasupra mea, mirosul și picioarele-i eare-mi cuprind șoldurile sunt amețitoare. Încep să mă excit și o să simtă asta.

— Ești rea când te lupți, îi zic. Nu te credeam în stare.

Ea se încruntă.

— Nici eu.

Cu toate că ar trebui să mă mișc de sub ea, mai las să se scurgă câteva secunde. Mă uit cu atenție la buzele lui Callie și aproape că-mi strecor mâna pe spatele și prin părul ei și o trag spre mine ca să o sărut.

— În regulă, chiar dacă nu-mi place să întrerup momentul ăsta minunat, spune Seth când se uită de sus la noi, trebuie să o fac. Domnișoara Callie trebuie să ajungă undeva.

Ea clipeşte şi obrajii i se înroşesc, de parcă şi-ar fi dat seama de ce a făcut, şi se ridică repede de pe mine.

— Îmi cer scuze. M-a luat un pic valul.

Eu mă sprijin pe coate.

— Unde te duci?

— Mmm... Îşi scoate elasticul şi-şi prinde din nou părul în coadă de cal, dar mai strâns. Mă întâlnesc undeva cu Luke, continuă ea.

— Cu Luke pe care-l ştiu eu?

Ea dă aprobator din cap, uitându-se la Seth.

— Da, cu el.

Mă ridic şi-mi scot mănuşile.

— De ce?

Callie îşi trece braţul peste frunte.

— Nu pot să-ţi spun de ce.

Iritat, arunc mănuşa pe jos, lângă colţ.

— Bine.

— Aş vrea să-ţi spun, dar nu pot, se grăbeşte ea să adauge.

— E în regulă. Oricum trebuie să plec. Am nişte treburi de făcut.

Ştiind că aşa este cel mai bine, dar dorindu-mi să fiu eu cel cu care urma să se vadă, mă îndepărtez de ea.

Capitolul 7

#27 Oferă-ţi ajutorul cuiva fără să ţi se ceară

Callie

Din diverse motive, unul fiind că abia îl cunosc, mă simt ciudat că mă duc să mă întâlnesc cu Luke. Habar nu am cum de am ajuns în situaţia asta. De fapt, ştiu. Mă plimbam prin spatele campusului, pentru că îmi place cât de liniştе este acolo.

Turnându-mi în gură nişte bomboane M&M, am dat colţul clădirii şi aproape că l-am călcat pe Luke. Stătea pe iarbă, în praf, cu capul plecat şi cu genunchii îndoiţi în faţa lui.

— O, Dumnezeule!

Am sărit înapoi, cu mâna lipită de piept.

— Ce faci aici, în spate?

Purta pantaloni scurţi şi un tricou alb, iar părul şaten îi era ud. S-a uitat în sus şi am văzut că era extrem de palid.

— Callie, ce faci?

Am mototolit ambalajul bomboanelor, pe care-l ţineam în mână.

— Pe-aici o iau după ce se termină cursul de engleză. De fapt, mă pregăteam să mă văd cu Seth, ca să mă duc la sală.

El şi-a mişcat capul în sus şi-n jos şi fruntea i-a transpirat.

— O.

Am vrut să plec, dar am hotărât că nu pot să-l las într-o stare aşa de groaznică.

— Te simţi bine?

S-a scărpinat pe braţ.

— Da, mă antrenam şi am început să mă simt ca naiba, aşa că m-am întors aici pentru o pauză de un minut.

M-am ghemuit în faţa lui, la o distanţă care să nu mă stânjenească.

— Eşti bolnav sau ce ai? Arăţi...

— Ca naiba, a terminat el propoziţia în locul meu, s-a ridicat în picioare şi a oftat.

Piciorul lui, de două ori mai umflat, murdărit şi roşu, mi-a atras atenţia.

— Ce-ai păţit la picior?

A răsuflat uşor când s-a sprijinit de zidul din cărămidă al clădirii.

— E posibil să fi uitat să-mi fac injecţiile cu insulină în ultimele zile.

— Eşti diabetic?

Şi-a dus un deget la buze şi a scuturat din cap.

— Să nu spui nimănui. Nu-mi place să-mi arăt slăbiciunile. E una dintre ciudăţeniile mele.

— De ce nu ţi-ai făcut injecţiile?

— Mi s-au terminat şi nu mi-am mai cumpărat altele. O altă ciudăţenie de-ale mele... Uneori nu reuşesc să mă conving să mă-nţep cu un ac.

Nu am insistat când m-am uitat la piciorul lui, inflamat de la genunchi în jos.

— Ai nevoie să te duc la doctor? Sau să mă duc să-l caut pe Kayden?

El a scuturat din cap, a făcut un pas în faţă şi apoi s-a clătinat înapoi, lovindu-se cu cotul de zid.

— Nu-i spune lui Kayden. Vorbesc serios când spun că *nimeni* nu ştie.

Mi-am mai ridicat breteaua rucsacului pe umăr.

— Cred că trebuie să te duci la doctor.

— Știu că trebuie să mă duc la doctor.

Sprijinindu-se pe picior, s-a aplecat spre mine.

— Uite ce-i, tu nu ai secrete pe care nu vrei să le afle lumea?

Eu am dat precaută din cap.

— Ba da.

— În regulă; ei bine, pentru mine, ăsta-i unu' dintre ele, mi-a spus el. Așa că poți să nu zici nimănui?

Am dat din nou aprobator din cap.

— Câtă vreme mă lași să te duc la doctor.

A închis ochii, a inspirat pe nas și pieptul i s-a umflat pe sub cămașă când i-a deschis din nou.

— Bine, ne-am înțeles. Lasă-mă să mă îmbrac, să fac o programare și apoi ne întâlnim în față, cam în douăzeci de minute.

— Poate ar trebui să te duci direct la Urgențe, i-am sugerat. Arăți groaznic.

— Vizitele la Urgențe costă mulți bani, mi-a răspuns șchiopătând spre ușile din metal. Bani pe care nu-i am.

— În regulă, ne întâlnim în față, i-am spus și apoi el a intrat, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

În drum spre cămin ca să-mi las lucrurile, nu mi-am dat seama cum de am ajuns în situația asta. Îmi petrecusem ultimii șase ani încercând să stau departe de băieți, dar se pare că doar în jurul lor mă-nvârteam de câteva zile încoace. Totuși, nu aveam de gând să-l las baltă.

Când ne-am întâlnit în fața căminului douăzeci de minute mai târziu, am aflat că trebuia să mai aștepte două ore ca să-l consulte un doctor, așa că am făcut schimb de numere de telefon și i-am promis că o să mă întorc de la sală la timp ca să-l însoțesc.

Două ore mai târziu, suntem în sala de așteptare. Luke își bâțâie genunchiul în timp ce eu răsfoiesc un exemplar al revistei *People* și termin de rontăit un baton cu lemn dulce. Mi-am schimbat hainele

de antrenament cu o pereche de blugi și un tricou. Sunt surprinsă de cât de bine m-am descurcat la sală cu Kayden. A fost ciudat să stau așa deasupra lui, dar corpului meu i-a plăcut. Mult. Seth m-a necăjit cu asta tot drumul spre cămin și eu m-am tot așteptat să mă simt ciudat, dar încă mă simt bine.

Pielea lui Luke e aproape galbenă în lumina din sala de așteptare. Dau pagina și apoi îmi înclin capul într-o parte ca să încerc să mă prefac că mă uit în revistă.

— Nu-i așa că urăști cabinetele doctorilor? spune brusc Luke.

Privesc în sus și văd cum se uită cu ochii căprui, exagerat de mari, la un bărbat din fața noastră, care tușește cu mâna la gură.

— Presupun că da.

Agitat, se scarpină la tâmplă până când îi apar urme roșii pe piele.

— Sunt al naibii de insalubre.

Închid revista și o las pe masă.

— Dacă nu te-ai mai gândi atât de mult la asta, poate că te-ai relaxa un pic.

El tace și încetează să mai dea din picior.

— Pur și simplu urăsc acele.

Vorbele lui n-au niciun sens de vreme ce, probabil, este nevoit să-și facă injecții cu insulină de ceva timp. Teama din ochii lui mă face să mă întreb dacă nu cumva frica lui de ace ascunde și altceva.

— Bine, gândește-te la altceva.

Iau un exemplar din *Sports Illustrated* de pe masa de lângă mine.

— Citește ceva de aici. O să te ajute să te relaxezi.

El se încruntă când ia revista și se uită cu atenție la fata de pe copertă.

— Știi, nu-mi amintesc ca tu să fi fost așa în liceu. Erai foarte tăcută și toată lumea...

Tace, dar știu ce voia să spună; că toți se distrau pe seama mea, că se luau de mine, că mă tachinau și mă torturau.

— Îmi cer scuze. Nu ar trebui să aduc vorba despre asta.

— E în regulă, îl asigur, dar amintirile îmi explodează în minte ca niște cioburi de sticlă.

— Știi, îmi aduci aminte de sora mea Amy, spune el. Nu știu dacă ți-o amintești. Era cu câțiva ani mai mare decât noi.

Eu scutur din cap.

— Nu-mi aduc aminte de ea. Îmi pare rău.

El deschide revista și dă pagina.

— Semăna mult cu tine. Era liniștită, drăguță, dar tristă.

Observ că a spus „era". Strâng din buze când cioburile din mintea mea se înmulțesc și se sparg în și mai multe bucăți.

— Mă scuzi o clipă?

Mă ridic de pe scaun și mă grăbesc să ies pe hol, îndreptându-mă spre toaletă. Încep să mă cocoșez când simt că mă doare burta. Din fericire, toaleta este liberă, altfel aș fi făcut-o pe hol și toți mi-ar fi aflat micul secret. E singurul lucru care mă face să mă simt mai bine când am cele mai negre gânduri. Singurul lucru care-mi aparține și pe care nimeni nu poate să mi-l ia.

***

— Cred că ar trebui să te duc acolo în semn de mulțumire, spune Luke în timp ce trecem cu mașina pe lângă un parc de distracții amenajat pe câmp.

Soarele coboară în spatele munților și cerul e gri, cu pete roz și portocalii. Luminile neon și muzica pun stăpânire peste ținut.

— N-am mai fost la unul de când aveam unsprezece ani, recunosc eu. Nu prea mi-au plăcut niciodată caruselele, mai ales cele care ajung prea sus.

— Nu ai fost niciodată la bâlciul din orașul nostru? mă întreabă el, oprindu-se la un semafor.

Eu scutur din cap.

— După ce am împlinit doisprezece ani, nu m-am mai dus.

Se uită la mine așteptând o explicație, dar ce să-i spun? Că vremea copilăriei mele s-a cam terminat la doisprezece ani, când mi-a

fost furată inocența? Că, după aceea, vata de zahăr, baloanele, jocurile și caruselele m-au făcut să tânjesc după o perioadă pe care n-o voi mai trăi niciodată?

— Ei bine, atunci te duc, spune el când culoarea semaforului se schimbă și o strălucire verde i se reflectă pe chip.

Ridică piciorul de pe ambreiaj și furgoneta înaintează.

— O, nu trebuie să faci asta, îi zic. Mi-a făcut plăcere să te ajut, mai ales că nu mai pari că o să mori.

— Așa rău arătam?

— Arătai ca naiba.

Zâmbind ușor, el scutură din cap.

— Totuși, cred că ar trebui să pierdem vremea. E mai bine decât să ne întoarcem în campus și să stăm în cămin. De când a început școala, de-abia am ieșit din camera mea.

Tace atunci când învârte volanul și face la dreapta în parcarea murdară din partea laterală a corturilor albe și a strălucirii neon a caruselelor.

— Poți să-l suni pe Seth și să-l inviți. Se gândește la ceva când oprește motorul. O să-l sun și eu pe Kayden, să văd dacă vrea să vină.

Eu îmi rod unghiile, încercând să-mi păstrez calmul și să nu mă emoționez ca o fetiță prostuță.

— Cred că am putea să facem asta.

Îmi scot telefonul din buzunarul de la blugi, iar Luke și-l ia pe al lui de pe bordul crăpat. În timp ce eu îl sun pe Seth, el vorbește cu Kayden. Îl aud explicându-i vag de ce suntem împreună și mă întreb dacă Kayden mai este supărat.

— Seth vrea să vină. Îmi ridic șoldurile ca să-mi pun telefonul înapoi în buzunar. Și a spus că o să-l sune pe Kayden să vadă dacă vrea să-l ia cu mașina... dacă vine, adaug.

Luke îi repetă lui Kayden vorbele mele și apoi închide telefonul, frecându-și partea superioară a brațului, unde i-a fost făcută injecția cu insulină.

— Kayden spune că vine și el.

Deschide portiera şi sare afară, aplecându-se înapoi în cabina şoferului ca să înşface cheile din contact.

— I-am zis că o să ne întâlnim cu el lângă Zipper.

Cobor, trântesc portiera cu şoldul şi mă-ntâlnesc cu el de cealaltă parte a furgonetei. Mă uit atentă la toate caruselele ciudate care se învârt.

— Zipper? Asta pare interesant.

El chicoteşte când traversăm parcarca spre porţile de la intrare.

— Da, rămâne de văzut dacă o să mai spui asta când o să vezi despre ce e vorba.

***

Aşteptăm la rând pentru un carusel care are un centru lung şi metalic şi cabine ataşate. Fiecare cabină se roteşte când secţiunea din mijloc descrie o mişcare circulară, aşa că rotaţia este dublă. Luminile sclipesc şi muzica heavy rock e atât de zgomotoasă, încât abia aud strigătele din cabine. Mă uit cum se tot roteşte, înfricoşându-mă în timp ce Luke trimite mesaje de pe telefonul său.

— Ai să reuşeşti?

Răsuflarea lui Kayden îmi mângâie gâtul când îi aud vocea la ureche.

Întorc capul şi buzele lui aproape le ating pe ale mele. Apropierea bruscă îl surprinde la fel de mult ca pe mine şi amândoi facem în acelaşi timp un pas în spate.

El poartă o pereche de blugi largi, ghete şi un tricou negru, cu mâneci lungi. Părul lui brunet pare un pic ud, de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş înainte să vină aici.

Este superb, recunosc în sinea mea. Este prima dată după multă vreme când reuşesc să recunosc faptul că un tip arată bine.

— Pari îngrozită, strigă el acoperind muzica în timp ce se apropie. Chiar ai de gând să te urci în chestia aia?

— Poate... Îmi las capul pe spate şi mă uit la carusel. Dar ajunge prea sus, adaug.

Lumini galbene şi roz îi dansează pe faţă când se uită la carusel şi apoi mă priveşte în ochi.

— Ce-ai zice să luăm amândoi aceeaşi cabină?

— Nu cred că e o idee prea bună, îi zic. De fapt, cred că e o idee foarte proastă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Colţurile buzelor îi tremură când privirea i se întunecă.

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da, am încredere în tine, spun eu. Dar nu vreau să ajung să vomit pe tine.

— O să fii bine, mă asigură el, împingându-mi umărul cu al lui, şi apoi îmi face semn cu ochiul.

În seara asta ceva e diferit la el; este mai degajat şi cred că flirtează cu mine.

— Promit că nu voi permite să ţi se întâmple nimic. De fapt, poţi să mă ţii de mână tot timpul.

Unde era el când am împlinit doisprezece ani? Probabil că se juca de-a v-aţi ascunselea cu ceilalţi copii.

— Bine, o să merg cu tine, zic cu ezitare. Dar să nu spui că nu te-am avertizat.

— Avertisment primit şi respins.

Mă ia de mână trăgându-mă înainte, spre rândul eare se mişcă.

— Eu nu vin tura asta, strigă Luke în timp ce se îndreaptă spre bancă, atent la telefon. Am puţină treabă.

— Unde este Seth? întreb uitându-mă în jur la tarabe, jocuri şi rulote cu mâncare, încercând să nu mă las impresionată de faptul că mă ţine de mână Kayden.

Însă este singurul lucru pe care-l observ.

— A plecat să se vadă cu cineva.

Kayden înaintează, iar eu păşesc odată cu el.

— Mi-a zis să-ţi spun că o să ne prindă din urmă un pic mai târziu, să te relaxezi şi să te distrezi.

Eu mă încrunt la carusel.

— Și asta-i distracție?

— O, da.

Mă trage spre tipul care conduce caruselul, îmbrăcat într-un tricou polo albastru, blugi vechi și cu o șapcă de camionagiu pe cap.

— O să te distrezi de minune.

Îi arăt tipului ștampila de pe mână și apoi Kayden își întinde brațul în fața mea, ca să i-o arate pe a lui. Când se retrage, îmi atinge ușor sânul fără să vrea, iar furnicăturile pe care le simt mă fac să clipesc.

Individul cu biletele ne descuie poarta, iar noi urcăm pe rampă. Kayden îmi dă drumul la mână ca să pot să urc în cabină. După ce iau loc pe scaun și-mi înfig bine picioarele în podea, el mi se alătură. Fără niciun avertisment, tipul cu biletele trântește ușa și blochează cabina din exterior.

Înăuntru sunt niște bare căptușite care mă împing în umeri și mă fixează înapoi pe scaun. Spațiul e strâmt, iar piciorul lui Kayden e lipit de al meu; îi simt căldura prin haine.

El se înclină în față, îmi întâlnește privirea și-mi zâmbește.

— Suntem cam înghesuiți aici.

Eu dau din cap și mă lovesc de spătarul scaunului.

— Prea înghesuiți. Dacă sare din balamale, o să se transforme într-o minge când o să atingă pământul și-o să ne strivească și pe noi.

— Nu te mai stresa, spune el pe un ton lipsit de griji și apoi își smucește umerii înainte și clatină cabina.

— Nu face asta, îl implor apucând mai bine barele. Te rog frumos. Nu putem doar să rămânem pe loc?

El scutură din cap când caruselul înaintează și se oprește astfel încât cabina din față se aliniază cu rampa.

— Și atunci care-ar mai fi distracția?

— Ar fi distractiv pentru că n-aș vomita tot porumbul caramelizat pe care l-am mâncat, spun cu inocență.

El încetează să mai clatine cabina.

— O, haide, Callie. N-o să fie distractiv dacă n-o clătinăm. De fapt, cu cât o clătinăm mai mult, cu atât o să ne simțim mai bine.

Vocea i se transformă într-o şoaptă profundă. Putem s-o mişcăm lent şi cu grijă sau foarte, foarte repede, adaugă Kayden.

Cuvintele lui mă fac să roşesc, dar, din fericire, este întuneric.

— Şi dacă mă sperii? Sau dacă simt că-mi vine să vomit?

— Hai să-ţi spun ceva.

Îşi strecoară mâna pe după bară şi-mi strânge genunchiul cu degetele, făcându-mă să simt un val de căldură între picioare.

— Dacă simţi că vrei să vomiţi şi te sperii groaznic, strigă *Kayden este cel mai sexy bărbat din întreaga lume* şi-am să încetez.

Cabina se zdruncină înapoi, iar eu apuc barele când începem să urcăm spre vârf.

— Vorbeşti serios că asta vrei să strig?

— Absolut.

El încetează când cabina noastră ajunge în cel mai înalt punct, iar caruselul se opreşte, legănându-se în vânt.

— Îmi dai voie să clatin în continuare cabina şi să-ţi ofer plimbarea vieţii tale?

De ce mi se pare că vorbele lui au un substrat indecent?

— Da, dă-i bătaie, clatin-o tare şi cu grijă, spun fără să gândesc şi apoi îmi muşc buza când latura obscenă a minţii mele mă prinde din urmă. Sincer, nici nu ştiam de existenţa ei.

— Uau! Cu ochi mari, el expiră lent şi apoi scutură din cap. Bine, eşti pregătită?

Eu strâng şi mai bine bara şi-mi împing vârfurile încălţărilor în podea.

— Da... cred.

Când caruselul se mişcă, trupul i se smuceşte înainte. Mai întâi, cabina noastră începe să se rotească treptat, dar cu cât el o clatină mai tare, cu atât se deplasează mai repede. Luminile de afară se aprind peste tot şi se aude muzică. Eu aud vuietul celorlalte carusele; oameni care râd şi ţipă. Vântul îmi suflă în obraji, iar aerul miroase a sare şi-a vată de zahăr.

Cu cât se învârte mai repede, cu atât văd mai puţine în jur. Balamalele scârţâie, iar eu îl aud pe Kayden cum râde când scot un sunet ascuţit. În mod surprinzător, nu mă înspăimânt şi nici Kayden nu se trezeşte cu o poală plină de porumb caramelizat. Mă distrez, chiar dacă mi se pare că faţa mi se duce în craniu, iar creierul îmi răsună.

Când caruselul se opreşte, suntem în vârf şi briza se strecoară printre orificiile din uşă.

Kayden deschide ochii şi pare confuz.

— La cât de tăcută ai fost, credeam că ai leşinat sau ceva de genul ăsta.

— Mă bucuram de plimbare, spun cu sufletul la gură. A fost destul de distractivă.

— Ei bine, mă bucur că sunt atât de bun, zice şi se lasă din nou pe scaun.

Mă uit în altă parte ca să-mi ascund zâmbetul, pentru că el pur şi simplu se distrează, iar mie-mi face prea multă plăcere. Are prietenă. O prietenă foarte drăguţă, care nu are o mulţime de probleme. Una pe care poate să o atingă şi să o zdruncine sau să-i facă ce vrea.

Nu vorbim până când cabina noastră nu ajunge la rampă. În clipa în care tipul cu biletele deschide uşa, Kayden sare afară şi eu îl urmez, împiedicându-mă de propriile picioare din cauză că ameţesc. Cu umărul, îl lovesc în pieptul lat. Râde în timp ce mă apucă de mijloc şi mă apropie de el. Între valul de adrenalină şi senzaţia atingerii mâinilor lui, pare că o să fie o noapte plăcută.

Şi-am tot aşteptat o noapte ca asta de ceva vreme.

Capitolul 8

#17 Lasă să se întâmple ceva uimitor, fără să eziți sau să-ți pui întrebări

Kayden

Știu că ceea ce fac este greșit, dar se pare că nu pot să mă opresc. Flirtez cu ea, caut scuze ca să o ating și să o fac să râdă. Niciodată nu m-am străduit atât de mult cu nimeni, nici măcar cu Daisy. Cu Daisy era ușor. Nu trebuia decât să-i spun ceva frumos și totul mergea bine. Nu e la fel și cu Callie. Cu ea trebuie să-mi dau silința.

— Nimeni nu câștigă vreodată la jocurile astea, mai ales premiile de pe raftul de sus, declară Seth când ne plimbăm de-a lungul șirului de tarabe.

O ține pe Callie de mijloc și șușotesc întruna. Vreau să fac schimb de locuri cu el, dar nu știu cum să procedez.

— Îți spun eu, e o șmecherie ca să te lase fără bani.

Râsul lui, ca al unui pirat combinat cu al unui personaj rău din povești, o face pe Callie, care-și îngroapă fața-n pieptul lui, să râdă isteric.

— Chiar a zis asta? întrcabă Luke în timp ce ocolește un bărbat mai în vârstă care împarte pliante.

Eu dau aprobator din cap, uitându-mă la tarabe.

— Cred că da.

Luke își întinde gâtul spre stânga când se uită la o brunetă înaltă, care poartă blugi strâmți și o bluză ce-i acoperă pe jumătate abdomenul.

— Cred că trebuie să-i demonstrezi că nu are dreptate.

— Încerci să-mi spui că poți să câștigi?

Seth arată spre o tarabă unde trebuie să arunci săgeți în baloane. Apoi își îndreaptă degetul spre tavanul de care, legați cu sfori, atârnă urși de pluș imenși.

— Și nu mă refer la premiile alea mici, de pe rândul de jos. Vreau unul mare, de sus.

Eu îmi trosnesc degetele și gâtul.

— Bine, în primul rând, când o să câștig unul, nu o să fie pentru tine, ci pentru fata frumoasă de aici.

I-o arăt pe Callie și apoi vreau să-mi retrag cuvintele, chiar dacă am spus adevărul.

Callie se uită la mine printre gene și încearcă să se abțină să nu roșească, iar Seth își drege vocea.

— În regulă, viteazule, spune el. Dovedește că ești bărbat.

Scot portofelul din buzunarul de la spate, în timp ce Luke se îndreaptă spre carusele, aprinzându-și o țigară.

— Ești conștient că e fundaș, da? îi spune Callie lui Seth când mă urmează și, dintr-un motiv stupid, asta mă face să zâmbesc. Exersează aruncatul la țintă în fiecare zi.

— Și ce dacă? susține Seth. Tot vreau să-mi demonstreze. E imposibil să câștigi la jocurile astea.

Callie stă lângă mine cât îi dau tipului de la tarabă niște bani pentru cinci săgeți, pe care le lasă pe tejghea și se întoarce în colțul lui, îndreptându-și din nou atenția spre cina lui.

Iau o săgeată, o ridic peste umăr și mijesc ochii spre un balon. Callie își încrucișează brațele și mă studiază, iar eu cobor săgeata, atent la balon.

— Încerci să mă faci să mă emoționez?

— Nu, de ce? Asta fac? întreabă ea jenată.

— Oarecum, recunosc eu uitându-mă la ea. Simt cum privirea ta atentă îmi sfredelește capul.

— Scuze, o să încetez, spune repede și dă să se întoarcă.

Îi prind marginea tricoului alb și-i ating ușor pielea catifelată cu încheieturile degetelor.

— Nu, continuă să mă privești așa. În felul ăsta, jocul e mai palpitant.

Ea se uită-n jos, la mâna mea, și apoi la mine.

— Bine.

Fără să mă mai uit la Callie, ridic din nou săgeata în timp ce ea se concentrează asupra mea și o arunc într-un balon roșu de pe rândul de sus. Acesta se sparge, iar Callie tresare.

— Am spart unul, mai rămân patru.

Rânjesc la ea, dar observ că începe să se agite.

Iau o altă săgeată și o arunc, repetând aceeași mișcare. Fiecare sparge câte un balon și, când termin, pe rândul de sus rămân doar niște bucăți dezumflate de latex. Tipul din spatele tejghelei vine încruntat spre noi.

— Felicitări, spune el cu o voce monotonă și-mi arată cu degetul un șir de urși de pluș care atârnă din tavan. Ai dreptul să alegi unul dintre minunatele premii de sus.

Îi arunc o privire lui Callie, care se uită strâmbând din buze la baloane.

— Am spus că, dacă se întâmplă să câștig, o să fie pentru tine.

Callie oftează și umerii îi coboară când fixează cu privirea urșii.

— Par atât de mari! Cred că daeă aș duce unul în cămăruța noastră, colega mea s-ar supăra.

— Trebuie să luăm premiul, spune Seth cu o expresie serioasă când își sprijină mâinile pe tejghea și-și lasă capul pe spate ca să se uite la toate premiile. Nu poți să refuzi un premiu de pe rândul de sus.

Ea ezită, răsucindu-și în jurul degetului vârful cozii.

— Bine, îl vreau pe cel roz, cu urechea ruptă.

Tipul din spatele tejghelei se scarpină pe gât.

— Vorbești serios?

Stoicismul i se citește pe chip.

— Absolut. Când vine vorba despre ursuleți de pluș, nu glumesc niciodată.

Eu și Seth râdem de ea, iar tipul ne aruncă o privire pătrunzătoare înainte să se ducă lângă perete și să ia un băț din metal. Îndreptându-l spre tavanul cortului, desprinde ursul ales de Callie. Apoi îi scoate cârligul și-l aruncă pe tejghea, înainte să plece mormăind: „Am nevoie de o nenorocită de pauză de țigară".

Callie ia ursul, care este jumătate din înălțimea ei, și-l cercetează cu dezgust.

— Tot nu cred că ar trebui să-l duc în cămin. Se uită la mine. Poate că ar trebui să-l iei tu, adaugă ea. Tu l-ai câștigat.

Eu scutur din cap.

— În niciun caz n-am să târăsc prin campus un urs roz, imens și deformat, ca să-l duc în camera mea.

— Bine, poate c-am puteam să-l dăruim unui copilaș, sugerează ea, dându-i ursului peste bot cu degetele și strâmbându-se. Probabil că i-ar plăcea să-l aibă.

Ne uităm la mulțimea din jur și Callie chicotește când privește spre o tarabă amenajată cu vitrine în care se află ochelari de soare.

— Sau am putea să-l îmbrăcăm și să-i punem în mână un anunț pe care să scrie *Am nevoie de un cămin* și să-l lăsăm undeva, ca să-l ia careva.

Cu degetul, îi dau un bobârnac ursului în ochi și acesta îi cade.

— De fapt, chiar îmi place ideea și ochelarii de soare pot să ascundă faptul că tocmai și-a pierdut un ochi.

— O, putem să-i cumpărăm o coroniță? întreabă Seth, uitându-se încântat în jur. Te rog, lasă-mă să-i pun una pe cap. Poate să-i acopere urechea lipsă.

— Bine, du-te să cumperi o coroniță, iar eu o să iau niște ochelari de soare, spune Callie și ia ursul în brațe, iar Seth se îndreaptă spre un cort roșu cu alb, ridicat în capăt.

Eu mă joc cu urechea nevătămată a ursului, în vreme ce Callie își face loc prin mulțime, practic folosindu-se de urs ca de un scut.

— Pare trist, nu-i așa?

Ea se oprește în dreptul tarabei cu ochelari de soare și scapă ursul pe jos.

— Îmi place. Doar că nu cred că i-ar plăcea și colegei mele de cameră. Cu capul într-o parte, se uită la urs. Dacă aș fi fost mai mică, l-aș fi păstrat fără să stau pe gânduri, adaugă ea. De fapt, aveam o colecție întreagă.

Ridic o sprânceană spre ea.

— Colecționai urși stricați și care miroseau urât, de la bâlciuri?

Râde, iar mie-mi place că, de data asta, eu am făcut-o să râdă, și nu Seth.

— Nu, dar aveam o colecție de animale împăiate defecte. O pisică fără mustăți și un cățeluș fără nas.

— Ce făceai? glumesc eu. Le torturai și le smulgeai membrele?

Ea se sprijină cu palmele de masa pe care se află o vitrină plină cu ochelari.

— Nu, pur și simplu nu voiam să le arunc. Le iubeam, chiar dacă erau stricate.

Se uită în vitrină, fără să-și dea seama de cât de mult înseamnă pentru mine cuvintele ei.

Încet, ating masa cu mâna și mi-o îndrept spre a ei, acoperind-o în cele din urmă cu a mea. Pieptul i se înalță și coboară în timp ce pretinde că nu se întâmplă nimic, iar eu îmi trec degetul peste cutele mâinii ei, închizând ochii.

— La ce pereche te uitai?

O femeie în vârstă, cu brățări la încheieturile mâinilor și o fustă lungă și largă vine spre noi.

Eu îmi retrag mâna și-o las să-mi cadă pe lângă corp când mă aplec peste umărul lui Callie, ca să văd prin geam.

— La care te gândeai?

Își înclină capul într-o parte și părul ei îmi atinge obrazul.

— Ce zici de ochelarii albaștri strălucitori în formă de stele?

— Par o alegere bună.

Nu prea sunt atent la ce spune, pentru că îi miros părul ca un ciudat desfrânat.

Ce naiba e în neregulă cu mine? Sentimente ciudate, pe care am fost învățat să le resping, mi se zbat în suflet și asta chiar mă doare, ca un cuțit înfipt în piept, și tot ce vreau să fac este să plec dracului și să le alung în singurul mod pe care-l cunosc.

***

— O părăsim deja pe *Vrăjitoarea cea Rea din Vest?* întreabă Luke atunci când înconjor cabina de bilete, căutând prin iarbă ochelarii pe care Callie i-a scăpat din greșeală pe undeva.

— O părăsim? Mă îndrept de spate. Nu mi-am dat seama că ești și tu implicat și nu încerc să fac nimic cu Callie. Suntem doar prieteni.

Cu degetul mare, apasă pe brichetă, ignorându-mi comentariul.

— Știi, dacă vrei, pot să aranjez să rămâi cu ea și să ai șansa să-i faci ce dorești.

— Știi că tocmai m-am despărțit de Daisy, nu?

El își dă ochii peste cap.

— Și pari foarte trist din cauza asta.

Găsesc ochelarii lângă coșul de gunoi și îi ridic, smulgând iarba rămasă printre crăpăturile ramelor.

— Nu sunt sigur că vreau să fac ceva cu Callie.

Își scoate țigara neaprinsă din gură și se holbează la ea.

— Nu-mi aduc aminte unde mi-am lăsat pachetul. Își pipăie buzunarele și apoi se rotește, uitându-se pe jos.

Luke are obiceiul ăsta de a-și pierde lucrurile, mai ales țigările. Nicotina este sedativul lui și, fără ea, își iese din fire.

— Unde naiba mi-am... Tace, mergând cu spatele spre o bancă și oftează când ridică pachetul, îl bagă în buzunar și închide ochii, de parcă ar fi crezut că tocmai și-a pierdut un braț. Am putea să facem o întrecere, adaugă el.

Eu verific brațele ochelarilor.

— N-am mai făcut așa ceva din clasa a zecea.

— Când ai început să te întâlnești cu Daisy, subliniază el. Omule, mi-e dor de zilele alea.

Mă holbez la caruselele care se rotesc în toate direcțiile.

— Da, nu cred că pot s-o păcălesc pe Callie să vină cu mine sub tribune. Nu ar fi corect.

Luke bate cu degetele pe picior ritmul melodiei rock ce se aude în apropiere, în timp ce-și îndreaptă privirea spre aleea către jungla din colț amenajată ca o sală de gimnastică. Înăuntru e întuneric și nimeni nu păzește poarta.

— Așteaptă. Am o idee.

— Ai vrea să-mi dai mai multe detalii? îl întreb. Vreau să știu ce pui la cale.

— Gândește-te la o provocare maximă.

Cu spatele, traversează iarba uscată către porțile de ieșire.

— Mă întorc în cinci minute. Nu trebuie decât să-mi urmezi indicațiile și, drept mulțumire, când plecăm acasă de Ziua Recunoștinței, poți să mă lași să conduc motocicleta aia de care nimeni nu are voie să se atingă.

— În niciun...

Iese pe porți și-mi face semn cu mâna. Scuturând din cap, mă întorc la Callie și la ursul ei, simțindu-mă vinovat. Dar în sinea mea știu că am să pun în aplicare planul lui Luke, pentru că, în momentul de față, îmi doresc asta mai mult decât orice altceva.

Callie

În timp ce Seth termină de dichisit ursul, Luke apare cu o țigară neaprinsă între buze. Poartă o jachetă cu gluga pe cap și buzunarul din față este umflat.

— Ce naiba-i chestia aia?

Cu ochi mijiți, se uită la pancarta de carton din laba ursului. Pe cap are o coroniță strălucitoare, ochelarii de soare îi ascund ochii și la gât îi atârnă un șirag de mărgele. „Am să fiu ridicol de drăguț în schimbul unui cămin iubitor, mâncare, apă și câteva îmbrățișări", citește el cu voce tare și se trage de ureche.

— Ce naiba e asta?

Eu râd, mușcând capacul pixului.

— Am făcut-o ca să-l adopte cineva și pentru ca niciunul dintre noi să nu fie nevoit să-l ia la cămin.

Luke se uită la Kayden, care ridică din umeri.

— Mi s-a părut destul de amuzant. Și fii recunoscător. O vreme, Callie a încercat să mă convingă să-l iau la cămin.

Luke se încruntă, scoate țigara din gură și o înfige în botul ursului.

— Poftim, așa-i mult mai bine.

Kayden se uită la el și-și dă ochii peste cap, vârându-și mâinile în buzunarele de la blugi.

— Deci, care-i următorul lucru de pe listă? Și vorbesc la figurat, nu despre lista voastră.

Peste umăr, mă uit la caruselele care se rotesc și strălucesc în noapte.

— Presupun că am putea să ne mai dăm și în alte carusele.

— De fapt, am o idee mai bună.

Luke se îndepărtează fără să-și termine gândul, iar noi trei ne uităm unii la ceilalți înainte să-l urmăm grăbiți. Cu pași mari, se îndreaptă spre o sală-junglă, construită din funii, rampe, plase și bare. Are trei nivele și o poartă scundă delimitează partea de jos. Cred că scopul cursei e să ajungi sus și apoi să cobori.

— Nu cred că este deschis, spun eu când Luke se întinde spre lacătul de la poartă.

Cu mâna în buzunar, se uită peste umăr și apoi împinge și deschide poarta cu piciorul.

— O, ca să vezi. Acum este.

Intră și ne face semn să-l urmăm.

— Haide. Este doar un imens teren de joacă. În plus, sărbătorim.

— Ce sărbătorim? întrebăm eu şi Seth în acelaşi timp.

El rânjeşte şi apoi se uită la Kayden.

— Sfârşitul Vrăjitoarei celei Rele.

Când se întoarce spre intrarea cu cortină a aleii începe să fredoneze o melodie din *Vrăjitorul din Oz*.

Pentru că am fost atât de norocoasă în ultima vreme, intru prima.

— Cine-i Vrăjitoarea cea Rea?

— Cred că o să-l las pe el să-ţi explice.

Luke se uită la Kayden înainte să treacă dincolo de cortină, spre intrarea în sala-junglă.

Îl privesc pe Kayden peste umăr.

— La ce se referă?

Kayden ridică din umeri când închide poarta.

— Luke e entuziasmat că eu şi Daisy ne-am despărţit.

— O. Încerc să nu zâmbesc şi, în cele din urmă, trebuie să-mi muşc apăsat buza de jos. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară.

El îşi întinde braţul peste umărul meu şi dă la o parte cortina ca să intru.

— Nu-i o chestie chiar atât de importantă.

Pare că ar trebui să fie. Au fost împreună dintotdeauna, dar el pare foarte mulţumit.

Îmi plec capul şi intru, ţinându-mi respiraţia când cortinele îmi ating uşor părul din creştet. E aproape beznă şi ţipetele şi muzica plăcută mă înconjoară.

— Unde eşti? şuier cu mâinile întinse în faţă şi coatele înţepenite. Alo?

O brichetă pâlpâie şi chipul lui Luke apare deasupra flăcării.

— Haide.

Ca o umbră în întuneric, Seth merge lângă mine şi-şi trosneşte degetele.

— Oh, o să facem o şedinţă de spiritism?

Luke se uită la Seth de parcă ar fi nebun, în timp ce Kayden mi se alătură de cealaltă parte. Sunt foarte conştientă de prezenţa şi de mirosul apei lui de colonie, ceea ce mă face să fiu agitată şi totuşi încântată de infinitele posibilităţi.

— Deci, care-i planul ingenios? întreabă Kayden, răsuflarea lui mângâindu-mi ceafa. O să facem ravagii?

— O să... Luke scapă bricheta din mână şi întunericul ne învăluie. A, la dracu'! Mă frige.

Secundele trec şi apoi Seth aprinde ecranul telefonului său mobil, care aruncă o strălucire albastră peste feţele noastre. Luke dă din cap când îşi ridică bricheta şi-i dă drumul în buzunarul hainei cu glugă, scoţându-şi şi el telefonul ca să-l folosească pe post de lanteră. Bagă mâna în celălalt buzunar şi scoate o sticlă plină cu un lichid auriu.

— Tequila? De unde naiba ai făcut rost de asta?

Degetele lui Kayden îmi ating uşor mijlocul, iar eu îmi înăbuş un gâfâit.

— Am cumpărat-o de la una dintre tarabele din parcul de distracţii.

Scoate dopul şi, gânditor, adulmecă lichidul din sticlă.

— Bun, cine-i gata să înceapă petrecerea?

Seth se uită la toţi trei.

— Despre ce fel de petrecere e vorba? Pentru că, sincer, încercam ceva la ghereta cu bilete, dar ursul m-a distras un pic.

— Serios? îl întreb eu încântată, iar el dă aprobator din cap, cu o privire stăruitoare.

Vreau să-l îmbrăţişez, dar o s-o fac mai târziu, când o să-mi poată da detaliile. Seth nu s-a mai întâlnit cu nimeni de când a fost cu Braiden şi sper că, în sfârşit, e pregătit să meargă mai departe.

Luke ia o înghiţitură din sticlă şi umerii îi zvâcnesc atunci când înghite.

— Vreau să facem o întrecere.

— Fără întreceri în scara asta, se strâmbă Kayden, dar o urmă de amuzament i se citeşte în glas. Avem antrenament mâine-dimineaţă şi întrecerile se sfârşesc mereu cu dureri.

Întorc capul spre el.

— Dureri?

— Dumnezeule, spune Seth cu un oftat dramatic. Te rog să ne explici ce-i cu întrecerea asta.

— E o poveste lungă. Kayden ne face semn cu mâna s-o lăsăm baltă şi se întoarce cu faţa spre Luke. Ştiu doar că nu vrei s-o faci, adaugă el.

— Eşti supărat pentru că ai pierdut ultima dată, zice Luke pe un ton batjocoritor. În plus, pun pariu că şi Callie ar accepta. Pare dură pentru o fată micuţă.

— Hei, încep să protestez când Luke mai trage o duşcă. Nu sunt atât de mică.

Kayden mă ciupeşte din lateral, iar eu tresar.

— De fapt, eşti foarte mică, dar drăguţă.

Îmi încrucişez braţele la piept şi inspir în tăcere, neştiind cum să-i răspund.

— Relaxează-te, Callie, spune Kayden, care pare să aibă ceva remuşcări. Acum putem să ne întrecem dacă vrei, dar să nu spui că nu te-am avertizat.

Niciodată nu am fost o persoană prea curioasă. Am făcut ce-a trebuit şi nu m-am implicat, cel puţin de când am împlinit doisprezece ani, dar curiozitatea a început să licărească în mine.

— Sunt oarecum curioasă să aflu care sunt provocările voastre, spun eu şi Kayden pare extrem de mulţumit, colţurile buzelor zvâcnindu-i când se străduieşte să nu zâmbească, deşi tocmai şi-a exprimat dezacordul.

Luke mai ia o înghiţitură de tequila şi se şterge la gură cu braţul în timp ce-i dă sticla lui Kayden.

— De obicei, pregătim o cursă cu obstacole, ca atunci când alergi şi sari şi alte asemenea rahaturi. Cu mâna, ne arată plasa de deasupra noastră. Dar deja avem una, chiar aici.

— Și ce? Vă întreceți, pur și simplu? întreb eu în timp ce Kayden îi dă sticla lui Seth, mișcându-și brațul prin spatele meu. Și ce primește câștigătorul?

Seth își lasă capul pe spate și soarbe îndelug și zgomotos.

— La naiba, e bună.

— Satisfacția de a câștiga.

Kayden și Luke se privesc reciproc.

Luke se holbează spre partca de sus.

— Primul care ajunge în vârf și se întoarce e câștigător.

— Eu spun că, de data asta, câștigătorul îi datorează celuilalt o favoare. Kayden mă ocolește și mă trage de umeri într-o parte. De exemplu, să-l lase pe celălalt să-i împrumute furgoneta oricând dorește, adaugă el.

— E în regulă, răspunde Luke. Atât timp cât, după ce câștig, apuc să conduc motocicleta aia care nu a ieșit din garajul tău, când plecăm acasă de Ziua Recunoștinței.

— Aia e a fratelui meu, spune Kayden pe un ton mai ridicat.

— Ai mai condus-o și înainte, protestează Luke.

— Și-am avut probleme mari din cauza asta.

El respiră neregulat, iar tensiunea plutește în aer. Expiră când Luke mai bea o gură, cu o privire provocatoare. Am auzit de expresia „prea mult testosteron", dar n-am mai fost martoră la așa ceva până acum.

— Bine, sunt de acord. Kayden îi smulge lui Luke sticla din mână și-și lasă capul pe spate, luând o înghițitură mare de tequila. Dar nu te las să câștigi, continuă el.

— Da, rămâne de văzut.

Luke fură sticla înapoi și trage încă o dușcă.

— Știi ce? Holbându-se la telefon, Seth se îndreaptă spre ieșire. Cred că mă duc s-o caut pe persoana cu care vorbeam.

— În niciun caz.

Kayden face un pas spre el.

— Trebuie să rămâi aici și să declari câștigătorul.

Seth flutură din mână, ignorându-l.

— Nu, asta o poate face Callie.

Kayden scutură din cap.

— Callie participă la întrecere, ai uitat?

Eu mă crispez și mă întreb în ce m-am băgat.

— Poate ar trebui să rămân aici.

Kayden se apleacă spre mine și șuviță din părul lui șaten îmi gâdilă fruntea.

— Credeam că vrei să ne dovedești că nu ești mică...

Cu îndoială, îmi ridic privirea spre plase și frânghii.

— Cum ar trebui să fac asta? Nu văd cum aș putea să câștig împotriva voastră.

Cu o strălucire periculoasă în ochii de smarald, el își ridică pumnul în dreptul pieptului.

— Cu talentul tău deosebit la box.

Luke râde zgomotos când scapă puțină tequila pe jos.

— Ce?

Mușcându-și buza, Kayden își coboară pumnul cu o privire extrem de autoritară.

— Ce zici? Faci față?

Eu dau aprobator din cap, cu toate că nu cred că pot.

— În regulă, deci trebuie doar să ajung în vârf înaintea voastră?

Kayden își freacă maxilarul.

— Absolut.

Îi urmez spre treapta de jos, în timp ce ei se aliniază pentru a lua startul. Stând între ei, mă simt mică.

Seth stă lângă cortine și verifică ceasul de pe ecranul telefonului.

— Vreți doar să vă dau startul?

Kayden dă din cap, fără să-și dezlipească privirea de la tunelul din fața noastră.

— Da, când vrei tu. Noi suntem pregătiți.

Seth se mai uită o dată la ceas și oftează.

— Pe locuri, fiți gata, start!

Eu alunec într-o parte când Luke îl împinge pe Kayden și apoi aleargă prin tunel. Kayden își revine și ocolește pe scări, alergând foarte repede și dispărând în întuneric. Mă uit la Seth și el îmi face semn să-mi mișc fundul.

Mă mișc repede, aplecându-mi capul și ascultând sunetele pașilor lor, care sunt deja deasupra mea. Aplecându-mă și mai mult, ies din tunel și dau de-o scară din lemn. Pășesc pe ea și mă neliniștesc un pic din cauza întunericului, dar când mă apropii de nivelul următor, strălucirea caruselelor pătrunde înăuntru.

Aud sunetul vocii lui Kayden când strigă ceva și măresc pasul către un pod mărginit de plase și cu o frânghie în loc de balustradă. Drumul spre partea cealaltă e pavat cu plăci și podeaua se clatină sub tălpile mele când pășesc. Este liniște și adrenalina crește.

„Bine, de ce am fost de acord cu asta?" îmi șoptesc în sinea mea și apoi îmi dau răspunsul: „Deoarece Kayden ți-a aruncat o privire sexy". Înaintez cu palmele lipite de plasă, ea să-mi mențin echilibrul.

— Callie, șoptește Kayden deodată. Ce faci?

Eu mă uit peste umăr și apoi mă țin de funie când podul se clatină sub picioarele mele.

— Unde ești?

— Sunt aici.

Vocea lui pare aproape.

Mijesc ochii în întuneric și apoi sar înapoi. El e de cealaltă parte a plasei, urmărindu-mă, ceea ce înseamnă că, probabil, m-a auzit vorbind singură și spunând că este sexy.

— De când stai acolo? Vocea mea pare pițigăiată.

Râsul liniștit al lui Kayden mă face să simt prin tot corpul un fior care-mi străpunge stomacul, încălzindu-mă. Senzația mă dezechilibrează și obrajii mi se înroșesc.

— Crezi că am o privire sexy.

Kayden apucă plasa în timp ce se holbează la mine prin bezna de pe partea cealaltă.

— Ai auzit asta?

Ca să-mi ascund umilirea, îmi plec capul.

— Callie.

Vocea îi este joasă și răgușită. Niciun tip nu mi-a vorbit vreodată cu o astfel de voce.

Îmi înalț capul și-i întâlnesc privirea intensă.

— Îmi pare rău. Credeam că sunt singură.

Mă mișc pe loc și lipsa de stabilitate a punții mă aruncă în față. Mă întind spre perete, înfigându-mi degetele prin plasă și încheieturile degetelor mi se ating de ale lui. Fețele noastre sunt la câțiva centimetri distanță. Îi simt suflarea și căldura trupului. Dacă m-aș înclina un pic, buzele noastre s-ar atinge.

— Rămâi pe loc, îmi șoptește el și-și scoate degetele din ochiurile plasei.

Eu îi urmăresc silueta mișcându-se prin benză în timp ce se deplasează pe lateral și cotește ca să ajungă în capăt. Puntea se mișcă sub pașii lui, iar el se ține de balustradă și se îndreaptă direct spre mine.

Habar nu am ce-o să facă atunci când o să ajungă la mine, dar intensitatea din aer și hotărârea cu care-și mișcă membrele lungi mă fac să cred că o să fie ceva ce nu am mai experimentat până acum.

Mă îndrept cu fața spre el și-mi strecor degetele prin ochiurile plasei, cu spatele la perete și brațele îndoite la cap. E destul de întuneric încât să nu-i văd decât conturul feței, dar, din când în când, luminile mișcătoare de afară îi strălucesc în ochi.

Respirăm agitat, piepturile ridicându-ni-se când se oprește în fața mea.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Cu o mână mă atinge pe obraz și cu cealaltă apucă plasa.

— Asta a fost o înscenare.

Agitată, îmi ling buzele.

— Ce anume?

— Toată chestia cu întrecerea. Am făcut-o ca să fii singură aici, sus.

Apucă plasa și cu cealaltă mână, iar capul îmi e captiv între brațele lui. Inima îmi dansează în piept când îmi șoptește:

— Chiar îmi pare rău.

El se apleacă, închide ochii și, pentru o secundă, mă gândesc să fug. Țin ochii deschiși până în ultima secundă și apoi inspir când buzele lui le ating pe ale mele. Genunchii mi se înmoaie când își plimbă limba prin gura mea, iar eu mă apuc de plasă ca să nu cad.

Fără întrebări și fără să ezit, îmi retrag degetele din ochiurile plasei și-i ating pieptul cu mâinile, cuprinzându-i gâtul. Suflarea lui fierbinte e amestecată cu pasiune și tequila, iar pieptul său îl strivește pe al meu. Eu gâfâi când își coboară palmele pe spatele meu. El mă sărută și mai profund și mă apucă de șolduri, trăgându-mă mai aproape când puntea se clatină sub picioarele noastre.

Este primul meu sărut adevărat; unul care nu mi-a fost furat și ținut în mâna altcuiva. Credeam că o să fiu mai înspăimântată, dar emoțiile care-mi plutesc prin corp sunt antrenate de încântarea de a-i simți limba în gură.

De pe șolduri, mâinile îi alunecă spre fundul meu. Eu tresar și încep să intru în panică, dar el mă sărută și mai intens, mișcându-și limba mai rapid și cu mai multă hotărâre. Lăsându-mi capul pe spate, ca să-mi exploreze gura mai atent, degetele i se încurcă în părul meu, iar eu mă las purtată de valul clipei. Degetele îi alunecă sub coapsele mele și mă apucă strâns de picioare când mă trage și mă lipește cu spatele de peretele din plasă. Îmi ridică picioarele în jurul taliei sale, iar eu îmi încrucișez gleznele la spatele lui, prinzându-mă de el. Buza de jos îmi tremură când îi simt duritatea între picioare. E nemaipomenit. Și extrem de înfricoșător.

Kayden

E mai puțin priceput decât credeam. Mâinile îi tremură când își împletește degetele în părul meu și buza de jos îi zvâcnește când i-o

masez cu limba. Am renunțat la planul meu de a sta departe de ea, dar am luat hotărârea în secunda în care Luke mi-a sugerat provocarea asta stupidă, pe care o foloseam ea să păcălim fetele să coboare sub tribune și să se sărute cu noi.

În momentul în care îi ating buzele cu ale mele, îmi dau seama că, în ziua în care a venit alergând și cu picioarele tremurânde la casa de oaspeți ca să-mi salveze pielea, dar cu o voce încrezătoare, ceva s-a schimbat în mine. Nu știu ce este, dar știu că o doresc al naibii de mult și că niciodată nu am dorit așa pe nimeni. Nu în felul ăsta. Dorința înseamnă dependență și nu asta-mi doresc în viața mea nenorocită.

Îi pipăi trupul, sugându-i limba în gură, iar ea scoate cel mai sexy geamăt pe care l-am auzit când își plimbă degetele pe gâtul meu și mă apucă de guler. Îmi îndepărtez buzele de ale ei, dar doar ca să o sărut încet din colțul gurii spre maxilar și ceafă. Penisul îmi e lipit de ea și căldura ei îmi trece prin blugi. E o senzație a naibii de plăcută!

— O, Doamne... șoptește ea o rugăminte și-un geamăt când îmi strecor mâna spre sânul ei și-l cuprind.

Trupul firav îi tremură în brațele mele, iar eu jur eă o să mă pierd chiar în acest moment. N-am mai simțit asta niciodată, cu nimeni. E împotriva regulilor de supraviețuire.

— Callie, plutește de undeva vocea lui Seth. Trebuie să plecăm!

Eu încă nu sunt pregătit să-i dau drumul și să permit lumii să mă ajungă din urmă. O prind de mijloc, dorindu-mi să putem rămâne aici, sus, în liniște. Îmi țin capul înclinat când respir greoi pe gâtul ei, în vreme ce-și înalță și-și coboară pieptul în fața mea când încearcă să-și recapete suflul.

— Kayden. Vocea ei este blândă, atentă, de parcă simte că ceva nu este în regulă. Cred că trebuie să ne întoarcem, adaugă ea.

Dând aprobator din cap, inspir pe nas și-mi îndepărtez fața de pieptul ei. Îi las picioarele jos și traversăm podul fără să ne vorbim.

Când ajungem jos și ieșim dând cortina la o parte, Seth și Luke așteaptă lângă niște indivizi cu tricouri jerpelite și blugi rupți.

— Nu aveți voie sus, spune cel mai înalt, scuipând ceva scârbos pe pământ.

— Noi tocmai plecam, mormăi eu când trec pe lângă ei și mă îndrept spre parcare, cu pași cât mai mari posibil, dorindu-mi să las totul în urmă.

Când ajung la furgonetă, noaptea mă izbește în piept; flirtul, joaca, felul în care s-a simțit când am atins-o și cum a reacționat. Simt totul și trebuie să scap de asta.

Capitolul 9

#43 Înfruntă-ți fricile cu capul sus și spune-le să se ducă naibii

Callie

Eu și Seth ne întoarcem cu mașina din parcul de distracții la cămin. Kayden arată de parcă o să i se facă rău, așa că nu pun prea multe întrebări când spune că trebuie să se întoarcă împreună cu Luke și să încheie seara.

Când ajungem la ușa camerei mele, eșarfa roșie este din nou pe clanță, iar eu mă încrunt. Eu și Seth nu scoatem o vorbă în timp ce mergem prin curtea campusului în aerul rece și intrăm în camera lui goală. El se așază pe pat și începe să-și dezlege șireturile de la ghete, iar eu îmi scot tenișii.

Stau în mijlocul camerei și îmi aduc aminte toate detaliile: felul în care m-au atins mâinile lui Kayden, senzația buzelor sale și cât de incredibil de bine m-am simțit.

— Vrei să-mi spui ce-i cu expresia aia ciudată de pe fața ta?

Seth își împinge ghetele într-un colț și se întinde pe pat, cu mâinile sub cap, iar eu mă lungesc lângă el, cu obrazul pe pernă.

— Chiar vrei să știi?

El îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Evident. Parcă ești drogată. Se oprește și se sprijină pe coate, ridicându-se și întorcându-se pe o parte. Stai un pic, adaugă el. Asta făceați voi acolo sus? Vă drogați?

Îl lovesc în braț.

— Nu... noi ne... sărutam.

El râde de mine.

— O spui de parcă ar fi ceva greșit.

Ridic din umeri, rozându-mi unghiile.

— Simt că ar trebui să fie greșit... asta am simțit ultima dată când m-a sărutat cineva așa.

El scutură din cap și oftează.

— Asta din cauză că ultima oară a fost greșit, dar nu și acum. De data asta a fost bine și amândoi v-ați dorit să vă sărutați. Am dreptate?

Dau încet din cap, încercând să nu zâmbesc, dar nu reușesc.

— Chiar a fost un sărut drăguț.

El se ridică pe genunchi și își pune mâinile pe coapse.

— Bine, spune-mi cum a fost. Ce făceai? Și cum s-a întâmplat?

Mă ridic și mă reazem de tăblia din lemn.

— Mi-a spus că toată provocarea a fost o înscenare ca să mă facă să urc acolo.

Seth își dă ochii peste cap.

— Ei bine, evident. Mi-am dat eu seama că puneau ceva la cale.

— Serios? Mă simt ca o proastă. Credeam că așa se poartă ei, ca băieții.

— O, așa este, mă asigură el. Relaxează-te, a făcut-o doar ca să se amuze și a reușit să te sărute, căci asta a încercat să facă toată scara.

Eu îmi trag perna în poală și retrăiesc totul, de nenumărate ori.

— Da, dar Kayden nu părea un pic distant când am plecat?

Seth ridică din umeri.

— Părea obosit, dar nu distant.

Îmi smulg elasticul din păr, îmi adun șuvițele într-un coc dezordonat și-l prind la loc.

— Ce s-a întâmplat cu tipul ăla despre care îmi spuneai?

El bagă mâna în buzunar şi scoate telefonul. Mişcându-şi degetul pe ecran, îmi arată.

— Am făcut rost de numărul lui.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! Mă reazem din nou de tăblie. Ai de gând să ieşi cu el în oraş? continui eu.

— Probabil.

Îşi lasă telefonul pe biroul de la marginea patului, iar apoi se întinde din nou, privind tabloul de pe perete.

— Dumnezeule, a fost o seară atât de grozavă!

Mă las pe spate şi mă întind pe pat, fixând tavanul cu privirea.

— Chiar a fost.

Şi, în acel moment, vorbesc serios.

***

Mă trezesc în mijlocul nopţii, udă de transpiraţie, incapabilă să-mi dau seama unde naiba mă aflu. Sunetul unei respiraţii greoaie pluteşte dinspre un corp cald întins lângă mine. Mă ridic clipind împrejur în întuneric, ţinându-mă de pătură, gâfâind febril şi încercând să mă trezesc din vis.

„Callie, ascultă-mă", spune el. „Dacă spui cuiva despre asta, o să ai probleme, iar cu o să fiu nevoit să te rănesc."

Trupul firav îmi tremură, muşchii mă dor, iar corpul şi mintea mea sunt rănite. Lacrimile îmi udă ochii când clipesc spre tavanul dormitorului, cu mâinile fără vlagă pe lângă corp şi apucând pătura cu degetele.

„Callie, mă înţelegi?" El se înroşeşte la faţă, iar tonul vocii îi este tăios.

Dau din cap, incapabilă să vorbesc, apucând mai strâns pătura.

Se dă jos de pe mine şi îşi trage fermoarul de la pantaloni, apoi se retrage spre uşă, ducându-şi degetul la buze. „Ăsta este micul nostru secret."

Când dispare pe uşă, gâfâi căutând aer, dar plămânii mei nu reacţionează. Nu pot să respir. Dând drumul păturii, cobor din pat clătinându-mă şi alerg spre baie, aplecându-mi capul deasupra toaletei. Vomit până când nu-mi mai rămâne nimic în stomac, dar în sinea mea

tot mă simt murdară, stricată, putredă şi spurcată, ceea ce mă ucide, rozându-mi intestinele, iar eu trebuie să scap de asta.

Îmi bag degetele pe gât, disperată să scap de acea senzaţie. Împing şi mă înec până când gâtul îmi sângerează şi lacrimile îmi alunecă pe obraji. Umerii îmi tremură când mă holbez la dâra de sânge de pe podea şi ascult gălăgia copiilor de afară, care râd şi se joacă de-a v-aţi ascunselea.

Gâfâi după aer, atingându-mi gâtul cu unghiile.

— Pleacă. Plcacă, şoptesc eu, iar Seth sforăie zgomotos.

Sar din pat şi-mi caut încălţările pe podea, simţind nevoia să scap de senzaţiile care încep să apară, dar nu le găsesc. Este prea întuneric. Mă trag de păr vrând să-l smulg şi să ţip.

În cele din urmă, renunţ şi mă strecor desculţă afară. Holul este pustiu, iar eu alerg spre capăt, unde se află băile. Încuindu-mă în cabina cea mai îndepărtată, îngenunchez pe podeaua rece şi tare din gresie, îmi aplec capul deasupra toaletei şi îmi bag degetele pe gât.

Încep să mă simt mai bine când vomit şi o tot fac până când mi se goleşte stomacul. Când îmi recapăt controlul, mă învăluie o senzaţie de linişte.

Kayden

În dimineaţa următoare, după ce eu şi Callie ne-am sărutat în sala-junglă, mă trezesc cu foarte multe tâmpenii în minte. Mă dau jos din pat şi încep să-mi fac bagajul, înghesuind câteva tricouri şi încă o pereche de blugi. Apoi trag fermoarul şi-mi arunc toarta rucsacului peste umăr.

Luke stă întins în pat, cu faţa în jos, iar eu îl scutur de umăr şi el se întoarce cu pumnii ridicaţi, gata să mă lovească.

— Ce naiba?

— Hei, am nevoie de o favoare.

Îmi iau portofelul şi telefonul de pe masa de toaletă.

El se relaxează.

— Ce favoare? Şi de ce ţi-ai făcut bagajul?

— Am nevoie să-mi împrumuţi furgoneta. Îmi aranjez rucsacul mai sus pe umăr. Pentru câteva zile.

El clipeşte din nou, încă buimăcit când se întinde după ceasul de pe noptieră.

— Cât este ceasul?

Se freacă la ochi şi apoi se uită la mine cu gura căscată.

— Este şase dimincaţa, la naiba. Eşti nebun?

— Trebuie să plec de aici pentru o vreme, îi spun. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

Oftând, se ridică în şezut.

— Unde te duci?

— Acasă, spun eu ştiind că este stupid să mă întorc, dar este tot ce ştiu.

Nu există alt loc pentru mine, iar să rămân aici înseamnă să înfrunt rahaturi pe care nu le pot gestiona, iar Callie merită ceva mai bun.

— Mă gândeam să mă duc să văd ce face mama şi să mă asigur că totul este în regulă pe-acolo.

El se scarpină pe frunte şi se uită la soarele care se înalţă deasupra munţilor.

— Ştii că o să rămân blocat dacă îmi iei furgoneta? Ce-ar trebui să fac? Să rămân aici tot weekendul?

— Poţi să împrumuţi maşina altcuiva.

Mă întorc, îi caut cheile şi le iau de pe birou.

— Presupun că Seth poate să mă ducă cu maşina. Se încruntă. La naiba. Măcar de-ar fi ceva important, continuă el.

Eu simt un nod în stomac.

— Este. De fapt, într-un fel, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Ies pe uşă fără să mai spun ceva, cu bandajele ascunse sub tricou, dar simt durerea. Este tot ce simt.

***

Este al naibii de deprimant să conduc spre casă, dar dacă o să-mi petrec timpul prin campus, o să vreau să fiu în preajma lui Callie și asta nu-i bine pentru niciunul din noi. Fac singurul lucru pe care îl știu. Mă întorc acasă, cu speranța că n-o să mă mai gândesc la ea.

Totuși, când parchez furgoneta în fața casei cu două etaje, toate amintirile revin. Pumnii, bătăile, țipetele, sângele. Totul are legătură cu mine, ca venele de sub piele și cicatricele de pe trupul meu, împreună cu această casă și ce-i înăuntrul ei; asta-i tot ce am.

Am nevoie de o secundă ca să-mi adun curajul și să deschid portiera. Când ies din furgonetă, calc într-o baltă. Aplecându-mă înăuntrul mașinii, îmi iau rucsacul de pe locul pasagerului și trântesc portiera. Punându-mi toarta rucsacului pe umăr, mă îndrept spre aleea mărginită de plante carnivore roșii și verzi. Frunzele au căzut din copaci, iar fiul vecinului este afară și le adună cu grebla din iarbă.

În fiecare an, mama plătește pe cineva să vină și să le strângă, pentru că tata urăște să le vadă în curte. Spune că sunt moarte și inutile și că arată ca naiba.

Îi fac vecinului semn cu mâna și urc pe scări, spre veranda de la intrare. Oprindu-mă în fața plasei de muște, respir adânc și intru. Totul este exact la fel ca atunci când am plecat. Niciun pic de praf pe tablourile din vestibul sau pe balustrada scărilor. Podeaua a fost lustruită, iar ferestrele sunt curate. Înaintez spre un portret de familie care atârnă pe peretele cel mai îndepărtat și mă uit la el cu ochi mijiți.

Mama și tata sunt în mijloc, iar eu și cei doi frați ai mei mai mari stăm în jurul lor. Zâmbim și părem o familie fericită. Însă lui Tyler îi lipsește un dinte în locul în care s-a lovit de masă când l-a fugărit tata. Dylan are un bandaj pe încheietura mâinii de la o căzătură din copac, când s-a urcat ca să se ascundă de tatăl meu. Chiar dacă nu se vede în fotografie, pe tibie am o umflătură de mărimea unei mingi

de baseball, de când tata m-a lovit cu piciorul după ce, din întâmplare, am vărsat cereale pe podea.

Mă întreb de ce nimeni nu a vrut să afle cum ne-am rănit, dar poate că ăsta-i motivul pentru care făceam mereu sport. De îndată ce împlineam vârsta corespunzătoare, eram puşi să jucăm fotbal, baseball, iar când mai creşteam un pic, baschet şi fotbal american. Astea erau scuze bune, pe care mama le răspândea bucuroasă.

Când am crescut destul de mare încât să înţeleg ideea, m-am gândit de câteva ori să spun cuiva, dar frica şi jena m-au oprit. În plus, de mic m-am închis în mine. După aceea durerea era doar durere şi cu ea mă descurc. Asta e partea uşoară a vieţii. Toate celelalte lucruri — fericirea, râsul, dragostea — sunt al naibii de complicate.

Callie

— Am emoţii să mă întâlnesc cu Kayden, recunosc în faţa lui Seth când mă conduce spre camera mea.

Niciunul din noi nu are cursuri în dimineaţa asta, aşa că decidem să ieşim în oraş să luăm micul dejun; doar noi doi, ca să putem sta de vorbă.

Din fericire, eşarfa nu este pe clanţa uşii, iar când o deschid, Violet nu se află în cameră. Totuşi, a lăsat cutii de suc peste tot şi pe birou este un sandvici greţos.

— Pot să-ţi sugerez ceva? spune Seth observând patul nefăcut al lui Violet. Te rog să pulverizezi cu dezinfectant peste tot.

— Accept sugestia.

Iau o cămaşă în carouri şi o pereche de blugi din dulap.

— Vrei să ieşi afară ca să pot să mă schimb?

Dând din cap, el iese pe uşă.

— Grăbeşte-te totuşi, sunt lihnit.

Când închide uşa, îmi scot tricoul care miroase a vată de zahăr şi fum de ţigară. Inspir mirosul şi îmi aduc aminte cum m-am simţit

când m-a sărutat Kayden, înainte de a-l arunca pe pat şi a-mi pune cămaşa în carouri. Îmbrac o pereche de blugi, iar apoi iau o perie ca să-mi ridic părul, dar mă opresc, gândindu-mă la fricile mele şi la ce mi-a zis Seth în dimineaţa asta: să le dau naibii de frici.

După incidentul de aseară, înainte de a mă întoarce în camera lui Seth şi de a merge la culcare, mi-am promis că nu se va mai întâmpla niciodată. Când m-am trezit, m-am simţit mai bine.

Scot elasticul şi îmi las părul să-mi atârne pe umeri.

— Poţi face asta, mormăi luându-mi geanta. Te-ai sărutat cu un tip, pentru numele lui Dumnezeu!

Când ies pe uşă zâmbesc, dar bucuria mea dispare când îl văd pe Seth vorbind cu Luke şi niciunul din ei nu pare fericit. Luke poartă blugi negri şi un tricou strâmt, negru. Cam mult negru, dar îl prinde bine.

Când Seth îmi întâlneşte privirea, expresia îi este plină de compasiune.

Mă încrunt în timp ce mă îndrept spre ei.

— Ce s-a întâmplat?

Luke afişează o expresie vinovată când se întoarce.

— Hei, Callie, ce faci?

Eu mă joc cu şuviţele de păr, aranjându-le după ureche.

— Mai nimic. Eu şi Seth vrem să ieşim în oraş să luăm micul dejun.

— Mda, tocmai vorbeam despre asta.

Cu spatele, Luke se grăbeşte pe hol, de parcă ar vrea cu disperare să scape de mine.

— Îl întrebam pe Seth dacă poate să-mi împrumute maşina, dar o să rog pe altcineva.

— De ce? Unde este furgoneta ta? întreb eu, iar umerii i se încordează când se opreşte în mijlocul holului.

— Kayden a plecat undeva cu ea.

Îmi face semn cu mâna, înainte de a se întoarce şi de a pleca în grabă.

— Ne auzim mai târziu, spune şi se pierde printre nişte majorete îmbrăcate în costume.

Confuză, mă întorc spre Seth.

— Care-i faza?

El mă fixează gânditor cu privirea, apoi oftează şi mă ia de braţ.

— Trebuie să vorbim.

Ieşim în aerul rece de toamnă şi sub cerul înnorat. Animaţia din curtea campusului clocoteşte în jurul nostru, iar frunze galbene şi portocalii alunecă pe iarba care se usucă.

— Ai de gând să-mi zici de ce te uiţi la mine ca şi când ai vrea să-mi spui că mi-a murit câinele? îl întreb când coborâm de pe trotuar şi mergem pe asfaltul din parcare.

El se uită în stânga şi în dreapta, înainte să ne grăbim spre maşina lui.

— Trebuie să-ţi spun ceva şi nu ştiu cum o să reacţionezi.

Îmi dă drumul la braţ şi ne îndepărtăm, fiecare mergând pe lângă o latură a maşinii.

După ce intrăm şi închidem portierele, roteşte cheia în contact şi se opreşte cât derulează lista de melodii de pe iPod.

— Kayden a împrumutat furgoneta lui Luke. Un cântec se aude când pune iPod-ul înapoi în suportul de pe bord. Ca să se întoarcă acasă pentru câteva zile, continuă el.

Îmi fixez centura de siguranţă peste umăr.

— Bine şi de ce te porţi aşa ciudat?

El bagă în marşarier şi se uită peste umăr când iese din locul de parcare.

— Ei bine, deoarece nu ţi-a spus nimic. Îndreaptă volanul şi scoate maşina pe şosea. Stai un pic. Ţi-a spus?

— Nu, dar de ce mi-ar spune? Abia ne cunoaştem.

— Callie, ieri-seară te-ai sărutat cu el şi l-ai lăsat să-ţi atingă sânul.

— Hei, ăsta era un secret.

El îşi ridică degetele de pe volan.

— Relaxează-te, vreau doar să subliniez că a fost un pas mare pentru tine — unul important. Nu ai face-o cu orice tip.

— Îmi place de Kayden, recunosc eu. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi spună tot ce face. Nu sunt iubita lui.

— Și ce dacă? Seth dă muzica mai încet. Ar fi trebuit să spună ceva, nu să plece pur și simplu. Știa că probabil o să vrei să te vezi cu el. Callie, îi știi cel mai întunecat secret și asta-i cea mai grea parte când cunoști pe cineva.

El îmi citează din manualul de psihologie, așa că îmi încrucișez brațele și mă uit pe geam, privind frunzele care zboară peste stradă și în șanț.

***

Când mă întorc mai târziu în camera mea în acea zi, scriu până mă doare mâna, simțind nevoia să mă eliberez, dar îndrăznind să o spun doar unei coli albe de hârtie. Când scrii nu ești acuzat, judecat sau făcut de rușine; ești liber. Când stiloul atinge hârtia, pentru o clipă, sunt vie.

Ziua în care m-am schimbat este ca o cicatrice. Este acolo, o amintire în mintea mea; ceva de care-mi voi aminti mereu și care nu mai poate fi șters. Era săptămâna de după petrecerea dată de ziua mea de naștere. M-am încuiat în baie și m-am holbat în oglindă o veșnicie. Înainte îmi plăcea cum arătam, lungimea părului meu, perfectă pentru a fi împletit. Mereu am fost mică pentru vârsta mea, dar, brusc, mi-am dorit să fiu mai mică — invizibilă. Nu voiam să mai exist.

Am luat o foarfecă din sertar și, fără să gândesc, am început să-mi tai părul lung și castaniu. Nici măcar nu m-am deranjat să încerc să-l fac să arate frumos; pur și simplu l-am tăiat, chiar închizând ochii uneori, lăsând soarta să preia conducerea, așa cum o făcuse cu viața mea.

„Cu cât mai urât, cu atât mai bine", am șoptit eu fiecare tăietură.

După ce am terminat, nu m-am privit. Nu dormisem prea bine, iar ochii mei albaștri aveau cearcăne, iar buzele-mi erau crăpate din cauza deshidratării cauzate de vomă. M-am simțit urâtă, iar gândul acesta

m-a făcut să zâmbesc uşor, pentru că ştiam că nimeni nu se va mai uita vreodată la mine şi nu va mai dori să se apropie de mine.

Când am intrat în bucătărie, purtând jacheta fratelui meu şi cei mai bufanţi blugi pe care i-am putut găsi, mama s-a albit la faţă. Tata terminase de mâncat micul dejun la masă şi s-a uitat îngrozit la mine. Şi fratele meu şi Caleb s-au holbat la mine, strâmbându-se.

— Ce naiba ai păţit? a spus fratele meu, cu ochi mari.

Nu am răspuns. Am rămas acolo, clipind la el, dorindu-mi să pot fi mai mică.

— O, Dumnezeule, Callie, a şoptit mama, cu ochi atât de mari încât păreau nişte mărgele. Ce-ai făcut?

Am ridicat din umeri şi mi-am luat geanta de pe clanţa uşii.

— Mi-am tuns părul.

— Arăţi... arăţi... A respirat adânc. Eşti hidoasă, Callie. N-o să te mint. Te-ai distrus.

Sunt mai distrusă decât crezi, am vrut să-i spun. Dar ea a continuat să mă privească dezgustată, ca şi când, pentru o secundă, şi-ar fi dorit să nu exist, iar eu am simţit exact acelaşi lucru. Am ţinut tot în mine, ştiind că nu-i voi putea spune niciodată; că mă va privi cu şi mai multă ură şi repulsie dacă i-aş spune.

Pentru prima dată în ultimii mei ani de chin, a încercat să înţeleagă. Şi îi recunosc meritul pentru asta. Mi-a pus întrebări, m-a dus să discut cu un consilier, care i-a spus că mă port aşa pentru că am nevoie de mai multă atenţie. El era psihiatru într-un orăşel şi nu ştia despre ce vorbea, deşi niei pe el nu am încercat să-l ajut să înţeleagă. Nu voiam să ştie ce cra în sinea mea. În clipa aceea, tot ce cra bun şi curat fusese murdărit şi putred, ca ouăle lăsate la soare.

Problema mamei mele este că îi plac situaţiile fericite. Urăşte să vadă lucruri rele la ştiri şi refuză să le privească. Nu citeşte titlurile din ziare şi nu îi place să discute despre durerea din lume.

— Doar pentru că lumea este plină de lucruri rele, asta nu înseamnă că trebuie să le las să mă doboare.

Asta îmi spunea tot timpul.

— Merit să fiu fericită.

Așa că am lăsat rușinea să mă stăpânească, să mă ucidă, să mă ofilească, știind că, dacă țin totul în secret, nu va descoperi niciodată murdăria care avea să existe veșnic în mine — răul, urâtul, denaturarea. Putea să-și trăiască fericită viața în continuare, așa cum merita.

În cele din urmă, a încetat să-mi mai pună atât de multe întrebări și a început să spună tuturor că sufeream de angoasă adolescentină, așa cum îi zisese terapcutul.

Odată, am auzit-o spunându-i vecinului, după ce el m-a acuzat că i-am furat piticii de grădină, că nu sunt un copil atât de rău. Că, într-o zi, o să cresc și o să mă gândesc la timpul petrecut prosteşte încuiată în camera mea, seriind cuvinte pesimiste, dându-mă cu prea mult tuș de ochi și purtând haine largi, ca la niște lucruri pe care-mi voi dori să nu le fi făcut. Că voi regreta adolescența singuratică, dar că voi învăța din asta și că voi deveni o femeie frumoasă, cu mulți prieteni și care va zâmbi lumii.

Dar lucrul pe care îl regret — și pe care-l voi regreta întotdeauna — este că am intrat în camera mea în ziua în care am împlinit doisprezece ani.

Capitolul 10

#49 Fii sincer cu tine însuţi

Kayden

Sunt la mine acasă de două zile şi aproape că m-am întors în locul din care am fugit. Tata încă nu a dat în mine, dar mă tem de el, aşa cum mă temeam când eram copil.

— De ce mama dracului ai lăsat jegul ăla de furgonetă parcată în faţa casei? mă întreabă el când intră în bucătărie.

E îmbrăcat în costum, chiar dacă nu se duce la serviciu astăzi. Pur şi simplu îi place să pară important.

— Pentru că garajul e plin.

Îmi întind untul pe felia de pâine prăjită cât pot de încet, pentru că tatăl meu urăşte zgomotul pe care îl face cuţitul pe pâinea uscată.

— De-aia nu mai pot eu. Deschide bufetul şi scoate o cutie cu cereale. Trebuie să o duci de aici, adaugă el. Picură benzină din ea pe toată aleea.

— Bine. Muşc din pâinea prăjită. O să-i găsesc alt loc.

Face un pas în faţa mea, iar eu îngheţ. Ochii lui verzi sunt aspri, falca încordată, expresia indiferentă.

— Cred că ai uitat ceva.

Mă forţez să înghit bucata de pâine.

— În regulă, domnule. O să-i găsesc alt loc.

Se uită încă o secundă la mine, încercând să mă intimideze, apoi se retrage.

— Și ai face bine să te întorci și să cureți firimiturile alea de pe bufet.

Trag aer pe nas în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Da, domnule.

El scoate un castron din mașina de spălat vase, iar eu mă grăbesc să ies din casă. De ce nu pot să-l pocnesc, pur și simplu? M-am gândit de câteva ori la asta când eram mai mic, dar mi-a fost mereu teamă că avea să mi-o plătcască de douăzeci de ori mai rău. Când m-am făcut mai mare și mai solid, ceva a murit înlăuntrul meu și nu prea mi-a mai păsat. L-am lăsat să mă lovească și cu picioarele, și cu pumnii, sperând că până la urmă va depăși limita și că totul se va sfârși pentru mine.

Asta până în noaptea în care aproape ar fi reușit să facă asta dacă n-ar fi apărut Callie să mă salveze.

Îmi sună telefonul și îl scot din buzunar. Pe ecran apare numele lui Daisy.

— Ce? o întreb coborând treptele de la veranda din față.

— Hei, spune ca cu vocea ascuțită pe care o folosește când este pe lângă prietenii ei. Ce face băiatul meu preferat?

— Bine.

— Ce? Nu ești entuziasmat să mă auzi?

— Te-am auzit acum câteva zile, îi spun. Când mi-ai dat foarte clar de înțeles că nu mai suntem împreună. Sau, de fapt, Luke a făcut asta, când mi-a spus că ți-o tragi cu altcineva.

— Doamne, chiar are ceva cu mine, izbucnește ea. Parcă ar vrea să ne despartă. N-am înțeles niciodată de ce ești prieten cu el. Nici măcar nu e ca tine.

— Ce vrei, Daisy?

Îi vorbesc tăios, în timp ce trec prin iarbă spre camioneta veche, îndesându-mi în gură ultima bucată de pâine prăjită.

— Vreau să mă duci la balul de absolvire, așa cum mi-ai promis.

— Ți-am promis când eram împreună.

Oftează dramatic.

— Ascultă, știu că ești supărat pe mine, dar nu am partener și am fost nominalizată pentru regina balului. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu singură când o să mi se rostească numele.

— Sunt sigur că găsești o grămadă de tipi cărora le-ar plăcea la nebunie să meargă cu tine.

Și să-ți intre în pantaloni.

— Dar eu vreau să merg cu tine, se plânge ea. Te rog, Kayden, am nevoie de asta.

Telefonul vibrează și eu mă opresc în capătul peluzei, deschizând repede aplicația cu mesaje scrise.

Callie: Voiam să știu dacă ești bine. Luke mi-a spus că a trebuit să te duci acasă. Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva.

Clatin din cap văzând mesajul ei drăguț. Își face griji pentru mine. Nimeni nu și-a mai făcut vreodată griji în privința mea.

— La naiba, nu pot face asta, murmur eu, lovind cu piciorul pământul. Nu pot să fiu cu tine.

— Ba da, poți, îmi răspunde Daisy. Nu trebuie decât să vii să mă iei la șapte.

Nu vorbeam cu ea, dar n-are importanță. Am nevoie de ceva care să mă distragă.

— Bine, te iau, dar nu merg la petrecere după aceea.

Închidem și eu am cea mai puternică senzație de greață în stomac. Când scot furgoneta în stradă, aproape că mă îndrept spre est, spre autostradă, spre campus. Dar, când îmi arunc privirea în jos, spre cicatricele de pe încheieturile degetelor mele, o iau spre vest, spre oraș, ca să parchez furgoneta undeva și apoi să mă întorc acasă și să o duc pe Daisy la bal.

Callie

— E sâmbătă seara, spune Seth și își dă cu gel prin păr. Trebuie să ieși cu mine. Sub nicio formă nu te las să stai în cămin.

— O să fiu bine.

Ridic un teanc de manuale, căutându-mi caietul. Sincer, sunt un pic bosumflată deoarece Kayden nu mi-a răspuns la mesaj. Totuși, probabil că e doar ocupat.

— Dai prea multă importanță chestiunii referitoare la Kayden, pe bune, îi spun.

El se așază la calculator, răsucindu-și scaunul în timp ce se uită pe pagina lui de Facebook.

— În ultimele două zile ai avut o privire de cățeluș trist.

Las să cadă teancul de cărți și îmi pun mâinile în șolduri.

— Unde naiba mi-oi fi lăsat notițele?

— Le-ai lăsat în camera ta, spune el. Amintește-ți că le-ai lăsat din mână când...

Nu-și termină fraza și închide repede ecranul. Când își întoarce din nou scaunul ca să se uite la mine, ochii căprui îi sunt cât cepele.

— Am o idee excepțională. Ce-ar fi să ieșim pur și simplu împreună? Pot să-i trag țeapa lui Greyson și noi doi ne putem duce să vedem filmul ăla stupid pe care voiai să-l vezi.

Mă trântesc pe patul lui.

— Sub nicio formă. N-am de gând să-ți stric prima întâlnire pe care o ai după atât de mult timp.

— Te rog, Callie, ieși cu mine și hai să ne distrăm.

Mă sprijin pe coate.

— Ce-ai pățit? Te porți ca un ciudat.

— Asta pentru că sunt un ciudat.

Se ridică de pe scaun fără să se uite la mine și împinge cutiile cu piciorul, ca să poată deschide ușa dulapului.

— Cred că trebuie să-ți spun ceva care s-ar putea să te dèranjeze, dar simt că trebuie să știi.

— OK... ce este?

Ia un umeraș din dulap și scoate geaca de pe el.

— Știi ceva, hai doar să ieșim și să facem ceva nebunesc.

Mă ridic de pe pat.

— Seth, spune-mi, te rog, ce se întâmplă. Mă îngrijorezi.

El oftează, aplecându-se din nou spre dulap ca să agațe umerașul la loc pe bară.

— Te rog, nu lăsa asta să-ți strice progresele, dar, când am intrat pe Facebook, am văzut că, pe pagina lui, Kayden a scris că e împreună cu Daisy McMillian la balul de absolvire.

Îmi mușc limba până când începe să mă doară.

— În regulă.

Își încheie geaca și ia cheile de pe birou.

— Nu vrei să te schimbi înainte să ieșim în oraș?

Îmi iau gcanta de pe pat.

— Cred că o să mă duc totuși în cameră ca să învăț...

— Callie, eu...

— Seth, o să fiu bine. Acum du-te la întâlnirea ta și distrează-te pentru amândoi.

Țâșnesc afară din cameră înainte să încerce să mă convingă. Nu sunt sigură în privința sentimentelor mele pentru Kayden. Credeam că viața mea va intra pe un făgaș. Credeam că simt cum speranța plutește în aer.

Presupun că m-am înșelat.

Kayden

Mă strecor în camera de cămin în toiul nopții, încă îmbrăcat în smoching, cu rucsacul în mână. Când aprind lumina, Luke se ridică în capul oaselor, clipește și clatină din cap.

— OK, trebuie să inventăm un sistem ca să încetezi să mă mai trezești. Îmi studiază smochingul. Deci etichetarea era pe bune? adaugă el. Chiar te-ai dus cu ea?

— Nu, am luat-o de acasă și, când m-am dus să plătesc benzina, ea mi-a luat telefonul și a postat pe Facebook.

— Nu te-ai dus cu ea la bal? Dar ce-ai făcut? Ai vrut să te gătești doar așa, de divertisment?

Îmi scot papionul de la gât.

— Nu, am ajuns până în parcare, apoi am avut o revelație.

El se uită la ceas.

— Am auzit că revelațiile pot să-ți schimbe viața.

Îmi scot repede haina și o arunc pe podea.

— Asta s-ar putea să se întâmple… s-ar putea. Și ai fi destul de fericit în privința asta.

— De ce?

— Pentru că, pe de o parte, mi-am dat seama că Daisy e o javră.

Rânjește.

— În sfârșit. Ți-a luat ceva. Știi, ești cam încet.

Mă așez pe pat și încep să-mi desfac șireturile de la pantofi.

Revelația era, de fapt, destul de simplă. În timpul drumului cu mașina spre școală, Daisy se văicărise întruna că manichiurista i-a stricat unghiile. A continuat să bată câmpii, iar eu am început să-i observ micile detalii, cum ar fi felul în care i se încrețea nasul când vorbea sau cât de lipsit de strălucire îi era părul. A continuat pe un ton stupid și, când a întins mâna să-mi atingă piciorul, am simțit nevoia să i-o arunc din poală.

A insultat întruna pe toată lumea, așa că am încercat să schimb subiectul și să fac o glumă, dar ea nu a râs. De fapt, o clipă m-a privit de parcă s-ar fi întrebat ce caută lângă mine. Apoi am început eu să mă întreb ce caut lângă ea.

Am lăsat-o la școală, oprind în parcare.

— Distracție plăcută!

A rămas cu gura căscată la mine.

— Ce? Nu intri?

Am clătinat din cap că nu, cu un mic surâs pe buze.

— N-ar fi trebuit să vin deloc cu tine aici.

M-a amenințat cu tot ce i-a trecut prin minte înainte de a coborî din mașină. Am plecat, mi-am luat rucsacul de acasă și m-am îndreptat înapoi spre campus, simțind că mi s-a luat o greutate de pe umeri.

— Ai dreptate. Gândesc cam lent. Îmi ridic pantofii și îi las să cadă în dulap. Hei, ai văzut-o pe Callie cât am fost plecat? continui. Am găsit un cercel în camioneta ta și cred că-i al ei.

El tace o clipă, apoi se foiește în pat.

— Trebuie să te întreb ceva în privința ei. Cât de mult o placi?

Ridic din umeri pentru că, sincer, nu știu.

— E drăguță și interesantă.

Ridic din nou din umeri, confuz.

— De ce-mi pui o întrebare atât de ciudată?

— Ei bine, în seara asta am dat peste Seth în parcare, spune el. Și m-a informat că a aflat și Callie că ești la bal cu Daisy.

Îmi iau haina și mă îndrept spre dulap să scot un umeraș, încetinind pasul când îmi dau seama ce vrea să spună.

— A zis dacă era supărată?

— *El* cu siguranță era, îmi răspunde Luke. A țipat la mine vreo zece minute.

Îmi pun haina pe umeraș.

— Cred că ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea.

Scot un tricou și niște pantaloni de pijama din rucsac și mă întorc la dulap să mă schimb, pentru ca Luke să nu-mi vadă cicatricele hidoase.

— Da, multă baftă cu asta. Luke se prăbușește înapoi pe pat, căscând. Pentru că sunt destul de sigur că Seth n-are de gând să te mai lase vreodată să te apropii de ea, spune el.

Gândul ăsta mă face să simt o durere-n piept. Chiar dacă îmi tot spun să păstrez distanța față de ea, mă doare să mă gândesc că asta chiar s-ar putea întâmpla. Pentru prima dată în viața mea, recunosc

adevărul sentimentelor mele. Ele chiar există. Și există pentru Callie. Dar n-am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să fac cu ele.

***

A doua zi dimineață, mă trezesc devreme pentru că nu pot să dorm. Tot visez că sunt din nou la casa de oaspeți și că mă bate tata. Totuși, de data asta, Callie nu apare, iar el continuă să-mi zdrobească fața cu pumnii iar și iar, până când leșin.

Mă îmbrac și mă duc la magazinul de peste drum să-mi iau o cafea. Când mă întorc spre campus, o văd pe Callie în capătul trotuarului. Ține în mână o carte și citește în timp ce se îndreaptă spre mine, fără să dea atenție oamenilor și mașinilor care trec pe lângă ea. Părul îi este împletit într-o parte, șuvițele-i desprinse încadrându-i fața, iar geaca îi este închisă până la jumătate. Blugii ei strâmți arată cât este de fragilă.

O aștept lângă stâlp și ea nu-și ridică privirea spre mine decât abia în ultima secundă.

— Hei, îi spun eu, încercând să nu-mi fac griji că s-a oprit la câțiva metri de mine.

Mă duc încet spre ea, sorbind din cafea.

— Ce citești? Pari fascinată.

Continuă să mă privească, iar eu mă simt încurcat. Întoarce cartea și bate ușor cu degetul în coperta pe care se află titlul.

— *Sora Carrie*, citesc cu voce tare.

Lasă cartea în jos cu degetul între pagini, ca să-și pună semn.

— E pentru cursul de literatură americană, la care ar trebui să ajung într-o oră. Trebuia să o citesc azi-noapte, dar nu am reușit să o găsesc.

— O, înțeleg.

Încordarea din vocea ei mă lasă fără cuvinte.

Cu degetul mare, apasă pe butonul de pe stâlp ca să traverseze.

— Ai avut o călătorie plăcută spre casă?

— A fost în regulă, spun așteptând să țipe la mine.

Cu degetul mare sub breteaua genții, o ridică mai sus pe umăr în timp ce se uită la semaforul din fața ei.

— Asta-i bine.

Se lasă liniștea când își reia lectura. Îi urmăresc buzele mișcându-se odată cu cuvintele, în timp ce ea citește în tăcere; buzele despre care știu că sunt extraordinar de moi și de-abia atinse. Pot să spun cu certitudine că nu a mai sărutat-o cineva vreodată și, cumva, asta mă atrage și mai mult, ca și cum ar fi avut suficientă încredere în mine încât să fiu demn de ea. Totuși, probabil că acum și-a pierdut încrederea în mine.

— Hei, cred că trebuie să stăm de vorbă, îi spun. Trebuie să-ți zic ceva.

Culoarea semaforului se schimbă și ea îi aruncă o privire.

— Nu pot să vorbesc chiar acum. Trebuie să-mi iau o cafea și să trec pe la bibliotecă înainte de începerea cursului.

Dă să traverseze, iar eu o apuc de mânecă.

— Callie, îți sunt dator cu o explicație.

Mușchii i se încordează când se uită-n jos, la mâna mea pe brațul ei, apoi din nou în sus, la mine.

— Nu, nu-mi ești. Pe cuvânt. Nu credeam că suntem împreună sau ceva de genul ăsta.

Scapă de strânsoarea mea și se grăbește să traverseze strada.

Încep să-i strig că se înșală, că îi datorez totul, dar ea o ia la fugă, de parcă nu și-ar dori nimic altceva decât să scape de mine.

Capitolul 11

#3 Fă naibii măcar o dată ceea ce vrei să faci, şi nn ce crezi că ar trebui să faci.

Callie

Îl evit. Mi-am zis de o mie de ori că nu a făcut nimic greşit, dar sunt „instabilă", aşa cum mi-a spus-o Seth frumos în timpul cursului de istorie. Mi-a mai spus şi că am renunţat la legătura cu Kayden pentru că, atunci când a plecat, a luat ceva din „încrederea" mea cu el.

— De ce tot faci ghilimele cu degetele în aer? îl întreb şi-mi ridic rucsacul de jos.

Profesorul Jennerly ne aruncă o privire din faţa clasei şi apoi îşi continuă prelegerea, păşind înainte şi înapoi cu mâinile la spate.

Seth se apleacă peste bancă şi îmi şopteşte:

— Pentru că citez ce scrie în cartea mea de psiho.

— Scrie în cartea ta de psiho despre problema mea?

Îmi las rucsacul pe bancă şi deschid fermoarul.

— Nu în mod specific, dar pe-aproape.

Îşi bagă capătul pixului în gură şi se îndreaptă înapoi în scaun.

Îmi arunc cărţile în rucsac şi, până să termin de strâns lucrurile, studenţilor li se permite să plece. Aşteptăm până când sala e aproape goală înainte de a ne îndrepta spre scări.

Profesorul Jennerly, un bărbat înalt, cu păr cărunt şi ochelari cu rame groase, ne aşteaptă lângă uşă.

— La ora mea nu se discută fleacuri, ne spune el. Daeă aveţi de vorbit, atunci vă sugerez să rămâneţi afară.

— Ne pare rău, spune Seth şi dă ochii peste cap spre mine. Nu se va mai repeta.

Mergem pe coridorul înţesat de lume. Dincolo de ferestre, terenul de fotbal se întinde în depărtare şi străluceşte în soare.

— Te gândeşti la el? mă întreabă Seth.

Îmi îndepărtez privirea de la fereastră şi mă uit atentă la un grup de băieţi care ocupă jumătate din hol.

— La cine?

Încruntat, îşi înclină capul într-o parte.

— Callie, trebuie să-l uiţi sau să vorbeşti cu el. Nu poţi să continui să-l eviţi şi totuşi să-l doreşti.

— Nu-l doresc, mint eu, iar atunci când Seth se încruntă la mine, oftez. Bine, în regulă. Da, mă gândesc la el. Mult. Dar o să-mi treacă. Dumnezeu e martor că de-abia îl cunosc.

— Şi totuşi, voi doi aţi împărtăşit foarte multe, îmi spune el şi împinge uşa cu palma ca să o deschidă. L-ai salvat. A fost primul tip în care ai avut vreodată încredere. El te-a sărutat cu adevărat pentru prima dată.

— În tine am avut încredere prima dată.

Scotocesc prin rucsac după gumă, în timp ce vântul îmi adie prin păr.

— Nu e acelaşi lucru, spune şi dă drumul uşii, care se închide cu un zgomot. Kayden înseamnă mai mult decât atât pentru tine, adaugă el.

— Nu ştiu dacă e adevărat.

Scot pachetul de guma şi iau o lamă din el.

— Nu ştiu ce simt pentru el şi dacă e bine sau rău. De fapt, uneori simt că, pur şi simplu, sunt o fetiţă speriată care nu ştie să se descurce deloc.

Mergând alene pe sub o boltă de crengi desfrunzite, printre care pătrunde lumina strălucitoare a soarelui, Seth mă privește cu milă.

— Ei bine, poate că ar trebui pur și simplu să faci naibii ce vrei, în loc să te gândești la ceea ce ar trebui să faci.

Îl împung cu un deget, aruncându-i o privire acuzatoare.

— Tocmai ai citat din listă.

Seth râde răutăcios, lăsându-și capul pe spate, iar părul blond nu-i mai acoperă ochii.

— Asta pentru că-i citatul zilei. N-ai primit informarea?

Scutur din cap și râd de el.

— La naiba. Am uitat să-mi verific mesajele astăzi. Probabil că mi-a scăpat.

Își trece un braț peste umărul meu.

— Întrebarea este: ce *vrei* să faci? Adică, ce vrei cu adevărat?

Mă opresc în fața unei bănci, gândindu-mă la întrebarea lui și fixând cu privirea terenul de fotbal imens din depărtare.

— Vreau să mă distrez.

Kayden

— Nu prea am chef să petrec.

Îmi dau cu puțină apă de colonie pe cămașă și închid capacul la loc.

— Aș prefera să stau aici și să mai recuperez din somn. Mă simt ca naiba.

— Asta pentru că ești deprimat.

Luke deschide sertarul comodei și caută printre cămăși, alegând, în sfârșit, una cu mâneci lungi.

— Din cauza unei persoane al cărei nume nu-l pot menționa, pentru că imediat te uiți la mine de parcă ai vrea să mă ucizi.

Îmi trec degetele prin păr.

— Ce minciună gogonată!

Cu ochii exagerat de mari, își pune o curea la blugi.

— Ar trebui să mergem pe jos, corect? Așa, nimeni nu va trebui să-și asume responsabilitatea de a conduce la întoarcere.

— Îți dai seama că petrecerea este trei străzi mai încolo, la Campusul Habitat? Am fi idioți să mergem cu mașina.

— Credeam că este la unul dintre apartamentele de mai departe.

Îmi verific mesajele și apoi apăs pe butonul lateral, blocând ecranul.

— Nu, e la o distanță de doar câteva străzi de aici.

El își ia geaca de pe spătarul scaunului de la calculator.

— Asta înseamnă că situația șoferului delegat e și mai avantajoasă.

Încuiem ușa și ieșim. E târziu, stelele se văd pe cer și lumina felinarelor se revarsă pe asfalt. Un grup de fete în rochii strâmte și cu tocuri înalte se îndreaptă în aceeași direcție ca și noi.

Ajungem în spatele lor și rotițele lui Luke încep să se învârtă, în timp ce se uită la fundul celei mai înalte.

— Cred că o provocare ar fi minunată acum.

— Sau ai putea pur și simplu să te dai la ea. Și asta merge de fiecare dată.

— Numai când te am pe tine partener. Îmi aruncă o privire, testându-mi reacția. Ce zici? adaugă el.

Ridic din umeri, chiar dacă nu vreau să o fac.

— Pot să te însoțesc până acolo.

Dă ochii peste cap.

— În regulă, dacă așa vrei să meargă treaba.

Ne îndreptăm țanțoși spre fete și Luke intră în vorbă cu fata pe care pusese ochii. Una mai scundă, cu bucle blonde și într-o rochie roșie începe să vorbească cu mine, dar abia o aud. Sunt preocupat să mă gândesc la Callie și la ce aș face dacă aș fi, într-adevăr, cu ea.

— Cu siguranță nu mă duc la petrecere, murmur în barbă. Asta, cu siguranță.

Fata care vorbea cu mine clipește confuză.

— Poftim?

— E o noapte foarte frumoasă, spun și ea râde, dar se încruntă.

De la piscina încălzită aflată în partea laterală a blocului cu trei etaje în care are loc petrecerea se aude mult zgomot. Țin ușa deschisă, ca să intre toată lumea.

Luke spune o glumă de îndată ce intră, iar celelalte două fete îl urmează, șușotind și chicotind între ele. Mă enervează nespus și, când bat cu pumnul în ușă, abia aștept să intru și să scap de ele.

Unul dintre membrii echipei de fotbal, Ben, este cel care dă petrecerea. E un tip de treabă, cu toate că nu-l cunosc prea bine. Totuși, când deschide ușa, pare că suntem cei mai buni prieteni.

— Kayden, tipule, spune el și-mi întinde mâna ca să ne lovim pumnii.

Îmi lovesc pumnul de al lui și ridic din sprâncene.

— Salutare, omule.

Se uită peste umărul meu, la Luke și la fete.

— Ai adus invitați.

Rânjind, se dă la o parte ca să putem intra.

Apartamentul este mult mai mare decât camera mea de cămin. Muzica se aude din sistemul stereo și la masa pliantă din colț se joacă pocher. Pe bufetul din bucătărie, sticlele cu alcool sunt aliniate lângă niște căni, chipsuri și alte câteva gustări. Un grup de indivizi dansează printre canapele.

Privirea mi se oprește asupra unei fete cu păr castaniu prins cu o agrafă, îmbrăcată cu blugi negri, un top mov și încălțată cu o pereche de cizme cu dantelă. Vorbește cu un tip, râzând și dând din fund când se lasă cuprinsă de muzică.

— Callie.

Oricât de mult aș clipi, mi se pare imposibil.

— Vrei să bei ceva?

Fata cu care am intrat își răsucește o șuviță de păr pe un deget în timp ce mă fixează cu privirea și își mușcă buza de jos.

Clatin din cap că nu și sunt din nou atent la Callie.

— Poate peste un minut.

Callie dansează cu Seth, care chiar se lasă pătruns de muzică, pentru că zbiară versurile odată cu mulțimea și apoi râd, ridicând mâinile în aer.

— Ce caută ei aici? se miră Luke, venind lângă mine. Nu prea pare să fie genul lor de distracție.

Seth ne observă și se apleacă să-i spună ceva lui Callie la ureche. Ea întoarce capul și se uită la noi. Fața i se luminează și își face loc printre oameni spre mine, urmată de Seth. Pentru o clipă, mă întreb dacă am adormit și visez, pentru că pare cu adevărat fericită să mă vadă.

Când ajunge la mine, îmi înconjoară gâtul cu brațele și eu simt mirosul de votcă din respirația ei.

— Kayden e aici, spune ea, îmbrățișându-mă atât de tare încât aproape că mă doare.

Eu încep să respir mai repede când îi ating spatele cu mâna.

— Ești turmentată?

Se îndepărtează, mă privește în ochi și dă din cap că da.

— Un pic.

— Nu, e praf, ne explică Seth împingându-se printre ultimele persoane și venind lângă noi la intrare, ridicându-și mânecile gecii sale negre, încheiate. Vreau să spun, chiar e mangă.

Continui să-i țin mâna pe spate, iar Callie își lasă fața pe pieptul meu.

— Nu credeam că bea atât de mult.

Seth e distras de un tip din colțul camerei, care soarbe dintr-o băutură și vorbește cu o fată cu păr foarte scurt, roșcat.

— Nu bea, dar în seara asta a băut. Auzi, poți să ai tu grijă de ea un pic? Vreau să stau de vorbă cu cineva.

Încuviințez din cap, plimbându-mi degetele pe spatele ei.

— Sigur.

— Ai grijă să-ți ții mâinile acasă, mă avertizează el și se îndepărtează, cu un deget îndreptat spre mine. E suficient de beată încât să

nu-și amintească nimic, ceea ce face ca orice atingere din partea ta să fie greșită.

Clatin din cap spre el.

— Ce fel de tip mă crezi?

Cu o privire acuzatoare, Seth ridică din umeri.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Callie clipește spre mine, aproape inconștientă.

— Cine sunt fetele cu care ai venit?

Blonda care stă în dreapta mea îmi aruncă o privire ucigașă și își pune mâinile în șolduri.

Eu continui să mă uit la Callie.

— Hei, hai să mergem în bucătărie să-ți dau niște apă.

Ea încuviințează dând din cap în sus și-n jos.

— Chiar mi-e sete.

Inocența din ochii ei și felul în care se agață de cămașa mea în timp ce o îndrum spre bucătărie mă stânjenesc. Are încredere în mine în clipa asta și mă tem că am s-o dau în bară, așa cum fac mereu.

Ben e în bucătărie, stând de vorbă cu o fată cu păr lung, șaten și cârlionțat, îmbrăcată cu o pereche strâmtă de blugi și un top roșu, decoltat. Când ne vede, curiozitatea îi străbate chipul.

— Cine-i asta? mă întreabă făcând un semn cu bărbia spre Callie.

— E Callie Lawrence.

Îmi iau brațul de pe ea ca să apuc un pahar din plastic din maldărul de pe bufet.

— Învață la universitatea de aici. De fapt, tatăl ei a fost antrenorul meu din liceu.

Callie nu mă mai ține de talie. Cu mâinile pe lângă corp, încearcă să-și recapete echilibrul în timp ce eu deschid robinetul ca să umplu paharul.

— Așadar, tatăl tău e antrenor?

Ben se apleacă peste bufet, când fata cu care vorbea se duce spre bar să-și ia o altă băutură.

— Mda, e de vreo douăzeci de ani sau așa ceva, spune Call articulând cu greu cuvintele.

— Și te-a învățat câte ceva? o întrcabă Ben, încrucișându-și br țele. De exemplu, care sunt loviturile la joc sau cum să arunci și prinzi o minge?

Mă întorc cu un pahar cu apă în mână, în timp ce Callie dă och peste cap.

— Evident că știu că tu joci în ofensivă, spune și clipește batjc coritor din ochi. Ceea ce înseamnă că prinzi mingea.

— Ei, ești adorabilă!

Fascinat, Ben face un pas către ea.

Îi ating pieptul cu mâna, ca să-l împing înapoi.

— Sub nicio formă. Pe ea o lași în pace.

Ben îmi aruncă o privire apologetică, în timp ce eu îi dau paharı cu apă lui Callie, iar ea își lasă capul pe spate și bea tot.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că sunteți împreună.

Nu mă obosesc să-l corectez, din mai multe motive, dintre cai unele chiar tâmpite. Când iese din bucătărie, Callie ia paharul de gură și își linge apa de pe buze, făcându-mă să mă gândesc la lucru indecente, pe care știu că nu le pot pune în practică.

— E cam măgar, spune ea și-mi întinde paharul, iar eu îl strive și îl arunc la coșul de gunoi.

— Și tu ești cam arțăgoasă când ești foarte beată.

Când mă uit din nou la ea, își mușcă buza de jos, cu privire ațintită asupra mea.

— Îți place că sunt arțăgoasă? Te face să mă dorești?

Of, fir-ar al dracului! E praf.

— Ce-ar fi să te duc la cămin?

Ea scutură din cap și se îndreaptă cu picioare nesigure spre bufe Se agață de margine, sare pe el și se lovește cu capul de dulapul de su

— Vreau să știu. Își masează capul și aruncă o privire urâtă dul pului, de parcă i-ar fi greșit cu ceva. Mă dorești când sunt așa?

Mă uit peste umăr și mă rog la Dumnezeu să intre Seth și să mă salveze de conversația asta incomodă.

— Nu știu, Callie.

Ea se bosumflă.

— Asta pentru că nu mă dorești deloc, nu-i așa?

Oftând, pun palmele pe bufet în așa fel încât să o încadrez cu brațele.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Crede-mă. Doar că nu vreau să purtăm discuția asta când tu n-o să ți-o amintești.

Se apleacă în față, micșorând distanța dintre fețele noastre.

— O să mi-o amintesc. Îți promit.

Încerc să nu râd de ea, strângând din pumni ca să rezist dorinței de a-i cuprinde șoldurile.

— În regulă, vrei adevărul? o întreb, iar ea își leagănă capul în sus și în jos. Nu, nu-mi placi mai mult așa. Îmi place de Callie cea trează, cea cu care pot vorbi. Cea care este atât de dulce și de al naibii de adorabilă.

Îmi înclin fața și respir lângă gâtul ei, mișcându-mă spre granița către zona interzisă, dar fără să o depășesc.

— Cea care tremură doar când îmi simte răsuflarea. Cea pe care îmi doresc să o sărut și să o ating atât de al dracului de mult încât mă înnebunește. Cea care mă face să simt lucruri...

Mă opresc și mă retrag, bucuros să văd că pleoapele îi sunt doar pe jumătate deschise. Astfel știu că încă sunt în siguranță.

— Sunt obosită. Cască, întinzându-și brațele deasupra capului, iar eu apuc să-i văd o secundă abdomenul dezgolit: plat, micuț și ferm. Poți să-l cauți pe Seth ca să mă ducă la cămin? adaugă ea.

Eu îi dau o șuviță pe după ureche.

— Da, dar vino cu mine totuși. Nu vreau să te las singură aici.

Ea dă aprobator din cap, sare jos de pe bufet, iar eu îi cuprind mijlocul cu brațul ca să o țin dreaptă. Căutăm prin toată casa, dar Seth nu e nicăieri. Îl găsesc pe Luke la masa de pocher, jucând o mână, trișând, așa cum l-a învățat tatăl lui.

— Omule, mă duc să o duc pe Callie la cămin, îi spun, iar el mă priveşte pe deasupra cărţilor de joc. Dacă-l vezi pe Seth, îi spui tu?

Luke dă din cap că da, apoi îşi aruncă privirea asupra fiselor roşii şi albastre din faţa lui.

— Da, frate, îi zic.

Callie îşi ascunde faţa în cămaşa mea când ieşim pe uşă şi ajungem pe coridorul cufundat în linişte. Se lasă pe mine cu toată greutatea, iar eu o conduc pe scări şi ieşim afară. E frig şi tremură lângă mine.

— Unde ţi-e jacheta? o întreb şi-i masez braţul în sus şi-n jos.

Ea ridică din umeri, se împiedică de marginea trotuarului, iar eu o prind cu braţul. Abia îşi ţine ochii deschişi şi oftează întruna. Într-un târziu, cedez şi mă opresc în mijlocul trotuarului.

Clipeşte din ochi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Îi dau drumul şi vorbesc lent, pentru că ştiu că se chinuieşte să înţeleagă tot ce se petrece.

— O să te ridic şi o să te duc în braţe. E în regulă?

Se uită la mâinile mele, apoi îşi aţinteşte din nou privirea asupra mea.

— Bine.

Cu grijă, fac un pas către ea.

— Ia-mă de gât.

Ea se supune, îşi întinde mâinile pe pieptul meu, prinzându-mă pe după gât. Îşi lasă capul pe pieptul meu, iar eu îi cuprind spatele cu braţul. Îmi îndoi genunchii şi îmi aşez celălalt braţ sub picioarele ei, luând-o în braţe. Se cuibăreşte la pieptul meu, în timp ce păşesc pe trotuar. Nu mă grăbesc, pentru că ador senzaţia de a o duce în braţe, felul în care are nevoie de mine, felul în care vreau să o protejez.

Când ajung în holul clădirii McIntyre, mă străduiesc din greu să nu intru în panică, pentru că trebuie să o las jos.

— Callie, unde ţi-e cartela de acces? o întreb. Eu n-o am pe-a mea la mine.

— În buzunar, murmură și întinde mâna după ea, dar brațul îi cade moale într-o parte. Sunt prea obosită ca s-o scot.

— Mai încearcă o dată, bine? o implor practic, dar nu are nicio reacție.

Golindu-mi mintea de toate posibilele gânduri necurate, o lipesc de pieptul meu și îmi strecor degetele în buzunarul ei, scoțând repede cartela. O trec prin sistemul de siguranță, ușa se deschide și intrăm. Iau liftul până la primul etaj și îi găsesc camera. Când întind mâna după clanța ușii, se trezește și mă apucă de braț.

— Nu, n-o deschide, îmi spune ea, făcând un semn spre eșarfa roșie agățată de clanță. Asta înseamnă că fata care stă cu mine în cameră e... ocupată.

Încerc să nu râd de faptul că, deși e beată, tot nu reușește să spună lucrurilor pe nume.

— Unde vrei să te duc?

Capul îi cade din nou pe pieptul meu.

— Poți, pur și simplu, să mă duci în brațe. E foarte relaxant.

— Ce zici de camera lui Seth?

Ține ochii închiși și respirația ei caldă îmi trece prin cămașă.

— Ar trebui să te duci să-l cauți...

Eu mă aplec când îi trag trupul mai aproape de mine și pornesc pe holul din dreapta. Când ies din clădire, traversez iarba până la clădirea Downy și iau liftul spre camera mea.

— Callie, trebuie să te las jos cât deschid ușa, îi șoptesc la ureche.

Ea dă aprobator din cap și, cu grijă, îi las picioarele pe podea. Callie se sprijină de perete, închizând ochii. Cu degetele, apăs butoanele interfonului, formând codul, și apoi deschid ușa. Aprinzând luminile, mă întorc, o iau din nou în brațe și o duc înăuntru. Îngenunchez pe pat și o las pe saltea, așezând-o cu blândețe. Ea se întoarce pe o parte în timp ce eu mă ridic și mă gândesc ce să fac. Aș putea să dorm în patul lui Luke, dar o să-mi facă scandal când se va întoarce.

— Tu unde o să dormi?

Se uită la mine când îmi arunc ghetele într-un colț.

— Asta încercam să-mi dau seama.

Mă holbez la ea şovăind.

— E în regulă dacă mă întind lângă tine?

Ochii i se măresc un pic şi, ezitând, se mişcă şi se lipeşte de perete. Mă întind pe o parte, lăsând loc între noi doi, iar ea închide ochii din nou.

— N-am mai împărţit niciodată patul cu altcineva în afară de Seth, murmură ea. Nu pot să dorm când mai e cineva lângă mine.

Vreau să mă dau jos din pat.

— E în regulă. Mă duc să-mi găsesc alt loc unde să dorm.

Mă apucă de braţ cu degetele.

— Nu trebuie să te duci nicăieri. Mă simt în siguranţă cu tine.

Eu mă opresc.

— Eşti sigură?

— Da, cu tine tot ce-a făcut el pare că nu s-a întâmplat.

— Callie, despre ce vorbeşti?

— N-are importanţă. Caseă şi se apropie un pic mai mult de mine, cuprinzându-şi obrajii cu palmele şi aducându-şi genunchii la piept. Sunt obosită, adaugă ea.

Mâna îmi tremură un pic atunci când mă apropii şi îi dau părul pe spate.

— E în regulă. Poţi să dormi.

Ea dă din cap aprobator şi, câteva secunde mai târziu, sunetul respiraţiei sale uşoare mă învăluie. Fără să gândesc, mă aplec şi o sărut cu blândeţe pe frunte, întrebându-mă ce naiba o să fac dimineaţă.

Capitolul 12

#12 Vezi cât de mult poţi să-ntinzi coarda cu un lucru de care te temi

Callie

Când deschid ochii, mă simt de parcă aş avea capul spart şi creierul îmi zvâcneşte. Îmi dau seama imediat că nu sunt în camera mea. Pe podea sunt haine de băieţi, un Play Station pe raftul din apropierea televizorului cu ecran plat, iar păturile de pe mine miros a apa de colonie cu care se dă Kayden.

Casc ochii când mă ridic din pat, încercând să-mi amintesc ce s-a întâmplat aseară. Îmi aduc aminte că Seth m-a întrebat ce vreau să fac şi că i-am spus că vreau să mă distrez. Deci, m-a scos în oraş şi am ajuns să ne îmbătăm. După aceea totul este confuz, dar, din cine ştie ce motiv, pot să mă văd uitându-mă la stele pe când cineva mă duce în braţe.

Uşa din dreapta mea scârţâie când Kayden intră în cameră ţinând două cești de cafea. Poartă o bluză termică neagră cu glugă care îi scoate în evidenţă braţele subţiri, iar blugii îi atârnă pe şolduri.

El este surprins când mă vede trează.

— Pentru o clipă am crezut că o să dormi toată ziua.

Lumina soarelui licăreşte prin fereastră când mă uit la ceasul care atârnă pe peretele de deasupra patului.

— Sfinte Sisoe, este deja ora cinei?

Gândul la mâncare mă face să simt cum mi se strânge stomacul.

El îmi dă cafeaua, iar eu o iau bucuroasă.

— Seth mi-a spus că-ți place cafeaua cu lapte.

Eu aprob dând din cap și iau o înghițitură. Are un gust delicios.

— Dumnezeule, am o durere groaznică de cap.

El pune cealaltă ceașcă pe noptieră.

— Asta se întâmplă de obicei când bei prea mult.

Îmi las ceașca în jos.

— Kayden... eu nu pot... nu știu ce s-a întâmplat.

El se așază lângă mine pe pat, iar salteaua se adâncește sub greutatea lui.

— Ei bine, am avut privilegiul să asist doar la ultima parte a serii, dar, din câte am auzit, Seth a spus că ai băut o tonă de votcă. Până să mă întâlnesc cu voi la petrecerea lui Ben, erai terminată.

Am tresărit.

— Am făcut ceva... ciudat?

— Nu chiar. A trebuit să dormi aici pentru că nu l-am găsit pe Seth, iar pe clanța ușii de la camera ta era o eșarfă roșie.

— Tu unde ai dormit?

El se încordează, părând vinovat.

— Lângă tine.

Îmi ling spuma de pe buze și mă uit pe fereastră, la cerul senin.

— Dacă îmi amintesc bine, a trebuit să mă duci în brațe?

El dă din cap.

— Abia puteai să mergi... Totuși, nu m-a deranjat să o fac.

Dau la o parte pătura de pe mine și-mi strecor picioarele peste marginea patului.

— Poate că ar trebui să fac un duș și să încerc să mănânc. Deși parcă-mi vine să-mi vomit mațele.

El îmi atinge piciorul cu mâna, cuprinzându-mi genunchiul cu degetele.

— De fapt, vreau să vii undeva cu mine. Trebuie să-ți spun ceva foarte important... Despre ce s-a întâmplat în seara aia, în casa de oaspeți.

Tristețea i se citește în priviri, iar vocea-i este dură.

— Bine, spun eu. Trebuie să merg acum? Sau pot să fac mai întâi un duș? Mă simt foarte murdară.

El râde.

— Poți să faci un duș mai întâi. O să te aștept afară, pe bancă.

Mă ridic, simțind brusc nevoia să-l îmbrățișez.

— Bine, n-o să întârzii mult.

Mă îndrept spre ușă, dar mă opresc cu mâna pe clanță.

— Kayden, mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine aseară.

— Nu-i mare lucru. Ezită. Îți sunt dator cu multe nopți înainte să fim chit.

Kayden

Abia am dormit noaptea trecută. Am stat întins în pat, ascultând-o pe Callie cum respira, încercând să respir odată cu ea. O parte din mine și-a dorit ea ea să doarmă în continuare, ea să mai stau lungit lângă ea.

Înainte ca soarele să se ridice deasupra munților, am decis că era timpul să-i spun adevărul, ca să știe în ce se implică. Apoi va putea decide dacă mă vrea cu adevărat, pentru că se pare că nu pot să stau departe de ea.

Sunt al naibii de neliniștit în timp ce conduc spre dealul pe care am urcat prima dată împreună. Parchez furgoneta lângă pădure și coborâm, îndreptându-ne spre dealuri, sub cerul albastru.

— Chiar o să urcăm din nou? mă întreabă ea, uitându-se către vârf pe măsură ce ne apropiem.

Părul îi este răvășit pe spate și își ține brațele încrucișate la piept.

Urc pe un bolovan de la marginea potecii și privesc peisajul.

— Este liniște azi. Mă așez pe piatră și ating locul de lângă mine. Vino să te așezi.

Mergând târșâit, vine spre mine, iar eu îi ofer mâna ca să o ajut să urce. Ea se așază lângă mine, se sprijină pe palme și privește dealurile din fața noastră. Pentru o clipă, închid ochii, simțind totul, știind că va decurge ori bine, ori rău după ce-i voi spune.

— În seara în care ai apărut, iar tatăl meu mă bătea, am început eu să vorbesc înainte să-mi pară rău, nu a fost prima dată când m-a lovit.

Ea nu se preface surprinsă.

— De câte ori te-a lovit?

Eu urmăresc o frunză cum plutește în fața noastră, în sus și-n jos, înainte de a zbura peste terenul vast.

— Nu știu... Pe la vârsta de șapte ani sau cam așa am pierdut șirul.

Ea inspiră brusc și își înclină capul într-o parte ca să mă privească.

— Te-a lovit în așa hal când erai mic?

Ridic din umeri, ca și când n-ar fi mare lucru.

— Asta făcea el, știi? Mai mult când era beat, cu toate că o făcea și când era treaz. Nu-i plăceau lucrurile pe care noi le făceam și, în loc să ne pedepsească sau să ne ia jucăriile, ne lovea și țipa la noi.

Ea rămâne tăcută multă vreme, în timp ce se uită cu atenție la nori.

— Ce-ai făcut de l-ai enervat în seara aia?

— M-am rănit la mână.

Îmi îndoi degetele în fața mea, fără să-i spun că am făcut-o intenționat. Nu sunt pregătit pentru asta.

— Era îngrijorat că o să-mi ratez cariera în fotbal.

Callie tace din nou.

— De ce nu ai făcut niciodată nimic în privința asta? De ce nu ai spus cuiva? De ce nu ai ripostat?

Și iată lucrul la care mă așteptam. Își dă seama de cât de complicată este situația.

— Nu știu. La început, presupun că din cauză că eram prea mic ca să înțeleg și, când am devenit destul de mare ca să fac ceva în

privința asta, pur și simplu nu mi-a mai păsat. Uneori mi se pare că sunt mort pe dinăuntru.

Ridic din umeri, iar apoi repet mișcarea, forțându-mă să mă uit la ea.

Callie ridică o sprânceană la mine, năucită, dar privirea ei nu mă judecă.

— Nu-ți păsa că te lovea?

Închid ochii și inspir aerul rece.

— Ăsta-i motivul pentru care-ți povestesc toate astea. Nu mă descurc prea bine cu emoțiile și probabil că o să mă închid în sinea mea și-o să fac multe prostii. Trebuie să stai departe de mine.

Este liniște și deschid ochii, așteptându-mă oarecum să nu mai fie acolo, dar ea mă urmărește, pieptul mișcându-i-se în timp ce respiră. Mă fixează cu privirea, iar apoi se foiește, mișcându-se spre mine, iar eu mă încordez. Ridicându-și genunchiul, își trece un picior peste poala mea și mă cuprinde pe după gât, rezemându-și capul de umărul meu. Mă strânge în brațe cu putere, iar eu deschid larg ochii, încordându-mă din toate încheieturile când încerc să nu o ating, neștiind ce să fac sau cum să reacționez. După o vreme, parfumul și căldura ei mă copleșesc, iar mâinile îmi alunecă spre partea de jos a spatelui ei. Închizând ochii, o îmbrățișez cu toată forța.

Callie

Este mai ușor să ai încredere în persoana care se încrede destul în tine încât să-ți împărtășească secretele. Este ca și când își deschide inima și, în schimb, și tu trebuie să ți-o deschizi pe a ta.

Kayden s-a deschis în fața mea și am vrut să fac la fel, dar nu am reușit. În orice caz, nu pe deplin. Vreau să reușesc. Îl deresc atât de mult, încât nu știu ce să mai fac.

Îl doresc. Îl doresc. Îl doresc.

Indiferent de câte ori scriu asta, tot nu pare real. Nimic din toate astea nu pare real, pentru că nu am crezut niciodată că se va întâmpla așa ceva.

Cineva bate la ușă, iar eu mă dau jos din pat ca să deschid. De partea cealaltă este Kayden, cu o minge de fotbal sub braț. În loc să poarte echipamentul, este îmbrăcat cu o pereche frumoasă de blugi și cu un tricou gri. Părul castaniu îi iese de sub șapca neagră de baseball.

— Trebuie să-ți cer o favoare.

Au trecut câteva săptămâni de când mi-a povestit despre tatăl lui, iar noi ne-am petrecut mult timp împreună ca prieteni, dar în seara asta pare mai degajat.

— Bine...

Mă retrag de lângă ușă și îl las să intre. Privirea i se îndreaptă instantaneu spre caietul deschis de pe patul meu. Mă întind după el și îl bag sub pernă.

— Ăla era jurnalul?

Kayden rânjește când își mută mingea sub celălalt braț.

— Poți să te prefaci că nu l-ai văzut?

Îmi întind mâinile în față, suprapunându-mi degetele.

— Te rog frumos.

El zâmbește.

— Ai scris și despre mine?

Eu pretind că mă scarpin la ochi, ca să-mi ascund roșeața din obraji.

— Nu.

— Callie, roșești, mă tachinează el făcând un pas înainte ca să-mi ia mâna de pe față. Nu te ascunde. Ești drăguță.

Dau ochii peste cap, mai mult pentru mine, deoarece comentariul lui mă face să roșesc și mai mult.

— Așadar, care este favoarea?

— Am nevoie să vii să mă ajuți la antrenament.

Se plimbă prin cameră, studiind totul și ținând mingea când într-o mână, când în cealaltă.

— Luke este ocupat cu o fată cu care se întâlnește de o săptămână și nu vrea să vină cu mine.

— Pot să fac asta, îi spun. Dar nu pari îmbrăcat pentru antrenament.

— Ăsta o să fie un antrenament ușor.

El se întoarce cu fața spre mine.

— Doar câteva pase.

— Și tu crezi că pot să te ajut? îl întreb măsurându-i cu privirea trupul robust.

— Te-am văzut la magazin. Păreai mai mult decât capabilă. În plus, la petrecere te lăudai în fața lui Ben că știi foarte multe despre fotbal.

— N-am făcut asta. Sau da?

El aprobă dând din cap.

— Ai făcut-o.

Asta mă face să mă întreb ce altceva am mai spus. Uneori, pare că i-am spus lucruri pe care nu mi le zice.

— Bine.

Îmi iau cheile de pe birou și mă încalț cu tenișii.

— O să-mi dau silința să te provoc.

Kayden râde în barbă când se întoarce spre ușă, iar eu mă întreb dacă se gândește la scara în care ne-am sărutat așa cum o fac eu.

***

Când ajungem pe terenul verde, luminile strălucesc peste acesta. Tribunele sunt goale și singuta persoană prezentă este omul de serviciu, care golește coșurile de gunoi de la intrare.

Mergem spre mijlocul terenului, iar eu mă învârt și mă uit la tribune, simțindu-mă mică din cauza dimensiunii impresionante a împrejurimilor. Cerul este întunecat, stelele au răsărit, iar luna este plină.

Kayden aruncă mingea în aer în timp ce îmi închei jacheta.

— Știi, din ziua aia de la magazin, chiar am fost curios să văd cum pasezi din nou. Mă întreb dacă atunci doar ai avut noroc.

Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit urât la el.

— Hei, de ce mă insulți?

— Încerc doar să te stimulez.

El începe să alerge înapoi, cu mingea în mână.

— O să te facă să joci mai bine.

Îmi aruncă mingea, iar eu o prind, crispându-mă când materialul ei îmi zgârie palmele.

— Asta a usturat. Pretind că sunt rănită, ținându-mă de încheietura mâinii.

Brațele îi cad pe lângă corp și se îndreaptă spre mine cu pași mari.

— Callie, îmi pare atât...

Îmi mișc brațul în spate și arunc mingea în direcția lui, cât pot de tare. El aleargă înapoi, sărind chiar la timp ca să o prindă.

Când atinge din nou iarba cu picioarele, scutură din cap.

— Trișezi.

Eu ridic din umeri, fără să-l contrazic.

— Așa am fost învățată. Pentru tata, jocul este o chestiune foarte serioasă.

— O, știu asta. Știi de câte ori m-a criticat pentru că am dat-o în bară? Totuși, a fost un lucru bun.

Aruncă mingea lângă mine, iar eu trebuie să mă mișc rapid ca să o prind.

— Asta m-a făcut să fiu mereu pregătit și m-a stimulat. Dacă nu era el, probabil că nu aș fi primit bursa.

Țin mingea în mâini.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, dar familia ta nu și-ar fi permis să plătească taxa de școlarizare dacă nu ai fi primit bursa?

— Tata nu ar fi făcut-o, spune el înghițind cu greu. Ne spunea tot timpul că ori găsim o cale să plecăm de acasă, ori rămânem blocați acolo... Nu am vrut să rămân aeasă.

Vreau să spun ceva, dar el bate din palme, iar apoi și le întinde în față.

— Aici, aruncă-mi-o.

Îi arunc mingea din nou, iar el o prinde cu ușurință, rânjind.

— Bine, de data asta am să ți-o pasez, iar apoi o să încerc să te atac.

Mirată, rămân mască.

— Vorbești serios?

El o aruncă în aer.

— Nu glumesc niciodată când vine vorba despre fotbal. Deci, aleargă. Vei avea o șansă în plus să mă devansezi.

Mă întorc pe teren, încă îndoindu-mă că mă va urmări și că mă va trânti la pământ. Când ajung destul de aproape de poartă, mă opresc și mă întorc spre el.

— Chiar o să mă ataci? Sau doar încerci să mă faci să joc mai bine?

E la distanță, dar viclenia de pe chipul său este evidentă.

— Crede-mă, nu glumesc. De fapt, într-un fel, abia aștept să o fac.

Asprimea vocii lui îmi face inima să-mi sară din piept.

— Bine, aruncă mingea, dar o să câștig.

Pe moment pare uimit, însă apoi se retrage și-și ia avânt înainte să-și arunce brațul în față, iar mingea se rotește prin aer spre mine. Picioarele mi se mișcă repede când alerg cu spatele, cu mâinile ridicate în aer. În ultima secundă, sar un pic și prind mingea din aer. Când ating iarba cu picioarele, ezit, încă nesigură dacă are de gând să mă atace.

După ce-mi recapăt echilibrul, el *chiar* aleargă spre mine. Mă rotesc pe vârfurile degetelor și alerg pe teren. Din fericire, sunt departe, căci e imposibil să-l devansez, de vreme ce are picioarele mai lungi decât ale mele.

El râde în timp ce mă urmărește și se apropie rapid, cu pași grei. Privirea mi se îndreaptă spre stâlpii galbeni din capăt și spre linia albă peste care trebuie să trec. Când o traversez, mă învârt cu brațele deasupra capului.

Kayden încetinește, scuturând din cap și gâfâind.

— Bine, cred că te-am subestimat și ți-am dat prea mult avans.

Eu zâmbesc larg când arunc mingea pe iarbă.

— Ce faceţi voi, băieţii, când marcaţi?

Îmi duc degetul la bărbie, prefăcându-mă că gândesc profund.

— O, da.

Sar înapoi, îmi flutur mâinile în faţă şi dansez prosteşte.

El râde şi-i apar riduri pe la colţurile ochilor.

— Uau, eşti încrezută.

Iau mingea, apuc stâlpul cu mâna liberă şi mă învârt în jurul lui, simţindu-mă energică şi uşoară. Pentru o clipă, închid ochii şi mă bucur de briza care-mi răcoreşte obrajii, savurând momentul. Când deschid din nou ochii, Kayden vine spre mine, păşind tacticos cu mâinile în buzunare.

Încetinesc, încă ţinându-mă de stâlp, şi-l urmăresc cum se apropie. Fără să spună un cuvânt, mă fixează cu privirea de smarald în care se citesc intensitatea şi confuzia. Când ajunge lângă mine, mă reazem de stâlp, luptându-mă să respir normal în faţa dorinţei ce emană din el.

Îmi ia mingea din mâini şi o aruncă peste umăr, spre marginea terenului.

— Să scăpăm de prostia asta.

— Credeam că de-asta m-ai adus aici, spun cu o voce tremurândă, neputând să nu mă uit cum se linge pe buze. Ca să te ajut la antrenament.

El pare că vrea să spună ceva, dar apoi închide gura şi îşi întoarce şapca invers, cu cozorocul la ceafă. Când se înclină spre mine, eu ating stâlpul cu spatele, în timp ce buzele lui plutesc deasupra alor mele. Punându-şi mâna lângă capul meu, pe stâlp, stă pe gânduri şi apoi mă sărută.

La început, mă sărută lent, atingându-mi uşor buzele, dar apoi apucă stâlpul cu mâna cealaltă şi corpul lui se mişcă până când se lipeşte de al meu. Picioarele ni se împletesc, piepturile ni se lovesc, iar el îşi trece vârful limbii de-a lungul buzelor mele până când deschid gura şi-i permit să şi-o strecoare înăuntru.

Geamătul care-mi scapă mă îngrozește la început, dar se pare că pe el îl încurajează. Dorința și căldura radiază din limbile noastre încolăcite. Cu una din mâini mă apucă de talie, chiar sub marginea tricoului meu, iar simțurile mi se tulbură. Cealaltă mână îi coboară pe lângă mine, conturându-mi coastele cu degetul mare înainte de a se opri pe șoldul meu. Strângându-și degetele în jurul meu, mă ridică. Eu suspin și îi cuprind strâns talia cu picioarele.

Mintea îmi zboară cu o mie de kilometri pe oră. Mă tem. Nu de Kayden, ci de tot ce are legătură cu ce face el. Îmi doresc asta? Mi-o doresc? Răspunsul este da. Mi-o doresc foarte mult.

Sper că nu observă cum tremur agitată când degetele îi alunecă pe sub tricoul meu și își plimbă vârfurile degetelor pe abdomenul meu. Când îmi mușcă buza de jos, scâncesc fără să vreau.

El se retrage, lăsând o mică distanță între fețele noastre. Pupilele îi sunt imense și strălucitoare sub luminile de pe teren, iar respirația lui sălbatică îmi atinge obrazul.

— Callie, nu vreau să... Se oprește, aranjându-mi o șuviță de păr după ureche. Nu vreau să te forțez.

Parcă îmi citește pe chip lipsa de experiență. Îmi mușc buza, încercând să-mi ascund jena.

— Este în regulă.

El șovăie.

— Ești... ești sigură?

Repede, dau aprobator din cap.

— Da.

Fără să mai ezite, își lipește buzele de ale mele, iar căldura pe care mi-o produce sărutul lui mă face să suspin. Îi simt din nou limba în gură în timp ce mâinile îi rămân sub tricoul meu, palmele sale atingându-mi abdomenul. Este cel mai înspăimântător și mai minunat sentiment din viața mea. Nu vreau să-l uit niciodată.

Curajoasă, îmi strecor mâinile sub tricoul lui, respirând lacom. El se crispează când îmi plimb mâinile pe mușchii lui abdominali bine definiți, acoperiți de cicatrice.

Mă îngrijorează faptul că o să se-ntindă și o să-mi scoată mâinile de sub tricoul lui, dar, în schimb, explorează zona dinspre marginea sutienului meu. Își desprinde buzele de ale mele și îmi atinge colțul gurii, sărutându-mă pe obraz, de-a lungul maxilarului, pe partea gâtului unde mi se simte pulsul accelerat. Capul îmi cade fără să vreau în lateral când îmi pipăie sânii, peste sutien. Respirând adânc, aștept să-mi revin, dar nu pot decât să mă gândesc la cum îmi explorează și mai mult trupul. Vreau să aflu cum este să fiu atinsă de cineva în care am încredere; de cineva căruia îi permit să o facă.

Începe să-și miște degetele pe sub sutienul meu, iar stomacul îmi freamătă când îmi atinge ușor sfârcul cu degetul mare. Căldura îmi străbate corpul, iar eu îl prind de mijloc și mă țin cu toată forța; îi simt cicatricele în timp ce el le simte pe ale mele.

Kayden geme când mă sărută la baza gâtului, iar eu îmi împing trupul în al lui.

— Callie, șoptește el. Dacă vrei să mă opresc, spune-mi.

Nu vreau să se oprească. Deloc. Mă simt prea bine.

— Nu vrcau...

Se aude un pocnet asurzitor și, în câteva secunde, toate luminile se sting, iar întunericul ne copleșește. Îngheț și mă țin de Kayden, care nu mă mai sărută pe gât. Îi simt pieptul cum se ridică în locul unde mă țin cu degetele de el și, pentru o clipă, nu spunem nimic.

Apoi Kayden începe să râdă.

— Ei bine, este amuzant.

— Vezi ceva? șoptesc eu, întorcându-mi capul și mijind ochii.

El scutură din cap.

— Aștcaptă.

Își ia mâna de pe sânul meu, iar eu cred că are de gând să mă lase jos, dar în schimb îmi cuprinde spatele cu brațele, împletindu-și degetele ca să-mi susțină greutatca. Cu mine în brațe, merge prin întuneric, iar eu îmi strâng picioarele în jurul lui, dorindu-mi să-i pot vedea chipul, pentru că vrcau să știu la ce se gândește.

Își târșâie picioarele prin iarbă, iar apoi pășește pe beton. După câteva secunde, ieșim dintr-un tunel și intrăm în parcarea care, în mare parte, este goală, cu excepția câtorva mașini de pe rândul din spate, luminat de felinarele stradale.

Din cauza strălucirii mă ustură ochii.

— De ce s-a întâmplat asta?

Ochii de smarald îi sclipesc în timp ce ridică din umeri.

— Mă întreb dacă a fost o întâmplare sau ceva intenționat, ca să ne alunge de pe teren.

Îmi mișc un pic mâinile astfel încât să-i cuprind ceafa cu brațele.

— Nu aveai voie să joci acolo?

— Tehnic vorbind, nu.

Zâmbește din ce în ce mai larg, de parcă ar savura momentul.

— Dar mă bucur foarte mult că am făcut-o.

Îmi las capul pe umărul lui, inhalându-i parfumul.

— Acum ce facem?

El tace pentru o clipă și, în cele din urmă, mă înclin pe spate ca să-l privesc în ochi. Ceva pare să-l nedumerească, iar apoi mă lasă pe asfalt, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Să vedem unde ne poartă vântul? întrcabă el.

Mă uit la mâna pe care mi-o ține într-a lui, iar apoi îmi ridic privirea spre el.

— Pare o idee bună.

Capitolul 13

#9 Dansează în ploaie
#13 Trăieşte clipa
#17 Fii tu însăţi

Kayden

Recunosc. Am plănuit totul şi s-a ajuns acolo unde am sperat. De când i-am spus lui Callie despre tatăl meu, ne-am apropiat ca prieteni, ceea ce a fost în regulă, doar că eu sunt foarte atras de ea, descoperire pe care am făcut-o în timpul unui moment intens la bibliotecă.

Ea m-a ajutat să învăţ pentru examenul la engleză, iar când a apărut, era îmbrăcată cu o jachetă. Când mi-a citit nişte notiţe de-ale ei, şi-a scos jacheta. Pe dedesubt avea un tricou alb prin care i-am văzut conturul sutienului şi sfârcurile care împingeau materialul. Probabil că nu şi-a dat seama, pentru că nu este genul de fată care ar face asta intenţionat. De fapt, dacă i-aş fi spus, s-ar fi îmbujorat şi ar fi fugit.

— Kayden? m-a întrebat ea, privindu-mă uimită. Mă asculţi? Parcă eşti cu mintea în altă parte.

Stăteam rezemat de spătarul scaunului, cu braţul pe masă, şi mestecam capătul pixului pe care-l ţineam în gură.

— Cam eram.

Ea a oftat extenuată.

— Vrei să citesc din nou?

Am dat din cap, fără să fiu prea atent.

— Sigur.

Callie a început să citească din carte, iar eu am început să am din nou gânduri necurate, întrebându-mă cum ar fi să o ating peste tot și să o fac să geamă sub mine, în timp ce m-aș împinge în ea. M-am întrebat dacă m-ar fi lăsat, în cazul în care aș fi încercat. Chestia cu prietenia părea să funcționeze pentru noi. Ea mă făcea să râd și să zâmbesc, iar eu mă simțeam bine. Mi-am controlat gândurile negre și problemele mai mult decât înainte.

Părea că, pur și simplu, trebuia să las lucrurile așa cum erau, dar, cu cât îi urmăream mai mult buzele când citea din carte, cu atât mai mult voiam să i le mușc.

Și-a ridicat privirea din carte și a încercat să pară furioasă.

— Nu mă asculți, nu-i așa?

Eu am scuturat din cap, neputând să mă abțin și să nu rânjesc.

— Nu prea. Îmi pare rău. Sunt cam distras.

— De ce? a întrebat ea nesigură. Vrei să vorbim despre asta?

Mi-a fost greu să nu-i zâmbesc și să nu-i șoptesc la ureche toate detaliile imaginilor foarte vii din mintea mea.

— Nu, este în regulă. Crede-mă. Probabil că nu vrei să auzi așa ceva.

Fruntea i s-a încrețit când a încercat să-și dea seama de ce eram atât de fericit.

— Ai nevoie de o pauză?

— Nu, poți citi în continuare. Îmi face plăcere să-ți aud vocea.

Ca să nu zâmbească, și-a supt buza de jos, iar asta aproape că m-a tulburat. Am decis că trebuia să fiu cu ea încă puțin, așa că m-am gândit la minunatul meu plan cu antrenamentul.

După ce luminile s-au stins pe teren, am ajuns în camera mea. Sunt surprins de cât de dornică a fost să vină cu mine. Aproape că

am dat înapoi de câteva ori până am ajuns, când emoţiile mele au devenit prea intense.

Ea se învârte în micul spaţiu dintre paturi, uitându-se la lucrurile mele, şi ia carcasa unui DVD, citind ce scrie pe spate.

— Ţi-ai înregistrat toate meciurile?

Mă strâmb în timp ce-mi scot şapca şi o arunc pe pat.

— Nu, tata le-a înregistrat. Îi plăcea să mă oblige să le urmăresc după aceea, ea să poată să-mi spună unde am greşit.

Ea lasă carcasa jos şi se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău.

— Nu, mie îmi pare rău, spun trecându-mi degetele prin păr. Pentru că vorbesc despre asta cu tine.

Apropiindu-se de mine, mă fixează cu privirea.

— Vreau să vorbeşti cu mine despre asta. Nu ţi-aş pune întrebări dacă nu aş vrea să aud răspunsurile... Nu pot să uit pur şi simplu ce am văzut în scara aceea. Nu cred că am să uit vreodată.

Îmi amintesc seara în care era beată şi cum a mormăit despre un tip care îi făcea ceva.

— Şi tu îmi poţi spune unele lucruri, dacă vrei. Sunt un ascultător bun.

Se întoarce spre fereastră, inspirând şi expirând.

— Ştii, sunt surprinsă de cât de cald este aici faţă de acasă.

Ea ascunde ceva. Mă apropii, iar umerii i se încordează. Vreau să-mi lipesc buzele de ale ei, dar îşi înclină capul spre mine, afişând o expresie ciudată, ca şi cum ar fi îngrozită. Înainte să-mi dau seama ce face, se apleacă şi mă sărută. Corpul îi tremură când îmi apucă partea de jos a tricoului, aşteptând să îi răspund la sărut.

Nu plănuiam să merg mai departe în seara asta, dar senzaţia buzelor ei este copleşitoare. Fără să gândesc, deschid gura, iar limba mea o atinge pe a ei, devorând-o.

— O, Dumnezeule, geme ea când mâinile îmi alunecă în jurul spatelui ei şi o trag mai aproape, mişcându-mi voit buzele peste ale ei.

Savurez fiecare centimetru, fiecare părticică, memorând-o.

Brusc, sărutul intens devine disperat. O întorc și mă îndrept spre pat, cu picioarele între ale ei. Întind mâinile ca să amortizez căderea noastră pe saltea. Întorcând-o pe spate, îmi susțin greutatea în brațe, dar mă apropii suficient încât căldura să-i radieze spre mine, iar sânii ei să îmi atingă pieptul de fiecare dată când respiră.

Mă relaxez un pic și încep să-i explorez trupul cu mâinile, pipăindu-i pielea moale de pe abdomen, de pe coaste și de sub sâni. Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mea este din nou sub sutienul ei. Îi mângâi sfârcul cu degetul, iar ea suspină în timp ce-și strânge picioarele în jurul taliei mele. Îmi place — mult prea mult. Trebuie să mă opresc, altfel o să stric tot.

Dau să mă întorc într-o parte, dar corpul ei îl urmează pe al meu, iar piciorul i se mișcă în jurul șoldului meu, astfel încât îmi presează coapsa între picioarele ei. Când îmi înfig degetele în mijlocul ei, ea se apleacă înainte și se freacă de-a lungul coapsei mele. Capul îi cade pe spate în vreme ce-și deschide ochii sticloși și începe să tremure.

La naiba. Nu am mai fost niciodată atât de excitat. Încep să-mi frec piciorul de ea și mă aplec înainte ca să îi apuc buza cu dinții, mușcând-o încet când îi cuprind sânul cu mâna. Prinzându-se de umerii mei, tremură din toate încheieturile.

Oare să mă opresc? Este destul de clar că nu a mai ajuns până aici, iar eu nu vreau să o oblig să facă un lucru pentru care nu este pregătită.

— Callie, spun eu, dar ea îmi strânge mai tare omoplații și unghiile ei îmi intră prin materialul tricoului când geme, iar eu știu că nu mai are mult.

Îmi pun mâna între picioarele ei și continui s-o masez cât își împinge trupul în mâna mea.

Clipește după câteva momente, iar corpul i se relaxează. Mă uit cu uimire la ea când încearcă să-și recapete controlul gândurilor. După ce se potolește, toate trăsăturile feței i se destind, iar pieptul mi se strânge când se uită în gol peste umărul meu.

— Hei?

Cu degetul, îi mângâi micul semn din naștere de lângă ochi.

— Te simți bine?

Clipește la mine, iar eu îmi dau seama că încearcă să nu plângă.

— Da, sunt bine. Se retrage din brațele mele și trece peste mine. Poți să mă lași câteva clipe?

Sunt îngrijorat. Tristețea care i-a dispărut pentru o clipă din priviri a reapărut, mult mai profundă.

— Unde pleci?

— Trebuie să...

Se oprește când se ridică și își aranjează sutienul și tricoul.

Mă ridic, întinzându-mă să o prind de mână.

— Callie, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit...

Ea deschide ușa și fuge afară, fără nicio explicație.

— La naiba.

Mă las pe pat, trecându-mi degetele peste față. De obicei, eu sunt cel care dă bir cu fugiții în astfel de situații, ceea ce mă face să mă întreb de ce fuge.

Callie

Nu știu ce s-a întâmplat adineaori. Ei bine, de fapt știu. Am avut primul meu orgasm, doar frecându-mă de piciorul lui Kayden, pentru ca apoi să termin când m-a masat cu mâna. A fost atât de bine, încât nu m-am mai putut gândi la nimic altceva, dar când s-a terminat, totul s-a adunat pe umerii mei ca niște cărămizi crăpate. Brusc, fața pe care o văd e a *lui,* nu a lui Kayden.

El mă privește îngrijorat când sar din pat și ies în fugă din cameră. De îndată ce intru în baie, încui ușa și cad în genunchi în fața toaletei. Ridic capacul, simțind durerea din stomac. Vreau să iasă. Atât de mult. Îmi plec capul, îmi bag degetul în gât și, cu o împingere bruscă, forțez totul să iasă din corpul meu. Umerii îmi zvâcnesc când îmi bag degetul, iar voma îmi irită gâtul. Ochii îmi lăcrimează, iar nările

îmi ard când mă ridic și îmi scot degetul din gură. Șterg vârful un pic pătat de sânge cu o bucată de hârtie igienică.

Mă reazem de zidul rece din faianță, iar capul îmi cade pe spate. Lacrimile fierbinți mi se rostogolesc pe obraji în timp ce-mi șterg voma și transpirația de pe față cu mâneca tricoului, pieptul zvâcnindu-mi neregulat când mă chinuiesc să respir.

— Nu vreau să fiu așa, șoptesc în vreme ce ochii mi se umplu de lacrimi. Nu vreau să fiu așa.

Mă trag de păr și strig printre dinți, urându-l din tot sufletul pe tipul care mi-a făcut asta.

— Te urăsc. Te urăsc... te...

Strigătele mele mă copleșesc, iar eu cedez, zbierând din răsputeri.

***

Nu pot să nu mă gândesc la Kayden și la felul în care m-am simțit când m-a atins, la cât de bine a fost. Vreau să o fac din nou. Pur și simplu, mi-aș dori să nu mai asociez momentul acesta cu ocazia aia nenorocită, pe care aș vrea s-o pot uita.

Îmi amintesc de o mie de ori și-mi doresc să-mi fi putut da seama dinainte de ce se întâmpla. Chiar credeam că voia doar să-mi doa un cadou de ziua mea.

L-am urmat pe hol și în camera mea atât de ușor și chiar m-am uitat în jur la pat și pe podea, în căutarea cadoului.

— Unde este? l-am întrebat și m-am întors.

El încuia ușa. De ce încuia ușa?

***

Trece o săptămână, iar eu îl evit cu orice preț pe Kayden. Îi ignor apelurile, chiulesc de la singurul curs la care suntem colegi și nu răspund la ușă când bate. Mă simt prost, dar sunt prea jenată ca să-l confrunt. Am presupus că, după tot ce s-a întâmplat, nu o să mă mai caute, dar nu a fost așa.

La sfârşitul săptămânii, mă furişez în bibliotecă, când ştiu că el este la cursul de biologie, ca să caut nişte cărţi pentru un articol pe care trebuie să-l scriu despre depresie. De vreme ce se apropie sărbătorile, campusul este destul de liniştit. Mama şi tata pleacă în Florida cu avionul ca să-i vadă pe bunici de Ziua Recunoştinţei, aşa că nu mă duc acasă. Nici nu-mi permit biletul de avion ca să zbor împreună cu ei.

În timp ce caut pe un raft, telefonul îmi sună în buzunar.

— Hei, credeam că eşti la curs, răspund.

— Nu ar trebui să-ţi spun acelaşi lucru? zice Seth.

— Azi iau o pauză.

— O pauză de la ce, totuşi? insinuează el.

— De la viaţă.

Îmi trec degetele peste titluri, pipăind cotoarele uzate ale cărţilor.

— În plus, îmi folosesc timpul ca să-mi mai fac din teme. După sunetul muzicii care se aude în fundal, înţeleg că te uiţi în reluare la *Micuţele mincinoase.*

— Hei, n-am de gând să-mi petrec toată ziua în cameră, mă contrazice el. De fapt, vin chiar acum să te văd. Unde eşti?

Oftez şi îmi îndrept spatele.

— Sunt la bibliotecă şi încerc să găsesc afurisita aia de carte despre depresie. Catalogul spune că este aici, dar nu se află pe raft.

— În ce parte eşti?

— Sunt în colţul din spate, aproape de fereastra dinspre terenul de fotbal.

Înghit nodul din gât care mi se formează când mă gândesc la Kayden.

— Mai rămâi pe-acolo? întreabă Seth şi închide televizorul. Vin acum.

Stând pe vârfuri, mă uit la rândul de sus al raftului.

— Probabil. Sunt prea scundă ca să văd cărţile de sus.

— Bine, micuţă Callie, un cavaler cu armură strălucitoare vine acum.

El întrerupe conversaţia, iar eu pun din nou telefonul în buzunar.

Caut printre rafturile din apropiere un taburet pe care l-am văzut de câteva ori. În cele din urmă, renunț și mă întorc la locul cu pricina. Punându-mi piciorul pe al doilea rând al raftului, mă uit în stânga și în dreapta și mă cocoț pe raft.

— Iat-o, spun și iau cartea.

Sar și simt pe cineva venind lângă mine. Când îmi ridic privirea, brusc, comentariul lui Seth despre cavalerul în armură strălucitoare are sens. Îmbrăcat cu blugi și un hanorac negru și cu părul șaten răvășit, Kayden este în fața mea.

— Hei! Umerii îi sunt rigizi, iar vocea încordată. M-ai tot evitat.

— Mda, recunosc eu, jucându-mă cu colțurile paginilor. Îmi pare rău. S-au întâmplat unele lucruri.

— Nu trebuie să-ți pară rău, Callie.

El își sprijină brațul de unul dintre rafturi și își lasă greutatea pe el.

— Aș fi vrut doar să știu ce se întâmplă... Te-am... te-am obligat să faci unele lucruri?

Scutur din cap.

— Nu ești vinovat de nimic, îl asigur. Am vrut să se întâmple... Mi-am dorit tot ce s-a întâmplat.

Umerii i se relaxează.

— Atunci de ce ai fugit?

— Este complicat, spun și fixez cu privirea locul de pe podea din fața picioarelor mele.

El se înclină înainte și-și pleacă fața ca să-mi vadă privirea.

— Ai putea să-mi zici. Poate că te pot ajuta. Mă pricep destul de bine să înțeleg lucrurile complicate.

— N-ai cum să mă ajuți, îi spun. E ceva ce singură trebuie să rezolv.

El expiră încet.

— Te înțeleg sută la sută.

— Chiar îmi pare rău că te-am speriat. Nu ar fi trebuit să fug sau să te evit în ultima săptămână. Doar că n-am știut ce să spun și m-am simțit penibil. O să-ncerc să nu se mai repete.

— O să mai fie vreo ocazie în care să încerci să nu faci asta din nou?

Nu mi-am dat seama de ce spuneam.

— Nu ştiu. Ce vrei?

El chicoteşte încet.

— Cred că am fost destul de clar în privinţa asta. Deci, depinde doar de tine. Ce vrei tu, Callie?

Mă uit la picioarele lui lungi, la pieptul încordat şi la ochii lui, care nu vor nimic altceva decât să afle răspunsul meu. *Îl vreau pe el. Pe el îl vreau.* Am scris cuvintele în jurnalul meu de multe ori, pentru că ăsta-i adevărul.

— Vrcau...

Tac şi încerc să găsesc cele mai potrivite cuvinte.

— Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

El zâmbeşte mai larg şi se relaxează în timp ce chicoteşte.

— M-ai neliniştit pentru o clipă.

Nu pot decât să zâmbesc şi eu.

— Încercam doar să găsesc cuvintele potrivite.

Peste umărul meu, se uită spre fereastra unde cerul începe să se coloreze în roz când soarele coboară sub dealuri.

— Trebuie să fiu pe stadion cam în cinci minute, dar poţi să faci ceva pentru mine?

Eu pun cartea sub braţ.

— Sigur. Ce?

— Poţi să vii să mă vezi cum joc? întreabă el. Am nevoie de cineva care să mă încurajeze.

— Ăsta nu-i rolul majoretelor? glumesc eu.

— Majoretele sunt depăşite.

Întinde mâna spre faţa mea, ezită, iar apoi îmi atinge buza de jos cu degetul mare.

— În plus, simt că o să-mi aduci mult noroc.

Trebuie să fac un efort să nu închid ochii când mă atinge.

— Bine... voi fi acolo.

***

Cerul este gri, luminile sunt strălucitoare pe terenul verde, iar banca din metal pe care stau este mai rece decât un frigider. Sunt înconjurată de grupuri de oameni care strigă, râd și-și flutură mâinile în aer. Chestia asta mă neliniștește, dar mă controlez.

— Deci, de ce-i înnebunește fotbalul pe oameni?

Seth se uită la teren cu ochii mari, iar apoi aruncă o privire spre cronometrul digital roșu de pe panou.

— Chiar nu înțeleg ce-i așa mare lucru. Niciodată n-am înțeles. Am mai fost la meciuri până acum, l-am văzut jucând... pe Braiden, dar tot nu înțeleg.

— Poate că-i amuzant să urmărești niște tipi care alcargă în pantaloni strâmți, sugerez eu ridicând din umeri.

— Știi ce? Tocmai ai pus punctul pe i.

Ochii lui căprui scrutează terenul acolo unde stau aliniați jucătorii, în timp ce își trage gluga jachetei pe cap.

Kayden este ușor de reperat pentru că este cel mai înalt. Bineînțeles, îl cam dă de gol și numele „Owens" scris pe spatele tricoului său maro cu galben. Cred că s-a uitat la mine de câteva ori, dar nu sunt absolut sigură.

După cinci minute, Seth devine neliniștit și-și bate ușor cu degetele genunchiul agitat.

— Simt că ar trebui să mă ridic și să dansez sau ceva de genul ăsta. Să anim petrecerea asta.

Îmi mișc mâna prin aer.

— Dansează, îi zic.

Își înclină capul spre bărbatul solid de lângă el, care poartă o căciulă și un hanorac cu glugă și mănâncă alune.

— Mă întreb ce-ar face tipul ăsta dacă aș dansa.

Eu râd și-mi ascund mâinile între picioare.

— Probabil că ar arunca în tine cu alune.

El se strâmbă, iar apoi își freacă în mod exagerat burta.

— Bun, sper s-o facă. Sunt lihnit.

Mă uit la cronometru.

— Au mai rămas două minute.

— Şi câştigăm sau pierdem?

— Scorul este de douăzeci şi opt la trei.

El îşi ridică mâinile în lateral şi mă priveşte nedumerit.

— Şi cine are douăzeci şi opt?

Eu fac semn spre pieptul meu.

— Noi. Câştigăm cu mult faţă de ceilalţi.

Mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, se uită la o femeie din faţa noastră şi miroase un hamburger.

— Dumnezeule, sunt atât de flămând!

Oftez, arătându-i scările.

— Atunci du-te şi ia ceva de mâncare. Sunt nişte chioşcuri afară.

Sceptic, fixează scările cu privirea.

— Vii cu mine? Suporterii sunt agitaţi.

Râzând, mă ridic în picioare, iar el mă urmează. Îmi cer scuze de cel puţin zece ori când calc fără să vreau oameni pe picioare. Când ajungem în dreptul scărilor, respir uşurată văzând spaţiul eliberat de lume şi îl urmez pe Seth, care coboară.

— Nu pleci, nu-i aşa? aud pe cineva strigând peste vuietul mulţimii.

Foarte sexy în uniforma lui, Kayden stă pe margine, cu ochii de smarald aţintiţi asupra mea.

Eu scutur din cap, apuc balustrada rece şi mă aplec peste ea.

— Nu, Seth vrea doar să-şi ia ceva de mâncare!

— Bun, pentru că nu vreau să-ţi iei şi norocul cu tine! strigă el făcându-mi cu ochiul şi zâmbind.

Eu încerc să nu zâmbesc prosteşte.

— Nu-ţi face griji! Mă întorc!

Aşteaptă-mă după ce se termină meciul, îmi şopteşte Kayden, buzele mişcându-i-se încet pe sub cască. Fermecată, dau din cap, iar el se întoarce la echipa lui cu un mers ţanţoş.

Îmi îndrept din nou atenţia spre alee şi aproape dau peste Seth.

— Credeam că mergi înainte.

Mă țin de balustradă și fac un pas înapoi.

Mă privește neîncrezător, cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred.

Mă mișc într-o parte din calea unui bărbat.

— Ce anume?

El scutură din cap uimit.

— Ești îndrăgostită de el.

Eu dau ochii peste cap, aproape râzând.

— Nu sunt. Acum, te rog, putem să mergem să-ți iei ceva de mâncare înainte ca jocul să se termine, iar mulțimea să ne scoată afară?

Scuturând din cap, se retrage spre ultima porțiune de scări, încă gândindu-se la aceleași chestii absurde, dar se înșală. Nu sunt îndrăgostită de Kayden. Abia dacă îl cunosc, iar dragostea necesită mult timp, încredere și multe alte lucruri pe care nu le înțeleg.

***

Seth mă lasă în tunel, chiar lângă vestiar. În scara asta are o întâlnire cu Greyson și se îndreaptă țopăind spre mașină. După ce mulțimea se risipește, mă așez pe asfalt și-mi verific mesajele.

Mama: Bună, scumpo. Am încercat să te sun în ultimele ore. Voiam să aflu dacă vii acasă de Ziua Recunoștinței. Știu că te anunț cam din scurt și că ți-am spus deja că plecăm din oraș, dar ne-am schimbat planurile și o să fim acasă. Sună-mă.

Gândul de a mă întoarce acasă, la amintiri și minciuni, mă face să oftez. Îmi pun telefonul în buzunar și-mi îndrept atenția în altă parte când începe să toarne cu găleata, ploaia inundând străzile și trotuarele. Luminile stradale strălucesc printre stropi, iar eu inspir mircasma, închizând ochii.

— Drăcia dracului!

Vocea lui Kayden se aude acoperind zgomotul.

Deschid ochii. El e chiar în faţa mea, îmbrăcat cu un tricou gri Henley, blugi de culoare închisă şi bocanci. Părul îi este ud şi se uită la ploaie. Mă ridic şi îmi scutur de praf partea din spate a blugilor.

— Am avut dreptate în legătură cu norocul tău, spune el. I-am bătut măr.

Eu scutur din cap.

— Cred că aţi câştigat datorită vouă. Nu mie.

Se apropie de mine.

— Imposibil, a fost numai meritul tău. Am jucat mai bine ca niciodată pentru că ştiam că mă urmăreşti şi am încercat să te impresionez.

— Ştii că te-am mai văzut jucând, nu-i aşa?

El îşi înclină capul într-o parte.

— Când?

Eu ridic din umeri.

— Uneori, tata mă obliga să-l însoţesc la antrenament deoarece părinţii mei credeau că trebuia să ies mai mult din casă. Stăteam în tribune şi mă uitam.

El mă priveşte cu tristeţe când îmi bag mâinile în mâneci şi schimb subiectul.

— Ce facem cu ploaia? Luke nu a venit cu maşina, nu-i aşa?

Privirea îi rătăceşte spre şuvoiul de ploaie care curge de pe acoperiş.

— Nu, noi mereu venim pe jos. Aş putea să rog pe cineva să ne ducă. Cred că unii oameni au venit cu maşina.

Mă uit la stropii care lovesc betonul ştiind că, dacă Seth ar fi fost aici, m-ar fi obligat să ies în ploaie.

— Pe listă scrie că trebuie să dansez în ploaie.

Kayden ridică din sprâncene când îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— Vrei să ieşi afară şi să dansezi?

Îl privesc şi iau o hotărâre.

— Nu, dar cred că o să alerg până la cămin. Ne vedem acolo.

Înainte să aibă timp să-mi răspundă, eu ies din tunel alergând cu mâinile pe cap, tremurând când picăturile reci îmi udă jacheta şi îmi

curg pe față. Bălțile pleoscăie sub încălțările mele în timp ce alerg pe trotuar, simțindu-mă revigorată și plină de energie. Tunetul bubuie în cer, iar ploaia biciuiește mai puternic, dar eu îmi las mâinile pe lângă corp. Mă las condusă de val și mă simt eu însămi când trăiesc momentul.

Kayden

Am fost plin de energie tot meciul. Cumva, faptul că ea, Callie, a fost acolo, fără să mă judece și prezentă doar ca să mă susțină, a disipat tensiunea pe care tata mă făcea să o simt mereu. Callie m-a făcut să mă bucur din nou de joc, iar eu am jucat mai bine ca niciodată.

După ce mă schimb de echipament, ies din vestiar. Ea stă pe jos, cu fața întoarsă într-o parte și cu ochii închiși. Pentru o clipă, mă holbez la ea și-i studiez gura ușor deschisă, genele lungi care-i flutură de fiecare dată când tună și felul cum i se mișcă pieptul când respiră. În cele din urmă, mă uit spre celălalt capăt al tunelului și, la naiba, plouă torențial.

Cât încerc să-mi dau seama cum să ne întoarcem la cămin fără să ne udăm, ea spune că dansul în ploaie este pe lista ei, iar apoi se avântă în furtună. Felul în care alcargă pe trotuar, călcând în bălți și cu mâinile întinse pe lângă corp, ca și când ar fi unul dintre cele mai bune momente din viața ei, mă uimește.

— La naiba!

Mă duc după ea. Când apa îmi atinge corpul, este rece ca gheața. Din cauza ploii prea dese, îmi e greu să mă uit la Callie. Îmi protejez fața cu brațul și-mi țin capul plecat.

Ea încetinește când ajunge la stradă și se uită dacă trec mașini, iar eu o ajung din urmă, gâfâind zgomotos.

— Ai înnebunit? o întreb în timp ce picăturile de apă zboară peste tot. Este al naibii de frig aici.

Speriată, sare înapoi când ploaia-i şiroieşte pe trup, iar părul i se lipeşte de obraji şi de gât.

— Nu ştiam că mă urmăreşti. Nu trebuia s-o faci.

O iau de mână şi alergăm de cealaltă parte a străzii, apa udându-ne hainele şi părul. Îmi ţin braţul deasupra capului ei, protejând-o de ploaie pe cât de mult posibil. Maşinile trec în sus şi în jos pe stradă în timp ce alergăm pe trotuar, spre căminul meu. Când ajungem la copacii din faţa clădirii, o ghidez spre intrarea laterală, dar ea îşi desprinde mâna din a mea şi fuge de sub copaci în ploaia torenţială.

— Callie, ce naiba faci? strig eu când îmi cad pe ceafă şi pe faţă stropi reci de pe ramuri.

Ea închide ochii şi-şi întinde braţele în lateral, lăsându-şi capul pe spate când se învârte, iar hainele ude i se lipesc de corp. Ploaia îi cade pe faţă şi îi picură din părul care s-a desprins şi-i atârnă pe spate. Jacheta îi cade de pe umeri, iar apa îi curge pe braţele goale.

Mă apropii un pic, incapabil să-mi iau privirea de la ea. Felul în care se mişcă şi în care ploaia-i scaldă trupul mă farmecă. Plecându-mi capul, ies în ploaie cu ca de la adăpostul copacului. Nu înţeleg de ce, dar trebuie să fiu în preajma ei. Niciodată nu m-am mai simţit aşa şi asta mă înveseleşte şi mă înspăimântă al dracului de mult, deoarece niciodată nu am avut nevoie de nimic de la nimeni.

Mă opresc în faţa ei în mijlocul ierbii noroioase, iar ea deschide ochii şi-şi flutură genele în ploaie. Vrea să-şi ridice capul, dar eu îi cuprind faţa cu mâinile, ţinând-o pe loc. Mă înclin în faţă şi îmi apropii gura de a ei. Sorb ploaia de pe buza ei de jos şi o gust încet, simţindu-i căldura respiraţiei lângă gura mea.

— Kayden, şopteşte ea şi închide ochii când îşi mişcă degetele pe spatele meu, împletindu-şi-le în părul meu.

Îmi strecor adânc limba în gura lui Callie, iar mâna mi se încâlceşte în părul ei ud. Cealaltă mână îmi alunecă pe gâtul ei, lăsând o urmă fierbinte în timp ce îi pipăi hainele ude şi corpul, spre şolduri. O ridic, iar ea suspină când îmi cuprinde talia cu picioarele. Fierbinţeala corpurilor noastre ne încălzeşte hainele ude când ne agăţăm

unul de celălalt. Ținând-o strâns și cu brațele sub fundul ei, o sărut pasional în vreme ce ploaia aproape ne îneacă. Călcând pe iarbă, mai deschid ochii din când în când, ca să mă asigur că merg în direcția corectă spre căminul meu.

Din fericire, cineva intră în clădire chiar în clipa în care ajungem la ușă. Cu piciorul, prind ușa înainte să se închidă, o deschid larg și intrăm în hol fără să o las jos pe Callie. Înăuntru sunt oameni care se uită la noi curioși, dar nu mă opresc. Ăsta-i unul dintre momentele alea care aproape m-ar ucide dacă aș da înapoi.

Simt tot când mâinile îmi rătăcesc pe corpul ei: cum îmi sare inima din piept, cum mâinile ei în părul meu mă fac să respir repede, entuziasmul de a o duce în camera mea, nerăbdarea de a o atinge mai mult, de a o face să geamă, cum se agață de mine, cu încredere și având nevoie de mine.

Nimeni nu a mai avut vreodată nevoie de mine, pentru că nu am lăsat pe nimeni să se apropie atât de mult.

Callie

Dansez în ploaie, exact așa cum se presupune că trebuie să o fac. Este frig, dar mă simt minunat, deoarece a fost alegerea mea. În timp ce mă învârt, Kayden vine spre mine cu frică și dorință în privire, iar asta mă sperie și mă încântă. Nu știu dacă sunt pregătită pentru ce mă așteaptă dincolo de acea privire, dar vreau să aflu.

El îmi cuprinde obrajii uzi și mă sărută pe îndelete, ca și când ar memora fiecare secundă. Este sărutul perfect, iar eu pretind că este pentru prima dată când îl sărut așa cum îmi doresc.

Mă ridică și mă duce-n brațe spre camera lui, cu buzele lipite de ale mele. Mă țin bine și îmi spun că pot să fac mai multe de data asta, că trebuie doar să am încredere în el.

Cumva, reușește să deschidă ușa de la camera lui fără să mă lase jos, intră clătinându-se și închide ușa. Râzând cu buzele lângă ale

mele, loveşte cu piciorul ceva care se izbeşte de perete cu un zgomot surd. Îmi cobor picioarele pe podea când îşi strecoară mâinile sub tricoul meu, iar eu îi simt palmele reci pe piele. Îmi trec degetele prin şuviţele lui ude, peste umerii laţi şi spre partea de jos a tricoului său, de-a lungul muşchilor abdominali.

Atingerea mea îl face să se crispeze şi-mi dă mâna la o parte.

— Îmi pare rău, îi spun.

El clipeşte la mine, iar apoi îşi întinde mâna peste umăr şi îşi scoate tricoul, aruncându-l pe podea. L-am mai văzut o dată fără tricou, la casa de oaspeţi. De data asta este diferit totuşi. Lumina îi scoate în evidenţă toate cicatricele albe mici şi mari de pe pieptul musculos, de pe braţe şi de pe abdomenul ferm. Unele sunt la fel de mici ca unghiile mele, altele sunt mai mari, iar una se întinde pe toată partea din faţă.

Impulsiv, mă aplec înainte, închid ochii şi îmi ating buzele de mijlocul pieptului său, deasupra inimii, suflarea mea mângâindu-i pielea.

— Callie, spune el când i se încordează muşchii. Nu cred că...

Se opreşte când încep să-l sărut peste tot pe piept, asigurându-mă că ating fiecare cicatrice, dorindu-mi să-i şterg amintirea lor, dar ştiind că amintirile atât de neplăcute nu dispar.

Îmi mişc capul spre clavicula lui, spre gât şi bărbie. Nu ştiu ce fac sau ce simt, dar este ceva nou şi lipsit de experienţă, care mă face să simt un val de adrenalină prin corp. Când ajung la buzele lui, le sărut, iar apoi mă îndepărtez.

El are ochii mari, respiră sacadat, iar agonia i se citeşte pe chip. Mă încordez, îngrijorată că am făcut ceva greşit, dar apoi expresia i se relaxează. Mă cuprinde cu mâinile de ceafă, vârfurile degetelor apăsându-mi pielea în timp ce se apleacă să mă sărute cu atât de multă pasiune încât nu-mi mai simt răceala din trup.

Kayden mă îndreaptă către pat, îmi ia jacheta de pe umeri şi îmi atinge partea de jos a tricoului. Îmi spun că mă pot descurca; îmi

spun că nu mă va răni în vreme ce-mi ridic brațele, iar el mă dezbracă de tricou.

Este un pas mare care mă sperie de moarte, dar el își lipește buzele de ale mele înainte ca gândurile să mă ajungă din urmă. Îmi pun mâinile pe bicepșii lui când îmi desface încheietoarea sutienului, iar acesta îmi cade de pe brațe. Abia respir când îi simt pielea goală pe a mea. Mă simt bine. Și rău. Pare că este tot ce mi-am dorit, dar nu credeam că pot să am.

Gura lui încetează să o mai sărute pe a mea și coboară pe gâtul meu, oprindu-se în partea de sus a pieptului. Când îmi atinge pentru prima dată sfârcul cu gura, închid ochii. Strâng pumnii, neștiind spre ce să-mi canalizez energia neputincioasă în timp ce-și plimbă limba de-a lungul rotunjimii sânilor. Un strigăt rugător îmi scapă printre buze când genunchii încep să-mi cedeze. El mă prinde de talie și mă ajută să-mi țin echilibrul cu palmele-i dogoritoare, sărutându-mă pe piept. O senzație care mă furnică mi se răspândește între coapse, iar eu țip, apucându-l de păr, când inima îmi zvâcnește în piept.

— Ești atât de frumoasă, șoptește Kayden în vreme ce mă lupt să rămân în picioare.

— *Ești atât de frumoasă, murmură el când mă țintuiește jos.*

Mă lupt ca să mă eliberez, dar genunchii lui mă apasă pe gambe și el îmi cuprinde încheieturile mâinilor, prinzându-mi brațele deasupra capului.

Totul revine cu forța ploii și a fulgerelor de afară. Deschid ochii și mă smucesc, încrucișându-mi brațele pe piept.

— Îmi pare rău. Nu pot face asta.

El clipește, șocat.

— Ce s-a întâmplat?

Mă rotesc, căutând pe podea.

— Nu este nimic. Am nevoie de tricou.

Dau la o parte cu piciorul unele haine de pe podea, iar plămânii mi se contractă puternic și de-abia reușesc să respir.

— Am nevoie de tricou.

Mă atinge uşor cu degetele pe braţ, iar eu tresar, respirând adânc şi abţinându-mă să nu plâng.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, mă imploră el.

— Nimic.

Ştergându-mi lacrimile, îi dau mâna la o parte.

— Pur şi simplu trebuie să plec.

Mâinile îi coboară pe umerii mei şi mă obligă să stau cu faţa la el. Eu continui să mă uit la podea, refuzând să-l privesc. Cu degetul sub bărbie, îmi înalţă capul.

Se uită atent la lacrimile mele şi cască ochii.

— O, Dumnezeule, credeam că eşti de acord să mergi atât de departe. Îmi pare rău.

— Nu este din vina ta.

Cu braţele încă acoperindu-mi pieptul, mă îndrept către uşă.

— Atunci ce este? Face un pas spre mine şi îmi caută privirea, disperat să afle un răspuns. Callie, chiar mă sperii acum. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat, adaugă el.

Eu scutur din cap şi mă îndepărtez, cu umerii plecaţi din cauza umilinţei.

— Nu pot să-ţi spun. Trebuie să plec.

Când sentimentul neplăcut din stomacul meu începe să crească şi să pună stăpânire pe mine, mă clatin spre uşă, gata să fug afară fără tricou. El se pune repede în faţa mea, blocându-mi calea cu trupul lui.

— Nu poţi să ieşi aşa, spune şi se uită la pieptul meu gol.

— Trebuie să ies de aici, mă înec eu şi-mi cuprind abdomenul.

— Simt că am făcut ceva greşit... te-am rănit sau ceva de genul ăsta?

Umerii mi se clatină când mă înec printre suspine.

— Tu nu ai făcut nimic. El a făcut.

— Cine?

Păşeşte spre mine, iar eu sunt pe cale să-mi bag degetul în gât chiar acolo, în faţa lui, pentru că nu mă mai pot abţine.

Mă dau într-o parte, încercând să-l ocolesc, simțind că pereții mă sufocă. Am nevoie de aer.

— Trebuie să ies de aici.

Mă prinde cu degetele de mijloc.

— Nu te pot lăsa să pleci așa. Ai suficientă încredere în mine și spune-mi.

— Nu! N-o să poți suporta.

— Callie.

El se sperie. Eu mă sperii. Toată situația este o încurcătură.

— Pot să suport orice mi-ai spune.

Eu scutur din cap când mi se clatină genunchii, iar el mă sprijină.

— Nu, nu poți.

Voma îmi arde gâtul, urechile îmi țiuie, iar ochii mi se încețoșează de lacrimi. Rămân fără suflare, iar amețeala îmi străbate corpul.

— Nimeni nu vrea să audă cum a fost violat un copil de doisprezece ani... Trebuie să țin secret lucrul ăsta. Trebuie să...

Tac, știind că nu-mi voi mai putea retrage niciodată cuvintele.

Mă smucesc din brațele lui, simțindu-mă rușinată, dar mă apucă de mână și mă trage de braț, strângându-mă la pieptul lui. Îmi cuprinde capul și-mi mângâie părul în timp ce umerii îmi tremură, iar lacrimile mele îi inundă pieptul plin de cicatrice.

Capitolul 14

#34 ~~Lasă pe cineva~~ Lasă-l pe Kayden să se apropie de tine

Kayden

Dacă aș putea să o îmbrățișez pentru totdeauna, aș face-o. Nu mă așteptam să spună așa ceva. Știam că ascundea ceva întunecat, dar nu asta. Simt o durere profundă în piept și îmi este greu să nu lovesc din nou cu pumnul în tăblia patului. Faptul că nu vreau să-i dau drumul din brațele mele este singurul lucru care mă împiedică.

A plâns mult și fiecare suspin aproape că m-a sfâșiat. Parcă mi s-ar fi desfăcut niște copci. În cele din urmă, a adormit ghemuită lângă mine, cu capul lipit de pieptul meu. Cu degetele, trasez linii pe spatele ei gol și mă uit într-un punct fix, întrebându-mă cum de a putut cineva să-i facă așa ceva.

Nu știam dacă pot să suport. Cu cât stau mai mult întins acolo, cu atât mai mult mă consumă mânia. Îmi îndoi degetele și îmi înfig unghiile în piele, luptându-mă să rămân nemișcat.

Callie începe să se foiască și se uită la mine cu ochi umflați și roșii.

— Ești bine? o întreb și-i dau la o parte părul de pe frunte.

— Sunt bine.

Vocea îi este răgușită, obrajii roșii, iar pupilele dilatate.

Mă opresc, neștiind sigur care e întrebarea potrivită sau dacă măcar există vreuna.

— Callie, ce mi-ai spus… Cine mai știe despre asta?

— Nimeni. Umerii goi i se ridică și coboară în timp ce se luptă să respire. În afară de Seth, adaugă ea.

Ezit, cu degetele încă în părul ei.

— Nici măcar mama ta?

Tristețea din ochii ei aproape mă ucide.

— Doar tu și Seth.

Ea își coboară capul, ascunzându-și fața.

Am vrut să o întreb cine-a făcut-o, ca să pot să-l vânez și să-l ucid în bătaie. Mii de idei îmi inundă mintea, dar nu am apucat să o cunosc destul de bine încât să fac presupuneri. Aș putea să o întreb, dar în clipa asta s-ar putea să o distrug dacă o fac. Știu asta pentru că, o mare parte din viața mea, m-am aflat în punctul ăsta.

— Cred că ar trebui să te îmbraci.

Îmi ridic capul și mă uit la ceasul de pe noptieră peste umărul ei.

— Îmi pare rău. Probabil că ai lucruri de făcut, iar eu stau aici și te reții.

Ea își înclină capul într-o parte ca să se retragă din brațele mele, dar îmi îndoi brațele și o strâng la piept.

— Am spus asta doar pentru că Luke o să se întoarcă în curând, îi explic eu, apropiindu-i fața de mine. Nu pentru că vrcau să te îmbraci și să pleci.

— O.

Ea se relaxează un pic, buclele părului ei împrăștiindu-se pe pieptul meu când se uită în jos.

Îi dau la o parte părul care miroase un pic a ploaie și o sărut încet pe buze. Când mă retrag, pare surprinsă.

— Kayden… eu… eu… Nu-și găsește cuvintele. Nu trebuie să fii cu mine doar pentru că mă compătimești. Nici măcar nu am vrut să-ți spun asta. Pur și simplu m-am lăsat dusă de val, adaugă ea.

Îmi cobor uimit privirea spre Callie.

— Sunt cu tine pentru că asta vreau.

Ea înghite cu greu.

— Chiar şi după ce ţi-am spus?

Îmi trec degetul de-a lungul maxilarului ei.

— Callie, ce-am simţit acum o oră pentru tine simt şi acum. Nu s-a schimbat nimic.

Clipind, se străduieşte să nu plângă.

— Eşti sigur? Pentru că uneori... uneori sunt un dezastru. Nu-i prima dată când mă port aşa. Aşa sunt când îmi amintesc unele lucruri.

Dau din cap, speriat de moarte. Vreau să fiu cu ea, mai mult decât orice în clipa asta. Sper doar să fac faţă situaţiei, de dragul ei.

Callie

Nu am vrut să i-o spun chiar aşa direct, dar nevoia de a pleca de lângă el, ca să scap de senzaţia haină din trupul meu, era copleşitoare. Am lăsat-o să-mi scape, în speranţa că o să se sperie şi-o să mă lase să plec, dar el a făcut opusul. A rămas şi mi-a permis să plâng, lăsându-mă să mă descarc şi oferindu-mi mai mult decât va şti vreodată.

M-am simţit eliberată când am spus-o cu voce tare, ca şi când mi-aş fi recăpătat controlul asupra unei părţi din viaţa mea. Sper doar să rămână aşa.

El nu mă lasă să plec atunci când mă ridic, corpul lui ridicându-se odată cu al meu. Pentru moment, îmi dă drumul ca să treacă peste mine şi să-mi ia sutienul de pe podea. Îmi trec braţele prin bretele şi mâinile îmi tremură când mi le întind la spate ca să prind încheietoarea. După aceea el îmi ia tricoul, mi-l scutură şi mi-l bagă pe cap. Ridic braţele şi el trage de tricou în jos, ca să mă acopere.

— Ce vrei să faci restul zilei? întreabă el şi se uită la fereastră. Sau ar trebui să spun al nopţii?

Îmi trag tricoul peste abdomen şi îmi scot părul de sub guler.

— Probabil că ar trebui să mă întorc în camera mea şi să-mi fac temele. Încă am multe de terminat.

— Știi că, practic, școala se termină peste câteva zile?

— Știu, dar am lipsit de la multe cursuri când... te evitam.

Din dulap, el ia un tricou roșu pe care și-l trage peste cap, aranjându-și părul.

— Vrei să te conduc?

— Dacă vrei, spun eu, simțindu-mă vinovată pentru că îl oblig să mai facă ceva pentru mine.

Deja a făcut destule în seara asta.

El schițează un zâmbet.

— O să te conduc înapoi la căminul tău.

Ieșim împreună afară, iar eu mă simt ciudat, mai ales când mă ia de mână. Luminile din căminul meu licăre la distanță, iar singurul lucru asupra căruia mă pot concentra este să ajung acolo.

— Pleci acasă de Ziua Recunoștinței? întreabă el în timp ce traversăm peluza udă și ne aplecăm pe sub copaci, unde ploaia cade peste noi.

Ridic din umeri.

— Nu plănuiam să fac asta, dar poate că da. Părinții mei urmau să plece în Florida cu avionul de sărbători, dar mama mi-a trimis mai devreme un mesaj și mi-a zis că vor rămâne acasă și că ar trebui să mă duc și eu.

— Ar trebui să vii cu mine și cu Luke, îmi sugerează când traversăm strada, prin bălți și sărind pe trotuar. Ne întoarcem în câteva zile.

Sunt multe motive pentru care nu vreau să merg acasă; unul este acela că tipul care mi-a ruinat viața ar putea fi la mine acasă.

— O să mă gândesc la asta și te anunț.

— Să știi că ar putea fi amuzant, spune el rânjind. Ai putea să-ți petreci timpul cu mine și cu Luke, iar eu aș putea să-ți arăt inexistentele momente amuzante din viața noastră.

Îi zâmbesc, deoarece cuvintele lui îmi amintesc de viața mea de acasă și de cât de mult o urăsc.

— Probabil.

El se linge pe buze şi pare că vrea să mă sărute şi, chiar dacă vreau să facă asta, sunt încă îngrijorată că o face din motivele greşite. Întind mâna spre clanţa de la uşa căminului.

— Mulţumesc că m-ai condus.

Îmi retrag mâna din a lui şi mă grăbesc pe hol, lăsându-l uluit. Încerc să nu privesc baia când trec pe lângă ea, dar este singurul lucru la care mă gândesc şi sfârşesc întorcându-mă.

După ce termin, pot să respir din nou.

Kayden

Nu pot să nu mă gândesc la ce i s-a întâmplat lui Callie. Cred că ea a crezut că, dacă-mi spune, o să mă sperie, dar a avut efectul opus. Nu vreau decât să fiu cu ea şi să o protejez, aşa cum nu a făcut-o nimeni cu mine. Vreau să mă asigur că nu i se mai întâmplă nimic rău.

Se apropie sărbătorile, iar eu mă pregătesc să plec acasă. Sincer, nu vreau să mă întorc acolo, dar unde altundeva să mă duc? Nu am pe nimeni în afară de părinţi, indiferent de cât de netrebnici sunt. Iar mama practic m-a implorat, spunând că Tyler va fi acasă, iar eu nu l-am văzut de câţiva ani. Mă întreb cum îi este acum, după atâţia ani de beţie.

Eu şi Callie ne-am petrecut ultimele câteva zile împreună, uitându-ne la filme şi discutând, însă doar ca prieteni. Nu pentru că aşa am vrut să fie, ci pentru că nu ştiu cum să încerc să duc asta mai departe.

Mă întorc spre camera mea de la ultimul curs înainte de a mă îndrepta spre casă, când o zăresc rătăcind printre copaci şi citind o carte. Are părul lăsat pe umeri şi este îmbrăcată cu un tricou gri cu mâneci lungi şi blugi negri.

— Citeşti o carte bună? o întreb şi mă opresc în faţa ei.

Ea își ridică brusc privirea și închide cartea eare, de fapt, este jurnalul ei.

— Hei, ce faci?

Mă uit la caiet, iar apoi ridic o sprânceană.

— Știi, într-o zi va trebui să mă lași să citesc unele lucruri pe care le scrii acolo.

Ea scutură repede din cap, strângând jurnalul la piept și roșind.

— În niciun caz.

Reacția ei mă face să vreau și mai mult să-l citesc.

Pășim împreună pe iarbă fără să ne îndreptăm spre un loc anume, ci doar să ajungem pe trotuar.

— Te-ai gândit dacă pleci acasă? o întreb și-mi bag mâinile în buzunare. Știi că eu chiar vreau să te duci.

Ea se încruntă.

— Asta vrea și mama, dar nu știu... Pur și simplu nu-mi place să fiu acasă. Îmi aduc aminte de prea multe lucruri.

— Și eu, îi confirm. Și de aceea ar trebui să plecăm împreună. Putem să ieșim în fiecare zi și să ne petrecem timpul împreună. Nici lui Luke nu îi place să fie acasă, așa că știu că o să ne ducă oriunde cu mașina.

Sceptică, ea se uită printre gene.

— Bine, o să mă gândesc la asta.

— Pari sceptică.

— Doar că... pare incredibil ca tu, eu și Luke să ne petrecem timpul împreună.

— De ce nu am face-o?

Ridică din umeri, lovind cu piciorul noroiul de la marginea peluzei.

— Pentru că nu am mai făcut-o. Ne cunoaștem de ani de zile și doar aici am stat de vorbă. Departe de Afton.

Mă clatin în fața ei, iar ea aproape că intră în mine.

— Crezi că m-aș debarasa de tine doar pentru că ne întoarcem acasă?

Callie ridică iar din umeri și privește în jos.

— Într-un fel, este inevitabil. Oamenii vor fi acolo şi mulţi dintre cei cu care îţi petreci timpul nu mă plac.

Îi ridic capul cu un deget sub bărbie şi mă uit în ochii ei albaştri şi trişti.

— Te referi la Daisy?

— La Daisy, la prietenii ei, la toţi cei cu care am fost colegi, spune ca tristă. Dar nu contează. Pur şi simplu nu am chef să merg acasă.

Trece cartela prin sistemul de siguranţă şi deschide uşa clădirii ei. Aerul cald ne învăluie când păşim pe holul gol.

— Atunci ce-o să faci? O să rămâi singură aici?

— Sunt mare, spune ea când intrăm în lift, iar apoi scutură din cap când încep să zâmbesc. Nu la propriu.

Liftul urcă, iar eu tac în timp ce încerc să găsesc o cale de a o convinge să vină cu mine. Când ajungem la uşa dormitorului ei, încep să intru în panică. Gândul de a o lăsa singură aici îmi sfâşie sufletul.

— Bine, am să fiu foarte sincer cu tine.

Respir adânc, pentru că ceea ce urmează să spun este foarte adevărat şi sunt mai sincer decât am fost vreodată.

— Nu vreau să fiu departe de tine atât de mult timp.

Ea îşi suge şi-şi muşcă buza de jos.

— Sunt sigură că o să te descurci.

Întinde mâna spre sistemul de siguranţă şi apasă codul. Vrea să apese pe clanţă, dar eu o prind de încheietura mâinii.

— Ba nu, n-o să mă descurc, o asigur cu o voce nesigură. Încep să-mi placă micile noastre discuţii şi... şi tu eşti singura care mă cunoaşte cu adevărat.

Umerii i se încovoaie în timp ce mă priveşte cu empatie.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu mama şi să o întreb câteva lucruri. O să te anunţ mâine.

Îi dau drumul şi mă retrag, simţindu-mă cumva mai bine.

— Promite-mi că o să te gândeşti cu adevărat.

Ea dă din cap și apasă pe clanța ușii.

— Promit.

Face un pas înăuntru, dar eu nu o pot lăsa încă să plece. O prind de mânecă și o trag din nou pe hol.

— Ce faci...

Înainte ca oricare din noi să poată protesta, îmi lipesc buzele de ale ei, tăindu-i respirația. Îi ating fața cu mâna și îi țin obrazul în palmă în timp ce-mi țin cealaltă mână lipită de spatele ei, trăgându-i trupul lângă al meu. Îmi strecor limba în gura ei; e doar un sărut rapid, dar care exprimă dorința pe care o simt. Picioarele ne cedează, iar eu întind mâna, sprijinindu-ne de zid înainte să cădem pe podea. Ea geme ușor, iar eu mă retrag, știind că, dacă mergem mai departe, îmi va fi mult mai greu să o las să plece.

Ea clipește frenetic atunci când mă retrag, zâmbind, pe hol.

— Și să nu uiți că mi-ai promis.

Uimită, intră în cameră și-și aruncă jurnalul pe pat, înainte de a închide ușa.

***

— Ai vechiul anuar la tine? îl întreb pe Luke atunci când intru în camera noastră.

— Cred că da, spune el, întorcându-și privirea de la televizor pentru o fracțiune de secundă.

Joacă un joc de curse, fiind complet absorbit în timp ce lovește cu degetele butoanele de control.

— De ce?

— Pot să mă uit la el o secundă?

Iau o cutie de suc din mini frigider.

Îmi arată ușa dulapului, întorcându-și din nou privirea spre ecran.

— Cred că este în geamantanul meu de acolo.

Las cutia de suc la picioarele patului și mă duc la dulap. Deschizând încuietorile geamantanului, ridic capacul și caut printre

cărți, până când dau de anuar, ascuns într-o parte. Dau paginile până când ajung la secțiunea „L" și găsesc „Callie Lawrence".

Fata din fotografie nu este Callie pe care o cunosc. Părul îi ajunge până la bărbie și este subțire și ciuntit, de parcă s-ar fi tuns singură. Poartă o jachetă largă, care îi ascunde umerii supli și conturul excesiv cu creionul îi înghite frumoșii ochi albaștri. Totuși, tristețea i se citește în privire; o bântuie.

Mă uit după ea prin alte câteva pagini, dar parcă nici n-a existat. Mă ridic în picioare, pun albumul înapoi și închid geamantanul, întrebându-mă cum ar fi fost să fim prieteni în liceu. Dintr-un motiv oarecare, cred că, probabil, lucrurile ar fi fost mai simple, iar greutatea de pe umerii mei ar fi fost un pic mai suportabilă.

Callie

A doua zi dimineață, Seth mă trezește înghiontindu-mă de o mie de ori în coaste. În mâini ține cafea cu lapte și gheață, părul blond îi este un pic răvășit și hotărârea i se citește pe chip.

— Am avut visul ăsta, începe el și se lasă pe marginea patului meu. Că poate ar trebui să discuți cu mine. De fapt, am sentimentul ăsta cu adevărat negativ că mi-ai ascuns ceva.

Are dreptate. Nu i-am spus cum am cedat nervos în fața lui Kayden. În ultima vreme, el a fost cu adevărat fericit; s-a întâlnit cu Greyson, iar eu nu am vrut să-i stric dispoziția cu gândurile mele întunecate.

Mă ridic și iau cafeaua cu gheață, pe care o beau aproape pe toată din câteva sorbituri.

— Credeam că pleci acasă în dimineața asta.

El dă din cap și soarbe cu paiul.

— Plec, dar îl iau și pe Greyson, deci trebuie să plec un pic mai târziu.

Îmi duc picioarele la piept și îmi sprijin bărbia de genunchi.

— Vine cu tine acasă?

Uimit, Seth scutură din cap.

— În niciun caz. Îţi imaginezi ce-ar ieşi dacă aş aduce un tip acasă, ca să o cunoască pe mama? În plus, abia dacă îl cunosc.

Îmi ridic bărbia de pe genunchi şi mestec cu paiul.

— Dar cât timp trebuie să cunoşti pe cineva înainte să însemne ceva?

El se aşază pe pat şi se sprijină cu braţele pe genunchii mei.

— Asta trebuie să decidă cei în cauză şi, parţial, ăsta-i motivul pentru care am venit la tine.

Eu pretind că mă bosumflu.

— Nu ca să-ţi iei rămas-bun de la cea mai bună prietenă a ta?

— Asta-i doar un motiv, spune el pe un ton serios. Celălalt motiv este că m-am întâlnit cu Kayden în dimineaţa asta. Acum, de obicei, stăm un pic de vorbă despre lucruri cu adevărat stupide, dar astăzi m-a tot întrebat de tine. Voia să afle dacă ştiu ce faci de Ziua Recunoştinţei şi dacă te-am vizitat în ultima vreme. Ai vrea să-mi spui ceva?

Mă încrunt.

— Trebuie să o fac?

El dă din cap şi lasă paharul din plastic pe podea, lângă picioarele lui.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Ezit.

— Poate că da.

Răbdător, aşteaptă să îi explic. Oftând, îi spun în cele din urmă, omiţând câteva dintre detaliile mai intense, dar zicându-i destule încât să înţeleagă esenţialul.

— I-ai spus? întreabă el cu ochii lui căprui, acum mari. Chiar i-ai spus? De ce nu mi-ai zis asta mai devreme? Astfel de lucruri trebuie să mi le spui imediat ce se întâmplă.

— Pentru că erai foarte fericit şi pentru că nici măcar nu ştiu ce părere am despre asta. Adică, i-am povestit fără să vreau.

Dau la o parte pătura de pe mine şi mă apropii mai mult de marginea patului, lăsându-mi picioarele pe podea.

— Într-un moment de panică.

— Pentru că te atingea?

— Nu, nu din cauza asta. Mi-a plăcut că mă atingea, doar că a spus ceva care mi-a amintit de... ce s-a întâmplat.

Seth învârte paiul în băutura lui.

— Kayden s-a purtat frumos cu tine? Nu te-a rănit sau te-a făcut să te simţi de rahat după ce i-ai spus?

— Părea în regulă. Îmi iau băutura, iar condensul îmi umezeşte pielea. Dar poate că a părut aşa pentru că îi este milă de mine.

Seth îşi loveşte genunchii cu degetele.

— Sau pentru că înţelege cum este să te rănească cineva.

Îmi şterg mâna udă de partea din faţă a pantalonilor.

— S-ar putea să fie asta, dar nu vreau să fie nevoit să aibă de-a face cu problemele mele. Are şi el destule pe cap.

— Sau poate că te sperie faptul că te face să simţi lucruri de care nu eşti sigură.

El arată cu degetul.

— Iar mă psihanalizezi? întreb eu şi mă ridic în picioare.

Seth dă din umeri.

— Poate, dar eu cred că lui chiar îi pasă de tine. Ar fi trebuit să-l fi auzit în ziua aia în care erai la bibliotecă, iar eu te-am sunat ca să afle unde eşti. Chiar şi-a făcut griji pentru tine.

Iau un elastic din cutia de pe masa de toaletă şi-mi prind părul, lăsându-mi nişte şuviţe pe lângă faţă.

— Probabil pentru că am fugit de el după ce am... Mă opresc.

— După ce ai avut un orgasm? continuă el. Orgasm. Orgasm. Orgasm. Nu este un cuvânt urât, Callie.

— Ştiu asta.

Îmi termin băutura şi sorb frişca de pe pai înainte de a arunca paharul gol la coş.

— Bine atunci.

Se ridică în picioare și își netezește pliurile de pe blugii lui strâmți.

— Uite sugestia mea. Ar trebui să te duci acasă de Ziua Recunoștinței. Du-te cu Kayden și cu Luke, întoarce-te și distrează-te un pic. Nu sta singură pe aici. Mă neliniștește asta.

— Vreau să merg cu ei, recunosc eu. Dar dacă *el* este acolo?

Îmi dă telefonul.

— Sun-o pe mama ta și află.

Îmi iau telefonul de la el.

— O să-i trimit un mesaj.

Eu: Cine o să stea la noi acasă de Ziua Recunoștinței?

Mama: Până acum, nimeni. Fratele tău a spus că nu vine, iar bunicii și-au anulat vizita. Te rog, spune-mi că vii acasă, dragă.

Ezit și mormăi frustrată.

Eu: O să vin acasă, dar trebnie să văd dacă mai găsesc pe cineva să mă aducă cu mașina.

Mama: Poate tata să te aducă, dacă trebuie.

Eu: S-ar putea să vin acasă cu cineva.

Mama: Cu cine?

Eu: Cu cineva.

Mama: Callie Lawrence, ce secrete ai? Este cineva pe care îl cunosc?

Eu: Nu știu.

Mama: Callie, spune-mi. Te rog. O să-ți fac plăcinta preferată.

Eu: Trebuie să-mi fac bagajele. Ne vedem curând.

— Uau, mormăie Seth când citește mesajul peste umărul meu, respirând spre mine cu miros de cafea. Este foarte insistentă.

— Nu este obișnuită să am prieteni.

Îmi setez telefonul pe vibrații și îl pun din nou în buzunarul de la spate.

— Probabil știe că este cineva de acasă.

Îmi rânjește conspirativ când își atinge ușor degetele între ele.

— Ce crezi că o să facă atunci când o să afle cine este?

Eu ridic din umeri, iau un rucsac de sub pat, iar apoi îmi flutur teatral mâinile în față.

— O să o ia razna. O să sară-n sus și-n jos, „O, Dumnezeule! O, Dumnezeule!"

El chicotește.

— Dar pleci?

Cu inima strânsă, dau aprobator din cap.

— Mda, mă duc. Atâta vreme cât Kayden mă ia cu mașina.

Își acoperă gura cu mâna ca să nu râdă.

— Pun pariu că i-ar face plăcere să te ducă cu mașina.

Strâng din buze și mă abțin să nu zâmbesc. Oricât m-aș preface, ideea îmi face tot corpul să vibreze. Încep să-mi pun hainele în rucsac, ignorându-i comentariul.

— Fă-mi o favoare.

Vine în fața mea și mă privește în ochi, cu o expresie serioasă.

— Dacă vrea, lasă-l să se apropie de tine, bine? De fapt, poți să tai numărul treizeci și patru de pe listă.

Îmi împăturesc jacheta și o pun în rucsac.

— Zici să las *pe cineva* să se apropie de mine, dar am făcut-o deja — cu tine.

— Ei bine, o să tai și-o să scriu Kayden acolo. Se retrage spre ușă și se oprește înainte de a ieși. Sună-mă în fiecare zi, ca să nu-mi fac griji, adaugă el.

— Da, să trăiți, spun eu ferm cu un salut, iar el râde. E valabil și viceversa.

După ce pleacă, termin de făcut bagajele și mă trântesc pe pat, ca să-l sun pe Kayden.

— Hei, răspunde el și un zgomot surd se aude în fundal.

— Hei... te pregătești să pleci acasă?

— Mda, chiar acum ne ducem lucrurile la furgonetă. De fapt, mă pregăteam să vin la tine la cămin.

— De ce?

El chicoteşte la telefon.

— Ca să mă asigur că îţi faci bagajele ca să te întorci acasă.

Eu trag de cuticula unei unghii.

— Cine spune că merg?

— M-am întâlnit cu Seth în dimineaţa asta şi mi-a promis că o să te convingă, spune el. Şi am ştiut că o va face.

— Seth se cam transformă într-un trădător, îi răspund şi mă întind pe pat, fixând cu privirea afişul de pe peretele din faţa mea.

— Callie, dacă nu vrei să mergi, nu trebuie să o faci. Face o pauză. Dar chiar vreau să vii, adaugă el.

Eu încă nu sunt sigură că vreau.

— Bine, o să fiu gata în câteva minute.

Închid telefonul şi mă uit pe fercastră la ploaie, la praf şi la frunzele împroşcate pe iarbă, aduse de vânt. Cum de-a putut să-şi schimbe viaţa mea atât de rapid cursul? Fac lucruri pe care nu le-aş face în mod normal; am încredere în oameni, simt lucruri, îmi trăiesc viaţa. Mă întreb cât timp va dura.

Capitolul 15

#21 Plictiseşte-te

Callie

Au trecut două zile de când Kayden şi Luke m-au lăsat acasă. Din fericire, era noapte, aşadar mama nu a alergat afară, ca să mă facă de râs. Am comunicat cu Kayden de câteva ori prin mesaje, dar nu ne-am petrecut timpul împreună.

Tot drumul spre casă am trăit o experienţă extracorporală. Mergeam în furgonetă cu Luke şi Kayden şi totul era suprarealist, ca şi când aş fi urmărit cum mi se întâmplă asta, în loc s-o trăiesc. Am mai trăit câteva momente asemănătoare, dar nu m-am simţit bine niciodată. Erau rele şi pline de imagini pe care îmi doresc să nu le fi văzut.

Mai sunt două zile până la Ziua Recunoştinţei, iar eu şi mama suntem în bucătărie. Dulapurile sunt pline de mâncare, cuptorul cu oale şi chiuveta cu vase murdare. De-a lungul pereţilor cafenii, în mijlocul mesei, pe pervazul geamului şi în jurul tocului uşii sunt decoraţiuni portocalii şi maro în formă de frunză — mamei i-a plăcut dintotdeauna să decoreze casa de sărbători.

— Încă nu-mi vine să cred cât de mult te-ai schimbat.

Mama radiază lângă mine, iar eu scutur din cap în timp ce tai un măr pe tocător. Îmi atinge părul şi observă cât este de lung.

— Şi nu te-ai mai tuns. Mă bucur atât de mult! Din ziua în care te-ai tuns am vrut să-l ai mai lung.

— Nu sunt sigură că-mi place, mint eu, înclinându-mi capul într-o parte și îndepărtându-mă de ea.

Îmi place când îl atinge Kayden, ceea ce a făcut mai tot drumul până aici, dar cam atât.

— De fapt, cred că o să mă tund din nou.

Ea își pune mâinile în șolduri și-și mijește ochii căprui.

— Callie Lawrence, nu vei face așa ceva. Ești atât de frumoasă, dragă. Un pic cam slabă, dar asta probabil din cauză că nu mai porți toate hainele alea largi.

Mă joc cu un colț al tricoului meu negru și strâmt.

— Sunt la fel de slabă ca întotdeauna.

Ea își duce mâinile la spate și își leagă din nou șorțul cu model cu mere mici.

— Ei bine, o să te îngrășăm puțin. Pregătesc un adevărat banchet.

Las din mână cuțitul de bucătărie și mă întind după alt măr.

— De ce? Vom fi doar eu, tu și tata.

— O, anul acesta mergem la familia Owens. Scoate o lingură de lemn dintr-un sertar și își aranjează o șuviță de păr după ureche. Au invitat multă lume, ca acum doi ani.

Mă încrunt când îmi amintesc cina la care se referă. Acela a fost anul în care Kayden a început să aibă o relație serioasă cu Daisy, iar ea mi-a transformat cina într-un iad.

— Cine o să fie acolo?

Mama ridică din umeri și începe să fredoneze cântecul de la radio.

— Să mergem în ziua aia la coafor, înainte de cină? Nu ar fi amuzant? Să ne îmbrăcăm elegant?

Sunt pe cale să o refuz și să-i spun că ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, când îmi țiuie telefonul, anunțându-mă că am primit un mesaj.

Kayden: Știi că doamna McGregor are o aventură cu Tom Pelonie?

Eu: Hm... ce?

Kayden: Sau că Tina Millison primeşte un Mercedes nou de Crăciun?

Eu: Ar trebui să ştiu asta? Pentru că sunt foarte confuză.

Kayden: Cred că mama are nevoie de o prietenă. Mă urmăreşte prin toată casa şi-mi spune ultimele bârfe. A vrut chiar să o duc să-şi facă unghiile.

Râd, dar şterg repede mesajul când mama se uită întrebătoare la mine.

Eu: Presupun că îi este dor de tine.

Kayden: Nu, se plictiseşte şi trebuie să mai lase vinul. Cred că tata a călătorit mult cât am fost plecat, iar casa goală a făcut-o să-şi piardă minţile şi mai mult decât înainte de a pleca eu.

Eu: A mca vrea să mergem împreună la coafor.

Kayden: Mda, dar tu eşti fată.

Eu: O, am uitat pentru o secundă. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Kayden: Nu am uitat deloc. De fapt, la asta mă gândesc tot timpul.

Eu: Că sunt fată?

Kayden: Că eşti o fată pe care vreau foarte mult să o ating acum.

Strâng din buze, neştiind ce să-i răspund. Abia dacă ne-am sărutat o dată de când i-am dezvăluit secretul şi, brusc, el îmi vorbeşte porcos.

— Callie, care-i problema? mă întreabă mama îngrijorată. Pari îmbujorată.

Îmi ridic privirea din mesaj şi-i citesc îngrijorarea în ochi.

— Sunt bine.

Ea se întinde spre telefonul meu.

— Cui îi trimiţi mesaje?

Mă întorc cu spatele la ea şi mă îndrept spre masă, ca să nu-mi poată vedea chipul.

Kayden: Te-am speriat?

Eu: Nu, doar mă gândeam la ceva.

Kayden: La cum te ating?

— Callie, oalele dau în foc, spune mama. Poți să reduci focul?

Eu: Trebuie să te las. Mama trece printr-o criză de gătit.

Kayden: Bine, îți scriu mai târziu. Fii pregătită să-mi dai un răspuns ;)

Pielea îmi este fierbinte când mă duc spre aragaz și dau focul la mic. Aburul umple aerul când ridic capacul de pe o oală și învârt tăieteii în apă.

— Deci, în legătură cu coafurile noastre.

Mama reia conversația chiar de unde am lăsat-o.

— Ce zici?

— Cred că o să mă duc în camera mea, evit eu întrebarea și mă șterg pe mâini cu un șervețel de hârtie. Am multe de făcut.

— Dar este vacanță, spune ea. Trebuie să ne petrecem timpul împreună. Ce-o să faci acolo sus, în afară de faptul c-o să te plictisești?

Mama și-a dorit mereu să fiu așa cum nu sunt, chiar înainte de a mă schimba. Când aveam șase ani voia să fiu balerină, iar eu voiam să fiu fotbalistă. Când aveam zece ani, a crezut că ar fi frumos dacă mi-ar cumpăra o întreagă garderobă de rochii pentru școală, iar eu nu voiam decât să-mi pun cercei în urechi. Când aveam unsprezece ani, am decis că vreau să învăț să cânt la chitară. Ea m-a înscris la lecții pentru un concurs de frumusețe.

— Nu-i atât de rău să te plictisești.

Las cuțitul în chiuvetă și mă duc spre ușa din spate.

— Mă întorc imediat.

Afară este frig, iar eu mă îndrept spre garaj; puțina gheață acoperă ferestrele și balustrada. Cât am fost plecată la facultate, părinții mei au depozitat o tonă de cutii în camera mea, împreună cu obiectele de fotbal de colecție ale tatălui meu. Puteam să dorm pe canapeaua din

sufragerie sau să rămân în apartamentul de deasupra garajului. Am ales garajul, ca să am intimitate. În plus, îmi place că nu trebuie să stau în camera mea, bântuită de amintiri care m-ar ține treză toată noaptea. Acolo sus este liniște — cumva, mintea mea este ferită de furtună.

Urc scările și închid ușa în urma mea, pornind cele două radiatoare înainte de a-mi lua jurnalul din rucsac. Îmi scot iPod-ul și îmi pun căștile în urechi, derulând la „Lista minunată a lui Seth". Seth are gusturi diverse când vine vorba despre muzică, iar eu mă întreb ce o să aud când o să aleg prima melodie. „Work" a lui Jimmy Eat World îmi inundă urechile când mă așez pe saltea și îmi ridic picioarele pe tăblia din metal a patului.

Deschid jurnalul și pun pixul pe hârtie, inima și mintea mea agitându-se frenetic.

În ultimele zile, m-am întrebat cum ar fi să fiu cu Kayden. Chiar să fiu cu el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă întreb mai mult. Câteodată, pare greșit să mă gândesc la lucrul ăsta, dar, alteori, mă bucur de gândurile și de imaginile mele foarte vii. E ca și când nu mai sunt eu însămi, ca și când el m-a transformat într-o fată care se gândește la posibilitatea de-a trăi și de-a iubi.

Visam cu ochii deschiși alaltăieri în sufragerie, imaginându-mi gura lui pe sânul meu, ca în seara aia, înainte să o iau razna, când brusc mama a intrat în camera mea.

— Pari atât de fericită! mi-a spus și-a luat loc pe canapea, lângă mine. A trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut zâmbind așa!

M-am uitat la ea; adică m-am uitat cu atenție la ea pentru o clipă. S-a gândit vreodată, măcar pentru o fracțiune de secundă, că poate mi s-a întâmplat ceva îngrozitor? S-a întrebat, dar ideea era atât de întunecată, încât mintea ei nu o putea înțelege?

O mână caldă îmi atinge umărul, speriindu-mă, iar eu îmi mișc brațul și sar în sus, scăpând pixul și jurnalul pe pat.

Kayden face un pas înapoi și ridică mâinile, iar eu trag adânc aer în piept și mă ridic în genunchi în pat. Poartă o pereche de pantaloni scurți, un hanorac negru și tenișii. Părul îi este ascuns sub o căciulă, iar gura i se mișcă de parcă ar spune ceva.

Repede, trag de firul de la căști.

— Ce faci aici?

— Mama ta mi-a spus că ești aici.

Aruncă o privire în jur la camera minusculă în care nu e niciun covor și care are pereți din ghips, uitându-se cam mult la patul meu nefăcut.

— Asta-i camera ta sau o cameră de oaspeți sau ce?

Las iPod-ul pe pat și mă ridic.

— Ar trebui să fie o cameră de oaspeți. Părinții mei lucrează la ea de ani de zile, dar asta-i tot ce au reușit să facă.

Mica gaură din perete care trebuie reparată îl face să zâmbească.

— Părinții mei ar lua-o razna dacă oricare parte din casa noastră ar arăta așa.

— Pe ai mei îi preocupă alte lucruri; sportul, întrunirile locale, concursurile de copt plăcinte, încercarea de a ne implora pe mine și pe fratele meu să nu plecăm atât de departe la facultate. Au probleme în ceea ce privește atașamentul.

— Așadar, preferă să-și trăiască viața. Îmi place asta. Se întoarce spre mine, ochii de smarald scânteindu-i. Mama ta pare drăguță, adaugă el. Știu că am mai întâlnit-o, dar mi s-a părut foarte vorbărcață de data asta.

Eu mă crispez în sinea mea.

— Ce ți-a spus?

El își scoate căciula și își ciufulește părul cu degetele astfel încât vârfurile i se ridică și niște șuvițe îi atârnă pe frunte.

— Nu prea multe.

Îi arunc o privire îndoielnică și ridic din sprâncene.

— Serios? Mă cam îndoiesc. De fapt, pun pariu că ți-a spus multe.

El se chinuieşte să nu zâmbească.

— A fost foarte drăguţă.

Se învârte în jurul meu, iar eu mă mişc ca să stau cu faţa la el.

— A spus că este foarte încântată că ne petrecem timpul împreună şi că se bucură că suntem prieteni buni.

— Eu nu i-am spus nimic din toate astea, îi zic, simţindu-mă jenată. Face presupuneri, pur şi simplu.

El vine în spatele meu, iar eu dau să mă întorc pentru a-l urmări din nou, dar îmi cuprinde braţele cu degetele ca să mă ţină pe loc, lipindu-şi pieptul de spatele meu.

— De ce nu i-ai spus?

Ridic din umeri, tremurând un pic din cauză că-i simt suflarca pe gât când îşi înclină capul peste umărul meu.

— Pentru că nu îi spun nimic. Eu nu...

Mă opresc atunci când îmi atinge uşor cu dinţii vârful urechii.

— Dacă nu suntem prieteni buni, atunci ce suntem, Callie? Mă apucă de lobul urechii şi-mi zgârie cu blândeţe pielea. Chiar mi-ar plăcea să ştiu.

— Nu ştiu, şoptesc eu, întrebându-mă ce l-a apucat.

— Mă gândeam întruna la mesajul ăla şi am hotărât că trebuie să vin aici şi să aflu răspunsul tău, îmi şopteşte cu o voce răguşită. De fapt, aş fi venit mai devreme, dar tata m-a obligat să mă antrenez. A spus... a spus că m-am cam lăsat pe tânjală cât am fost plecat.

Pieptul lui tare ca piatra, lipit de spatele meu, îmi spune cât de mincinos este tatăl lui.

— Eşti... bine? întreb precaută. Vreau să spun, tatăl tău nu... ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

— Sunt bine. Nu prea a fost pe acasă. Presupun că participă la multe întâlniri locale şi la evenimente de caritate. Părinţii mei s-au priceput dintotdeauna să păstreze aparenţele faţă de cei din afara familiei. El se opreşte. Eşti bine? Nu am vorbit prea mult despre unele lucruri. Am vrut să discut cu tine în maşină, dar era şi Luke de faţă.

— Este în regulă, îi spun. Nu prea am chef să vorbesc.

Ezită, inspirând și expirând, spatele meu ridicându-se și coborând odată cu mișcarea constantă a pieptului său.

— Atunci ce vrei să faci?

Ceea ce scriam în jurnal.

— Nu știu...

Eu scâncesc ușor și gutural când mă mușcă încet de locul de sub ureche.

Brațele lui își croiesc drum în jurul taliei mele și a abdomenului, între sâni și urcă spre gât. Apăsându-mi cu degetele maxilarul, îmi întoarce capul spre el în timp ce mă ține pe loc. De aproape, observ că are o zgârietură pe obraz și un smoc de păr pe bărbie.

— Ești bine? întind mâna și îmi trec ușor degetele peste obrazul lui. Cum te-ai ales cu asta?

— E doar o mică tăietură. Pupilele i se micșorează când deschide larg ochii. Sunt bine, promit, continuă el.

Îmi lipesc pieptul de brațul lui când respir mai repede, iar el se concentrează asupra buzelor mele. Își apropie gura de a mea, iar eu închid ochii când îmi atinge buzele cu ale lui, pe care și le mișcă lent în timp ce-și ține o mână peste pieptul meu, iar pe cealaltă și-o mișcă de-a lungul abdomenului meu, prinzându-mi tricoul cu degetele. Încerc să-mi dau seama ce să fac cu mâinile mele și, în cele din urmă, îl apuc de brațe. Depărtându-mi buzele, îmi las capul pe spate când îi simt limba caldă în gură și rămân fără aer.

Brusc, el se încordează și se lasă pe spate, privindu-mă în ochi.

— Vrei să mă opresc? Pentru că poți să-mi spui oricând dacă vrei să mă mișc mai încet.

Mă gândesc la asta, însă doar pentru o clipă, iar apoi scutur din cap.

— Nu.

— Ești sigură?

El verifică, iar eu dau din cap mult prea entuziasmată.

Strecurându-și mâinile pe lângă coastele mele, mă întoarce cu fața la el. Eu stau pe vârfuri și-i cuprind gâtul cu brațele, iar Kayden mă trage spre el, ca să mă lipească de trupul lui. Simt o scânteie care

îmi furnică tot corpul când buzele noastre se ating şi gem ridicol de tare, iar genunchii îmi cedează. Obrajii încep să mi se încălzească, iar el geme, cuprinzându-mi faţa cu mâinile când înaintează, conducându-mă undeva. Picioarele mi se împletesc cu ale lui când merg înapoi şi, după câteva secunde, cădem pe saltea.

Mă rog lui Dumnezeu ca de data asta să dureze momentul, ca nimic din ziua aia să nu mă afecteze.

Corpul său îl urmează pe al meu când îşi trece o mână prin părul meu, iar cu cealaltă îmi mângâie coapsa. Îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui şi îi simt muşchii şi cicatricele. Abdomenul i se încordează la atingerea mea, dar continuă să-mi exploreze gura cu limba, trecându-şi vârful pe cerul gurii mele, iar apoi muşcându-mă uşor de buză. Degetele încep să-i alunece spre talia blugilor mei, iar stomacul îmi tremură. Îmi frec picioarele, încercând să-mi dau seama cum să scap de furnicătura dintre ele.

— Callie... spune el şi dă să-şi bage mâna în blugii mei în timp ce ne întoarcem într-o parte.

Sunt surprinsă de cât de mult vrea corpul meu ca el să mă atingă acolo. Aşadar, continui să-l sărut în timp ce mici gemete îmi scapă printre buze şi îmi trec degetele prin părul lui. El continuă să-şi ţină degetele în blugii mei, ca şi când m-ar tachina, iar apoi, în cele din urmă, strecoară unul în mine.

Pentru o secundă, nu mă mai sărută, ca să mă privească în ochi.

— Eşti bine?

Sunt neliniştită şi speriată, dar mă simt bine.

— Sunt bine, spun eu, iar respiraţia mea sacadată este singura dovadă de care are nevoie.

Începe să-şi mişte degetele când mă sărută din nou, strecurându-şi limba în gura mea, iar cu cealaltă mână îmi pipăie sânul peste tricou, făcându-mă să suspin. Mă frec de Kayden, iar mâna îi alunecă dinspre sânul meu pe coapsă şi i-o ghidez astfel încât să-mi deschid picioarele pentru el.

Capul îmi cade ușor pe pernă când îmi recapăt suflarea. El se apleacă un pic înapoi, masându-mă cu degetele înăuntru, și urmărește cu mirare cum fiecare parte a corpului meu se ridică și coboară. Ceva din adâncul meu explodează de căldură, iar eu gem, încercând să prelungesc momentul, dar, după câteva secunde, revin la realitate.

Kayden își scoate degetul din mine și mă sărută ușor, respirând fierbinte pe buzele mele.

— Ești bine?

Respirând sacadat și cu pielea acoperită de sudoare, aprob dând din cap.

— Mă simt minunat.

Răspunsul meu îl face să zâmbească și, în condiții normale, probabil că aș roși, dar încă sunt excitată. El se întinde pe spate cu brațul sub gâtul meu și-mi răsfiră părul cu degetele în timp ce fixează tavanul cu privirea, nedumerit.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Luke. Îmi tot trimite mesaje și-mi spune că trebuie să iasă naibii din casă. I-am zis că trec pe aici pentru câteva minute și că după aceea mă duc la el.

— O. Bine.

Sunt oarecum rănită că pleacă.

— Promit să nu-mi petrec toată noaptea cu el.

El se ridică din pat și-mi întinde mâna.

— Putem să ne întoarcem aici un pic mai târziu sau poate ieșim la un film.

Îl iau de mână și mă uit la el.

— Vrei să vin cu tine?

Încruntat, mă ridică în picioare.

— Ce? Crezi că am venit aici doar ca să... să-ți fac asta?

Mă simt prost.

— Poate. Mi-ai trimis mesajele alea din senin.

Ridic din umeri.

— Chiar nu știu la ce mă gândeam.

Continuă să mă țină de mână când se îndreaptă spre ușă.

— Callie, nu mă folosesc de tine. Ți-am trimis mesaje pentru că eram excitat. Dacă nu vrei să faci unele lucruri, poți să-mi spui.

— Vreau să facem chestii, îi zic. În seara aia, când s-a întâmplat lucrul ăla, am intrat în panică doar pentru că ai spus ceva care mi-a amintit ce s-a întâmplat... cu celălalt lucru. Nu din cauză că ai făcut tu ceva.

Îngrijorarea din ochii lui piere când îmi duce încheietura mâinii spre buze și o sărută cu delicatețe.

— Deci, putem continua?

Dau din cap că da, chiar dacă nu știu în ce direcție ne îndreptăm. Totuși, sunt foarte interesată să aflu, mai ales după ceea ce tocmai ani făcut. N-am crezut niciodată că aș face așa ceva; din cauză că mi-ar putea aminti prea mult ce s-a întâmplat, dar Kayden a fost singurul la care m-am gândit tot timpul. Toate celelalte gânduri mi-au zburat din minte.

Capitolul 16

#7 Fă ceva doar pentru că este distractiv

Kayden

Îmi fac griji că mă implic prea mult. M-am tot gândit la ea după ce eu şi Luke am lăsat-o acasă, de aceea am şi evitat-o. Cu cât am evitat-o mai mult, cu atât mai intense erau sentimentele mele. Nu mă gândeam decât la a fi cu ea, mai ales pentru că tatăl meu a fost un ticălos de când m-am întors acasă. Nu m-a lovit, dar nu este uşor să fiu în preajma lui, nici măcar pentru o perioadă scurtă de timp.

În cele din urmă, am hotărât să-i fac o vizită lui Callie pentru că ştiam că m-aş simţi mai bine dacă aş vedea-o. Nu voiam să stau mult, dar mă străbăteau atât de multe emoţii, încât nu m-am putut controla şi lucrurile au ajuns să se încingă un pic. Când Callie a avut orgasm, aproape am simţit că mor. Nu voiam decât să îi sfâşii hainele şi să-mi bag penisul în ea, să o simt peste tot — să simt totul. Dar mă tem de ce se va întâmpla dacă depăşim acea limită. Ce va însemna pentru ea — ce va însemna pentru mine. Sunt atât de confuz! Ar trebui să mă îndepărtez de ea, dar sunt prea slab.

Callie se plimbă prin camera mică din subsolul casei mele, studiindu-mi trofeele şi fotografiile de pe perete. Aruncă o privire spre patul din colţ, iar apoi spre canapelele din piele şi spre televizor. Locul din perete pe care l-am lovit cu pumnul a fost reparat, de parcă

noaptea aia n-a existat niciodată. Dar a existat. Şi pe de-o parte mă bucur că a fost aşa, pentru că asta a adus-o pe Callie în viaţa mea.

— Deci, ce este asta? întreabă ea curioasă. Camera unui burlac?

Deschid uşa laterală ce dă spre exterior ca să-l las să intre pe Luke, care a fugit la furgonetă ca să aducă o ladă frigorifică. Tata este plecat în seara asta, din fericire, iar mama nu ne-a văzut parcând.

— Presupun că aşa i se spune. De fapt, este doar locul în care eu şi fraţii mei ne ascundeam când încercam să nu fim văzuţi.

Este foarte ciudat să-i vorbesc deschis despre asta.

Ea se aşază pe spătarul canapelei, cu picioarele atârnate peste margine.

— Mi-aş fi dorit o asemenea cameră când eram mică.

— Deci, ce naiba facem în seara asta? Roşu la faţă şi cu noroi în păr, Luke intră ducând o ladă frigorifică albastră. Personal, mi-ar plăcea să încerc să nu retrăiesc ultima noapte în care ne-am petrecut timpul aici, adaugă el.

— Ce s-a întâmplat atunci? întreabă curioasă Callie.

— Cineva s-a îmbătat foarte tare şi a ajuns să primească pumni de la Dan Zelman.

Luke îmi aruncă o privire în timp ce lasă lada frigorifică pe masă.

— Chiar ai fost prost că te-ai certat cu el.

Amintirea mă face să mă crispez şi îmi flexez mâna.

— Mda, m-a durut.

Callie se uită la mine.

— Dan Zelman? Este imens. De ce te-ai certat cu el?

Ridic din umeri şi mă aşez lângă ea.

— Eram beat.

Vorbesc în şoaptă şi mă aplec spre urechea ei.

— Şi eram supărat că nu am avut curajul să lovesc cu pumnul pe altcineva în dimineaţa aia.

— Pe tatăl tău? şopteşte ea, întorcându-şi capul şi aproape atingându-mi buzele cu ale ei.

Mă agit neliniştit.

— Mda, cam așa ceva.

Luke deschide frigiderul, iar sticlele cu bere cad pe podea, zăngănind.

— La naiba! Asta nu a fost din vina mea.

Dau exagerat ochii peste cap, iar Callie chicotește. Sar de pe canapea și mă duc să-l ajut să ridice sticlele, bucuros că nu s-a vărsat niciuna. Ultimul lucru de care am nevoie este ca tata să vină aici și să găsească covorul pătat și mirosind a bere.

După ce le ridicăm pe toate, Luke ia o sticlă de Jack Daniel's din frigider.

— Shoturi pentru toți.

Callie scutură din cap, coborându-și picioarele de pe canapea și sărind pe podea.

— Fără shoturi.

Îi zâmbesc jucăuș.

— Ce? Nu te-ai distrat ultima dată când te-ai îmbătat?

— Nici măcar nu pot să-mi amintesc ceva, spune ea râzând ușor. Dar tu poți. Deci, spune-mi. Ți-a plăcut că eram beată?

Zâmbind, îi aranjez o șuviță de păr după ureche.

— Ție părea să-ți placă.

— Ar fi chiar drăguț dacă mi-ai spune ce am făcut și ce am spus.

— Nu, este mai bine să păstrez secretul. Crede-mă, ce nu știi nu poate să te rănească.

— Știi ce? Luke pășește înainte, desfăcând dopul sticlei. Putem să facem un joc din asta. Astfel, dacă te pricepi, nici măcar nu ești nevoit să bei, adaugă el.

Callie ne privește pe rând.

— Ce fel de joc?

Luke se uită la mine pieziș, iar eu scutur din cap, știind unde vrea să ajungă.

— Regulile sunt destul de simple. Cineva spune ceva de genul: „Nu am adormit niciodată pe peluza din fața casei vecinilor pentru că eram al naibii de beat și credeam că e casa mea".

Îmi întinde sticla.

— Iar acum el trebuie să bea.

Iau sticla, dau capul pe spate şi beau forţat o gură.

— Mulţumesc pentru că m-ai dat de exemplu.

— Şi ce? întreabă Callie. Dacă ai făcut ce-a spus celălalt, atunci trebuie să bei?

Eu îmi ling alcoolul de pe buze.

— Da, dar nu este nevoie să joci. Putem doar să stăm împreună. Luke crede că totul trebuie să aibă de-a face cu alcoolul.

Luke îmi ia sticla din mână şi-mi aruncă o privire tăioasă.

— Nu este adevărat. Încerc să mă vindec de plictiseală. Nu ai ce face pe aici, acum că toată lumea este plecată.

Callie ridică un umăr.

— Putem juca. Nu prea am făcut nimic, deci se pare că şansele sunt în favoarea mea.

— Mda, dar tu nu ştii multe despre noi, spune urâcios Luke. Aşa că o să-ţi fie greu să născoceşti lucruri cu care să ne prinzi.

Ea ridică iar din umeri cu o privire care mă face să mă întreb dacă ştie cu adevărat ceva.

Ne aşezăm pe canapea, Callie stând într-o parte, iar eu în cealaltă. Luke ia loc pe fotoliu şi îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea când bea direct din sticlă.

El lasă sticla pe masă.

— Deci, cine vrea să înceapă?

— Eu, se oferă Callie, ridicând mâna.

— Serios? o întreb. Dar să ştii că nu eşti nevoită. Nu trebuie să iei parte la nimic din toate astea dacă nu vrei.

Ea zâmbeşte nevinovat, răsucindu-şi o şuviţă de păr în jurul unui deget.

— Nu mă deranjează. Promit.

— Las-o în pace, spune Luke, punându-şi braţele pe spătarul canapelei şi rezemându-se. Chiar sunt interesat să aud ce are de zis.

Fac semn spre sticlă.

— Bine, să vedem de ce ești în stare.

Ea își mușcă buza și se gândește, iar apoi îl fixează cu privirea pe Luke.

— Nu m-am certat niciodată cu antrenorul spunând că nu sunt beat, când, de fapt, în timpul meciului eram în mod clar beat.

Lui Luke îi pică fața.

— De unde știi asta?

Ea ridică din umeri.

— Tatăl meu este antrenorul și aud unele lucruri.

Cu ochii ațintiți asupra lui Callie, el își dă capul pe spate și bea mai mult de o gură din sticlă.

— Bine, deci acum trebuie să ți-o servesc și eu.

— Nu astea sunt regulile! Callie îmi aruncă o privire să o ajut, cu ochii albaștri mari din cauza panicii. Nu-i așa? adaugă ea.

— Sunt regulile mele.

Luke își atinge bărbia cu degetul când se apleacă înainte.

— Nu am călcat niciodată pe un spray cu vopsea și nu am lăsat podeaua murdară ca să o curețe omul de serviciu.

Ea dă ochii peste cap cu un zâmbet pe buze, afișând o latură competitivă pe care mi-aș fi dorit-o direcționată spre mine.

Luke leagănă sticla în fața ei, provocând-o, iar ea o înșfacă de la el. Strâmbându-se dezgustată, duce sticla la gură, se lasă pe spate și ia o mică înghițitură.

Înecându-se, împinge sticla spre Luke, cu capul întors și ochii închiși.

— O, Dumnezeule! Este mai tare decât votca.

Tremură în timp ce clipește frenetic.

Râzând, mă apropii de ea pe canapea și o cuprind pe după umeri.

— Luke joacă murdar, Callie. De vreme ce l-ai provocat, probabil că o să-și ia revanșa.

Ea se bosumflă, iar lichidul lucește pe buza ei de jos.

— Stai un pic; ai ceva pe buze.

Mă aplec și sorb stropul de whisky.

Ochii i se măresc atunci când îmi ling buzele și mă retrag.

— Ai dreptate, Jack este destul de scârbos.

— Este îngrozitor, încuviinţează ea cu o voce inegală.

— Bine, m-am gândit la ceva, spun eu şi-mi dreg vocea. Nu am mers niciodată spre casă doar într-un halat roz şi o pereche de papuci.

Callie pufneşte în râs când Luke mijeşte ochii.

— O cauţi cu lumânarea. Acum o să-i spun toate secretele tale murdare, afurisitule!

Eu râd şi-mi ridic bocancii pe masă.

— Asta am făcut-o ca să mă răzbun pentru că ai provocat-o primul.

— Pot să ştiu de ce a trebuit să facă asta? întreabă Callie când Luke mai bea un shot. Pentru că sunt foarte curioasă.

— Era acasă la o fată, încep eu, ignorând privirea încruntată a lui Luke. Şi, în timp ce făceau sex, au apărut părinţii ei. Şi-au dat jos toate hainele în sufragerie, deci a trebuit să împrumute un halat şi o pereche de papuci, pentru că erau singurele chestii care i se potriveau.

— Era şi al naibii de frig, îşi aminteşte Luke când bea iar din sticlă. Deşi pentru partida de sex cu Carrie Delmarco a meritat să fac asta.

Callie îşi duce mâna la gură şi-şi pleacă bărbia, probabil ca să-şi ascundă jena. Este al naibii de adorabilă şi, brusc, mă trezesc dorindu-mi ca Luke să plece ca să rămân singur cu ea.

— Am găsit una bună, declară Luke aruncându-mi un rânjet răutăcios.

Ochii i se înroşesc şi vorbeşte cam împleticit.

— Nu i-am spus niciodată unei fete că sunt solistul trupei Chevelle doar ca să mă pot combina cu ea.

— O să te ucid pentru asta. Mă întind peste masă ca să-i iau sticla din mână. Ştii asta, nu?

El rânjeşte la mine când iau o gură şi mă uit la Callie.

— Aveam cincisprezece ani. Făceam multe lucruri prosteşti pe atunci.

Nu pare deranjată, dar uneori nu-mi dau seama ce simte.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Bine, am și eu una.

Mă concentrez asupra lui Luke, dorindu-mi să-l înving.

— Nu m-am dezbrăcat niciodată pe o masă, într-o cameră plină de oameni.

Ochii căprui îi sunt reci când bea un shot, iar apoi forțează alcoolul să se ducă pe gât, cu o smucitură.

— Nu m-am trezit niciodată plângând în miezul nopții pentru că am avut un coșmar după ce m-am uitat la Halloween.

— Aveam cam zece ani, protestez și-i smulg sticla din mână.

Iau o înghițitură zdravănă și încep să simt cum alcoolul îmi arde organismul.

— Nu am făcut niciodată pipi în pantaloni pentru că am rămas pe afară și nu am putut să intru în casă.

Luke înșfacă sticla din mâna mea întinsă, vărsând niște Jack pe măsuța de cafea.

— Nu i-am trimis niciodată unei fete o scrisoare în care să-i cer să bifeze da sau nu. Mă placi, Tami Bentler? Crezi că sunt drăguț?

Callie izbucnește în râs și-și duce mâna la gură când se apleacă peste genunchi.

— Nici măcar nu știu ce să fac cu toate informațiile astea.

Beau forțat încă o gură și mă șterg pe buze cu mâneca. Chiar dacă mă supără că Luke mă face să par un fraier, mă bucur că ea este fericită.

— O, ți se pare amuzant? o întreb, iar ea își înalță capul, ștergându-și lacrimile de la ochi și dând din cap. Pentru că pot să-ți vin cu ușurință de hac.

Încă zâmbind, Callie scutură din cap.

— Nu știi atât de multe despre mine, Kayden, deci nu sunt prea îngrijorată. În plus, ți-am spus deja că nu am făcut mai nimic.

Mă aplec spre ea, cu buzele lângă urechea ei, și-i dau părul la o parte.

— Nu m-am sărutat niciodată în ploaie și n-am avut parte de unul dintre cele mai grozave sărutări din viața mea.

Sunt al naibii de beat şi recunosc mai multe decât aş face-o în mod normal, dar minţii mele bete nu-i pasă acum.

Suflarea mea o face să tremure, iar umerii i se înfioară.

— Dar aşa a fost, nu-i aşa? Sau poate că nu. Nu ştiu.

— Îmi place când baţi câmpii. Este drăguţ.

Duc sticla la gură, dau capul pe spate şi beau o gură, lăsând-o să-mi afle răspunsul. Fixând-o cu privirea, îndrept sticla spre ea.

— Este rândul tău, doar dacă nu este adevărat.

Degetele îi tremură când apucă sticla. Mă uit cum i se mişcă gura când îşi lasă capul pe spate şi ia o înghiţitură. Probabil că nu ar trebui să mă holbez, dar faptul că-i urmăresc buzele mişcându-se mă distrage şi mă excită.

Ea tuşeşte şi obrajii i se umflă când lasă sticla pe masă şi se şterge cu mâneca la gură.

— Dumnezeule, arde atât de rău!

Luke ia sticla de pe masă şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mă piş.

El deschide uşa subsolului şi iese clătinându-se, lăsând-o întredeschisă.

Callie mă priveşte uluită.

— De ce a ieşit afară?

— Aşa face la beţie. Mă reazem pe canapea cu braţul încă în jurul ei. Îi place să se ducă afară să se pişe, adaug eu.

— O să-i fie bine?

Callie îşi pune piciorul sub ea.

— Pare destul de beat. Dacă se duce printre copaci şi se rătăceşte?

— Va fi bine.

Flutur din mână, nedorindu-mi să mai vorbesc despre Luke.

Stăm tăcuţi pentru o clipă, iar eu o privesc cu coada ochiului, vrând atât de mult să o ating aşa cum am făcut-o mai devreme, în camera ei.

Callie se întoarce spre mine, strânge din buze şi îşi reprimă un zâmbet.

— Deci chiar i-ai scris o scrisoare cu întrebări de genul da sau nu lui Tami Bentler?

— Dă-mi voie să-ți spun că asta s-a întâmplat în clasa a treia.

Mă relaxez pe canapea, o apuc de umăr și o trag spre mine, ca să stăm întinși unul lângă celălalt, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul alor ei.

Ea se lovește cu capul de brațul canapelei când se așază.

— O... ce ți-a spus?

— Poftim, ridică-ți capul.

Înainte să se întindă, îmi pun brațul sub ea, lăsând-o să îl folosească pe post de pernă.

— A spus că în niciun caz.

Ea se întoarce într-o parte, cu fața la mine.

— Este atât de trist! Eu aș fi spus da.

— Așa ai fi spus? întreb eu. Dar să știi că nu eram la fel de fermecător ca acum.

Se îneacă râzând, iar apoi își coboară capul spre pieptul meu.

— Am cam făcut o pasiune pentru tine în școala primară.

— Ce?

Cu degetul sub bărbia ei, îi ridic capul ca să o pot privi în ochi.

— Serios?

— Cred că știi că aproape orice fată a pățit asta și mă surprinde că Tami a spus nu.

— Cred că lui Tami i-ar fi plăcut mai mult scrisoarea dacă ar fi primit-o de la cineva ca tine.

— Vrei să spui... îi plăceau... Îi plac fetele?

Ridic din umeri, uitându-mă la tavan.

— Asta am auzit, dar cine știe dacă este adevărat?!

Mă opresc, coborându-mi privirea spre ea când își umezește buzele cu limba.

— Cât de beată ești?

— Nu sunt deloc beată, spune Callie. Am luat două guri mici.

O ciupesc de coaste, iar ea se protejează cu brațul.

— Da, dar tu eşti mică şi nu cântăreşti prea mult.

— Nu sunt atât de mică, protestează ea. Şi îţi garantez că nu simt mai nimic.

Eu mă opresc, mă uit atent în ochii ei şi apoi înaintez precaut.

— Deci, dacă te-aş săruta chiar acum, nu aş profita de tine?

— Nu, dar s-ar putea să profit eu de tine. Respiraţia îţi miroase la fel de urât ca sticla.

Zâmbind, îşi flutură mâna în dreptul nasului.

— Crede-mă. Poţi să profiţi de mine şi n-o să mă deranjeze nici când o să fiu treaz.

Îmi lipesc buzele de ale ei şi simt cum inima-i bate în piept când începe să respire sacadat.

Se face linişte cât stăm întinşi, iar frunţile ni se ating şi suflările ni se împletesc. Îmi pun mâna pe şoldul ei şi închid ochii, simţind intensitatea momentului ca pe o rană deschisă.

— Am o întrebare, şopteşte Callie. Câţi oameni l-au văzut pe Luke umblând în halatul ăla?

— Ştii că în fiecare Crăciun se merge cu colindul prin centrul oraşului?

— Mda.

— Ei bine, a trecut pe acolo.

Ea râde şi se rostogoleşte spre mine, sprijinindu-şi faţa de umărul meu când piciorul îi alunecă pe abdomenul meu.

— Acolo sunt mereu o mulţime de oameni. O, Dumnezeule, pun pariu că până şi părinţii mei erau pe-acolo. Ei se duc întotdeauna la colindat.

— Ştiu...

Simt parfumul părului ei, care miroase a şampon amestecat cu fumul ţigărilor fumate de Luke în maşină, pe drum încoace.

— Callie, eu...

Drăcia dracului! Ce naiba mi se întâmplă?

— Chiar vreau să te sărut acum.

Ea îngheaţă, iar pieptul i se atinge de al meu când expiră.

— O, da?

Îi dau la o parte părul de pe față, iar Callie se uită la mine printre genele-i lungi.

— Pot?

Pentru o secundă, rămâne nemișcată, iar apoi dă din cap.

— Da, poți.

Expir încordat și mă aplec spre ea, înclinându-mi capul într-o parte când îmi lipesc gura de a ei. Îi muşc uşor buza de jos, iar geamătul pe care-l scoate îmi inundă corpul de dorință. Continui să o sărut, deschizând gura și mângâindu-i buzele cu limba. Este caldă și are gust de Jack, iar eu îmi doresc mai mult — probabil mai mult decât pentru ce suntem pregătiți.

O apuc de mijloc și-o trag în poală, deasupra mea.

— Nu mă pot abține când sunt cu tine.

Un mic suspin îi scapă printre buze când îmi simte penisul tare împingându-se în ea.

— Kayden... începe ea, dar se oprește când îmi bag degetele în părul ei și îi apropii fața de a mea.

Îmi mișc buzele pe gâtul său, îi sărut pielea și mă desfăt cu savoarea ei.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Conștiința îmi strigă că ar trebui să tac din gură. Că sunt beat și c-am să spun ceva nepotrivit, dar o fac oricum.

— Nu am mai simțit asta pentru nimeni, niciodată.

Ea înțepenește și respirația ei mă gâdilă pe gât.

— Ce?

— Noi doi... Îmi place atât de mult că suntem împreună! Nu mi-a plăcut niciodată ideea de a fi cu cineva.

Expirând lent, se ridică de pe mine.

— Cred că poate ar trebui să vorbim despre altceva.

— Despre ce?

Sunt îngrijorat că am speriat-o, așa cum m-am speriat și eu.

— Despre ce te face fericit, sugerează ea. Sau despre ceva ce nu o să regreți mâine-dimineață.

— Asta ești tu. Callie, ești singura persoană care m-a făcut vreodată fericit. În seara în care m-ai salvat ai schimbat ceva în mine — m-ai făcut să vreau să trăiesc.

Îi spun adevărul știind că, atunci când va veni dimineața, mă va afecta.

Capitolul 17

#21 Creează amintiri care îţi aparţin

Callie

Seara trecută a fost cel puţin interesantă. Kayden era beat şi îmi spunea lucruri pe care, probabil, nu mi le-ar spune treaz, aşa că l-am oprit. Nu vreau să-mi spună lucruri doar pentru că este beat. L-am auzit pe Seth zicând prostii de mult prea multe ori şi, în multe cazuri, nu vorbeşte serios.

Ajung să adorm pe patul din colţ, iar când mă trezesc, trăiesc un moment de genul „o, la naiba". Telefonul îmi ţiuie cu o mie de mesaje de la mama. Nici măcar nu m-am deranjat să le verific. Sar din pat şi mă grăbesc spre canapeaua pe care Kayden stă întins pe o parte, cu ochii închişi şi braţul peste faţă.

Peste umăr, mă uit la Luke, care doarme pe podea cu capul pe o pernă, iar apoi mă aplec în faţa lui Kayden.

— Trezeşte-te. Trebuie să mă duci acasă.

Respiră liniştit, pieptul ridicându-i-se şi coborând, aşa că-i ating obrazul cu mâna, trecându-mi degetul mare peste cicatricea de sub ochi.

— Kayden, te rog, trezeşte-te. Mama o ia razna.

El deschide ochii şi pupilele i se micşorează când vede lumină şi pare că nici măcar nu dormea.

— Cât este ceasul?

Verific ceasul de pe ecranul telefonului.

— Aproape unsprezece. Erai treaz?

Uimit, se ridică şi îşi întinde braţele deasupra capului. Îşi scoate tricoul, iar eu încerc să nu mă holbez.

— Sunt treaz de ceva vreme. M-am gândit la unele lucruri.

— O.

Îmi întind picioarele şi îmi caut jacheta prin cameră.

— Poţi să mă duci cu maşina? Sau să-l trezesc pe Luke?

— Asta ar însemna să intri pe un teritoriu periculos, spune el şi se ridică de pe canapea. Luke nu este o persoană matinală.

Mă îmbrac cu jacheta.

— Nici măcar nu-mi amintesc când am adormit. Acu' stăteam de vorbă şi după aia m-am trezit în pat.

El zâmbeşte şi ia cheile lui Luke de pe măsuţa de cafea.

— Cred că ai făcut asta în somn. Stăteai întinsă lângă mine, iar apoi te-ai ridicat şi te-ai dus acolo. Păreai cam inconştientă.

Deschide uşa din spate şi ieşim în aerul rece al după-amiezii. Cerul este de un albastru-deschis, ceaţa acoperind unele locuri, iar eu văd casa de oaspeţi în stânga mea. Kayden închide uşa şi păşim tăcuţi pe iarbă. Nu ştiu ce să spun. Mă simt ciudat să mă gândesc la cuvintele pe care nu şi le aminteşte.

Brusc, se opreşte la colţul casei şi îşi trece mâna prin părul ciufulit.

— Îmi amintesc.

Eu îi arunc o privire peste umăr.

— Ce?

El face câţiva paşi spre mine.

— Nu eram atât de bcat. Îmi aduc aminte ce am spus. Practic, am stat întins pe canapea jumătate de noapte şi-am încercat să-mi dau seama ce naiba să îţi spun când ne vom trezi.

Eu expir.

— Nu trebuie să-mi dai explicații. Am stat destul pe lângă Seth încât să știu cum decurge ziua de după beție. Crede-mă, a făcut și a spus atât de multe lucruri pe care le regretă.

El scutură din cap, cu o expresie întrebătoare.

— Dar eu nu regret. Eu doar... Nu știu cum să procedez. Am vorbit serios când ți-am spus că n-am mai simțit niciodată ceea ce simt pentru tine, iar asta mă sperie, mai ales pentru că încă nu știi multe despre mine — lucruri rele.

Mă apropii de el.

— Nu cred asta. Nu cred că există așa ceva. Lucruri pe care doar tu le crezi rele.

Masându-și ceafa, se uită la aleea din spatele meu.

— Nu ai spune asta, dacă ai ști la ce mă refer.

— Poți să-mi zici oricând, îi sugerez eu. Și lasă-mă să hotărăsc singură.

El se uită în ochii mei.

— Nu m-ai plăcea, dacă ai ști.

Inspir adânc, pregătită să spun ceva care mă îngrozește.

— În ultimii șase ani m-am temut de aproape toată lumea, mai puțin de Seth, dar între noi s-a creat o legătură, iar el mi-a câștigat încrederea destul de repede. Așa s-a întâmplat și cu tine. În ziua în care am urcat pe stâncă poate c-am părut îngrozită — și chiar am fost –, dar faptul că am fost acolo cu tine și că te-am lăsat să mă ajuți să urc a fost un pas uriaș pentru mine. Am avut încredere în tine și asta înseamnă ceva.

— Vreau să-ți spun, rostește el încet. Vreau, dar nu știu dacă pot.

— Mi-ai povestit despre tatăl tău.

— Mda, dar asta-i altceva. Asta este...

— Unde naiba ai fost?

Tatăl lui Kayden vine grăbit de după colț, îmbrăcat cu un trening albastru, cu fața roșie și cu mâinile sttânse în pumni.

— Trebuia să te duci... Se oprește când mă vede stând lângă Kayden. Tu cine ești? adaugă el.

Îl iau automat de mână pe Kayden.

— Callie Lawrence.

Furios, pare să-şi aducă aminte.

— O, eşti fiica antrenorului Lawrence?

Déjà vu.

— Da, ne-am întâlnit de câteva ori.

O vreme, mă fixează cu privirea, ca şi când ar încerca să mă forţeze să mă îndepărtez. În cele din urmă, îşi îndreaptă atenţia asupra lui Kayden.

— Trebuia să ne antrenăm în dimineaţa asta. Ai uitat?

Kayden mă strânge de mână.

— Mda, îmi pare rău. Am dormit prea mult şi trebuie să o conduc acasă, deci încă nu pot să vin cu tine.

Tatăl lui îşi strânge şi-şi desface pumnii şi o venă de la gât i se umflă.

— Cât o să întârzii?

Kayden ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate vreo jumătate de oră.

Domnul Owens îmi aruncă o privire urâtă, părând deranjat.

— De ce nu poate să se ducă singură acasă? Trebuie să respectăm un program.

— Nu, tu ai un program, spune Kayden şi se încordează când tatăl lui se strâmbă de nervi. Doar tu crezi că trebuie să-l respect.

— Scuze, cu mine vorbeşti?

Intimidarea pe care o emană este îngrozitoare şi vreau să mă ascund în spatele lui Kayden.

— Pentru că eu cred că uiţi regulile de aici şi ce se întâmplă dacă faci asta.

— Trebuie să plec.

Kayden respiră sacadat în timp ce mă ţine mai strâns de mână şi îl ocoleşte pe tatăl lui, trăgându-mă după sine.

— Kayden Owens! strigă el. Ai face bine să nu mă eviţi.

Eu şi Kayden înaintăm spre furgoneta parcată pe aleea de sub copaci.

— La dracu'! strigă tatăl lui după noi.

Kayden mă ajută să urc în furgonetă, apoi sare pe locul șoferului și pornește motorul. Din mijlocul curții, tatăl său ne privește cu o expresie sumbră. Eu mă gândesc din nou la seara aia îngrozitoare și la ce poate să facă bărbatul ăla.

Pneurile se pun în mișcare când plecăm, Kayden schimbă viteza, iar copacii de pe marginile drumului nu se mai văd. Kayden tace un timp îndelungat înainte de a spune ceva.

— Poți să-i trimiți un mesaj lui Luke? Îmi dă telefonul lui. Spune-i să rămână în subsol până mă întorc.

Eu dau aprobator din cap, iau telefonul și mă uit prin lista de contacte până când găsesc numele lui Luke.

— Crezi că o să coboare și-o să țipe la Luke? întreb eu când trimit mesajul.

El scutură din cap, ținând strâns volanul.

— Doar cu copiii lui se poartă așa.

Pun telefonul pe bord și mă apropii de el.

— Kayden, nu cred că ar trebui să te întorci acolo. Dacă îți face ceva?

— O să fiu bine. Mă descurc.

Vocea îi este tăioasă, iar eu mă dau din nou pe scaunul meu.

— Nu, stai.

Repede, îmi atinge coapsa cu mâna.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Doar că așa reacționez eu. Mă lupt cu asta dintotdeauna. Face parte din viața mea.

— Ei bine, fă în așa fel încât să nu mai fie parte din viața ta, îi spun pe un ton rugător.

El se întoarce spre mine și îndoiala i se citește în privire, ca și când asta nu ar fi o opțiune.

— Și ce să fac? Să nu mă mai întorc niciodată? Oricât de tulburat ar fi, tot tatăl meu este. Casa aia e locul în care am crescut — este căminul meu.

— Nu trebuie să mai fie. Pleacă pur și simplu, zic eu, încercând să-mi dau seama ce trebuie să spun ca să-l conving. Vino și stai cu mine. Nu meriți să fii tratat așa. Ești foarte bun și meriți mai mult.

Vocea îmi tremură.

— Te rog, te rog, vino și stai cu mine.

El înghite cu greu și caseă ochii.

— M-ai lăsa să fac asta?

Încuviințez dând din cap și inima mi se frânge pentru el când mă întind ca să-l ating pe braț.

— Bineînțeles. Nu vreau să te întorci la el. Este... De ce se poartă așa?

— Cred că așa s-a purtat tatăl lui cu el.

El virează spre strada mea.

— Nu era chiar atât de rău când eram mai mici, deși tot era nasol. Unele lucruri îl enervau și țipa și uncori ne pălmuia sau ne lovea cu cureaua. Situația s-a înrăutățit când am crescut, de parcă ar fi știut că poate să... Scrâșnește din dinți. Să ne lovească mai tare, fără să ne ucidă. Frații mei au ripostat când au mai crescut, dar când s-au mutat... și eu am rămas singur... Lucrurile doar s-au înrăutățit. Într-un fel, și-a concentrat toată mânia asupra mea.

Ochii mă ustură când clipesc de câteva ori ca să nu plâng, gândindu-mă la el singur în casa aia, cu bărbatul ăla îngrozitor.

— Nu mai accepta așa ceva. Vino și stai cu mine. Nu trebuie să rămâi acolo.

Când se uită cu atenție la mine, pare îngrozit, confuz și, cumva, un băiețel rătăcit.

— Bine, dar trebuie să mă duc să-l iau pe Luke.

Eu pot să respir din nou și plămânii mi se relaxează când se umplu iar cu aer.

— O să te întorci repede, da? Promiți?

El dă aprobator din cap, întoarce furgoneta pe aleea mea și o parchează în spatele mașinii mamei mele.

— Promit.

Arunc o privire spre fereastra de lângă ușa din spate, unde perdeaua este dată la o parte, iar mama se uită afară.

— Vrei să mă întorc cu tine? Trebuie doar să o anunț.

Kayden îmi cuprinde obrazul și își trece degetul mare pe sub ochiul meu.

— O să fiu bine. Tu rămâi aici și încearcă să o calmezi pe mama ta.

— Ești sigur? Oare să-l rog pe tata să te însoțească?

— Callie, o să mă descurc. Luke este acolo. O să-mi iau lucrurile și-o să vin aici. N-o să se întâmple nimic.

Mi se strânge inima când mă aplec și îmi ating buzele de ale lui. Vreau să mă retrag, dar el își strecoară mâna pe după ceafa mea și mă sărută cu pasiune înainte să mă lase să plec. Cu inima grea, cobor din mașină și mă uit cum bagă în marșarier, știind că o să-mi țin respirația până când se va întoarce.

Kayden

Sunt al naibii de speriat. Niciodată nu i-am mai răspuns tatei așa și am știut după privirea din ochii lui că am încurcat-o, dar Callie are dreptate. Nu mai sunt nevoit să suport. Nu trebuie decât să plec. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta de multă vreme, dar, dintr-un motiv sau altul, nu am putut. În viața mea am văzut doar oameni care pleacă și cărora nu le pasă de lovituri, de țipete, care îmi spun să îndur. Dar apoi apare Callie și-mi spune că pot să schimb situația — că merit mult mai mult. Este atât de simplu și totuși cuvintele ei înseamnă enorm pentru mine.

Parchez furgoneta în spatele copacului și îi trimit un mesaj lui Luke să ne întâlnim la mașina lui în zece minute, pentru că trebuie să-mi iau bagajul. Amintirile mă bântuie când mă îndrept spre veranda din față. E o liniște mormântală, iar ușa de la intrare este întredeschisă.

Făcându-mi curaj, intru în casă. Când eram mai mic, tatei îi plăcea să transforme bătaia în joacă. Ne dădea timp să ne ascundem, iar apoi venea să ne caute. Dacă ne ascundeam destul de bine, câştigam. Dacă nu, plăteam. Mereu ajungeam să plătim, pentru că niciodată nu renunţa să ne caute.

Casa pare goală, aşa că mă grăbesc pe scări spre camera mea şi îmi arunc hainele într-un rucsac. Aruncându-l pe umăr, cobor la parter, simţind libertatea care mă aşteaptă când văd uşa de la intrare. Însă tata, care iese de sub scări şi stă la capătul lor, îmi ţine calea.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— Mă întreb dacă fata aia te-a făcut să te porţi atât de prosteşte sau dacă, pur şi simplu, te-ai prostit de când ai plecat la facultate. N-ai fost niciodată prea isteţ.

În mintea mea, cântăresc opţiunile.

— Uite, îmi pare rău, dar nu am de gând să mai locuiesc aici. Eu doar...

Cobor spre treapta de jos.

El se mişcă un pic într-o parte şi-mi taie calea.

— Trebuie să recuperezi un atrenament.

— Nu, spun şi palmele îmi transpiră.

Mai mult de atât nu l-am înfruntat niciodată.

— Mă antrenez destul la şcoală. Mai cobor o treaptă şi ajung chiar în faţa lui. Plec, adaug eu.

El mă apucă de braţ şi mă strânge atât de tare încât mă ustură pielea.

— O să-ţi urci fundul în nenorocita de maşină şi-o să plecăm pe teren ca să te antrenezi. Şi nu mă mai enerva.

Gândul îmi e la Callie, care stă acasă şi mă aşteaptă şi chiar îşi face griji pentru mine. Nimeni nu şi-a mai făcut vreodată griji pentru mine. Îmi smucesc braţul din prinsoarea lui şi îl împing cu mâinile în piept, tremurând cu frica unui copil de trei ani. Profitând de ocazie, cobor ultimele trepte, dar el îşi recapătă echilibrul şi vine spre mine cu pumnii ridicaţi şi cu o mânie dezlănţuită în privire.

— Ticălos nenorocit! strigă el şi vrea mă lovească în faţă.

Mă feresc, iar mâna îi trece prin fereastra ușii de la intrare. Sticla spartă îi sfâșie încheieturile degetelor. Asta nu îl deranjează și loveşte din nou spre mine, dându-mi un pumn în maxilar. Oasele pocnesc și urechile îmi țiuie.

— La naiba!

Mă țin de față când durerea îmi explodează prin obraz, dar sunt destul de obișnuit cu ea, așa că o ignor. Pentru prima dată în viața mea, îl lovesc. Încheieturile degetelor îmi pocnesc atunci când se fereşte, iar mâna mi se izbeşte în balustrada din lemn.

După câteva secunde, mă doboară și mă cuprinde cu brațele când ne trânteşte pe amândoi pe podea. Bucăți din geamul spart îmi înțeapă mușchii prin tricou când îi trag tatălui meu un picior în burtă. El alunecă pe podea, dă cu capul de perete, iar eu îmi ridic mâinile în timp ce mă chinuiesc să mă pun pe picioare.

— Gata, spun și, înainte să se poată ridica, ies în fugă pe ușă.

Luke mă așteaptă în furgonetă, cu motorul pornit. Nu privesc înapoi până când nu ajung în siguranță la mașină și închid portiera. Luke se holbează când vede bucăți de sticlă în pielea mea, tricoul meu rupt și obrazul umflat.

— Ce naiba? spune el. Încă face nemernicia aia?

Scutur din cap în timp ce tata iese pe veranda din față și se uită la mașină.

— Pornește. Du-mă acasă la Callie. Nu vreau să mai stau aici.

Bagă în marșarier și iese pe drumul principal, iar eu îmi țin brațul rănit lipit de piept, continuând să mă uit la tatăl meu până când dispare din câmpul meu vizual.

Callie

Nu pot sta locului. Îi tot trimit mesaje, dar el nu-mi răspunde. Mama mi-a ținut un discurs foarte lung despre cât de multe griji și-a făcut pentru că am fost plecată toată noaptea. O las să bâiguie în

continuare, întrebându-mă cât de îngrijorată ar fi dacă i-aş spune secretul meu.

După ce termină, îl aştept pe Kayden în camera mea de deasupra garajului. Mă simt lipicioasă după noaptea trecută, ca şi când alcoolul mi-ar ieşi prin pori, aşa că fac un duş. Înfăşurându-mă cu un prosop, îmi trec degetele prin păr şi ies în dormitor ca să mă îmbrac.

Kayden stă pe patul meu cu spatele la mine şi cu umerii lăsaţi, iar eu sar înapoi, surprinsă.

— O.

Îmi acopăr gura cu mâna şi mă îndrept spre uşă, jenată că sunt doar într-un prosop.

El întoarce capul ca să se uite la mine, iar mie nu-mi mai pasă. Obrazul îi este umflat şi roşu, tricoul rupt şi pătat, iar încheieturile degetelor sunt acoperite cu sânge uscat.

Fixând prosopul cu un nod, mă grăbesc spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Kayden scutură din cap şi se uită-n treacăt la trupul meu abia acoperit.

— Nu mai contează. S-a terminat.

— Ce?

Îmi întinde o mână tremurândă.

— Am încercat să-l lovesc, iar apoi i-am dat una cu piciorul.

— Tatălui tău? întreb. El a... eşti bine?

— Acum sunt.

El mă apucă de şolduri, închide ochii şi respiră scrâşnind din dinţi în timp ce mă trage în poala lui. Vreau să protestez când partea de jos a prosopului se desface şi asprimea blugilor lui îmi atinge pielea goală, dar el îşi sprijină capul pe umărul meu şi începe să tremure. Închid gura şi ochii şi îl mângâi pe păr, abţinându-mă să nu plâng.

Rămân nemişcată, temându-mă să mă mişc, în vreme ce el se chinuieşte să respire. După un timp care-mi pare o oră, îşi înalţă capul, iar ochii îi sunt roşii.

— Îmi pare rău, spune Kayden și expiră când își freacă ochiul cu palma. M-am lăsat dus de val.

— Te înțeleg, îi spun și îl sărut pe frunte.

Degetele lui îmi caută obrazul, iar el conturează o linie pe semnul meu din naștere de pe tâmplă.

— Nu l-am mai înfruntat niciodată. A fost al naibii de îngrozitor.

Este mult mai curajos decât mine; a înfruntat ceva care îl bântuie de când era copil. Îl invidiez pentru asta.

Îi mângâi ușor obrazul rănit, iar el tresare.

— Vrei să-ți aduc niște gheață? Pansamente? Analgezice? Mama are o tonă în dulapul cu medicamente.

Ridicând o sprânceană, se uită la mine.

— De ce?

Eu dau din umeri.

— Am întrebat-o o dată și mi-a spus că le are de când s-a rănit în liceu, când era majoretă.

El se încruntă și închide ochii umflați.

— Asta nu s-a întâmplat acum douăzeci de ani?

— Este nebună, spun eu și dau să mă ridic din poala lui. Poate că de-aia este veselă tot timpul.

Cu o teamă în privire, mă ține apăsat de șolduri cu vârfurile degetelor și nu mă lasă să mă mișc.

— Nu vreau să-ți dau drumul.

Cunosc privirea aia, care imploră ajutorul cuiva.

„Te rog, ajută-mă, mami", șoptesc eu când îl simt eum se mișcă deasupra mea și fiecare parte a corpului meu pare că se rupe în două. El îmi acoperă gura eu mâinile, iar eu plâng. Unde este mama? De ce nu vine să mă ia? Pentru că ea crede că mă aseund, așa cum fac și ceilalți copii. Asta ar trebui să fac, în loc să mor în sinea mea, cu toate că o parte din mine își dorește să fi murit de-a binelea.

Te rog, mami...

Îmi înfășor brațele în jurul gâtului său și îl îmbrățișez când își afundă fața în gâtul meu și-mi simte cu buzele pulsul accelerat.

Închizând ochii, respir o clipă, speriată de moarte, dar dorindu-mi asta în mod copleşitor. Mă sărută încet pe gât şi savurează fiecare atingere, iar eu îmi înclin capul într-o parte.

— Mă duc să mă spăl pe mâini de sânge, şopteşte el, iar eu mă îndepărtez. Rămâi aici, bine?

Apucând partea de jos a prosopului, dau din eap şi mă ridic din poala lui. El se ridică şi se îndreaptă spre baie când mă aşez pe pat, ştiind că urmează să se întâmple ceva. Simt asta în aer, în căldura de pe gât în locul în care m-a sărutat şi peste tot pe unde m-au atins mâinile lui.

Când iese din baie, nu mai poartă tricoul, ci un prosop lipit de pieptul lat. Când se urcă în pat, mă ridic şi îi dau la o parte mâna care ţine prosopul, ca să mă pot uita la tăietură. Este adâncă şi chiar pe partea superioară a coastelor; încă o cicatrice pe corpul lui deja sfâşiat. Îmi trec degetul pe antebraţele lui şi observ răni proaspete pe piele.

— Ce s-a întâmplat cu astea? Mă opresc la o tăietură aproape de biceps şi mă uit cu atenţie la ea. Arată de parcă ţi-a tăiat cineva pielea.

Mă strânge de mână, scutură din cap şi se uită la perete.

— Sunt bine. Te asigur, Callie. Cu lucrurile astea mă descurc.

Mă pun în genunchi şi simt cum mi se desface prosopul în partea de jos, dar nu mă deranjez să-l trag la loc. Uşor, îmi ating buzele de pieptul lui şi urc pe gâtul său, de-a lungul unei cicatrice zimţate. Lent, îmi trec limba peste pielea lui şi apoi îi devorez moliciunea buzelor. El îşi înclină capul într-o parte, iar gurile noastre se unesc atunci când îmi cuprinde talia. Mă trage mai aproape de el, depărtându-şi buzele şi capturându-mi limba în gura lui. Eu gem când emoţiile copleşitoare izbucnesc şi pun stăpânire pe mine, ştergând durerea internă.

Cu degetele, găseşte partea de jos a prosopului şi îmi atinge mijlocul gol. Nu sunt în stare să gândesc când îmi pipăie corpul, când îmi gustă buzele şi îmi alungă gândurile chinuitoare pentru o clipă. Mă ridic şi-mi lipesc pieptul de al lui, iar el se mişcă şi se întinde pe

pat. Picioarele ni se împletesc și își strecoară genunchiul între coapsele mele. Senzația pe care mi-o oferă materialul blugilor lui mă face să simt în corp o căldură care mi se adună în stomac.

— Kayden, gem eu lângă buzele lui când îmi înfig unghiile în omoplații săi.

El se retrage un pic, respiră sacadat și-mi studiază privirea.

— Vrei să mă opresc?

Mă agăț și mai tare de el în timp ce scutur din cap, iar părul îmi cade în ochi.

— Nu.

Inspirând, își lipește buzele de ale mele și săruturile delicate devin disperate când prosopul cade de pe mine, iar eu stau goală sub el. Sfârcurile mele îi mângâie pieptul cu fiecare respirație și eu îmi depărtez picioarele. Îi ating obrajii cu mâinile, iar căldura lui mă liniștește în timp ce se întinde spre brațele mele și-mi cuprinde încheieturile mâinilor. Îmi ia mâinile de pe fața lui și mi le pune de-o parte și de alta a chipului meu, devorându-mi gura cu limba.

Brusc, îmi eliberează una din mâini, iar eu tremur sub el.

— Callie, să-mi spui dacă trebuie să mă opresc, îmi șoptește pe buze.

— Nu te opri, șoptesc la rândul meu, sigură, dar cu pulsul accelerat. Nu vreau să te oprești.

Deschide ochii, mari și sticloși, și îmi mușcă buza de jos când mâna îi alunecă pe abdomenul meu. După câteva secunde, îi simt din nou degetele în mine, la fel ca ieri. Sunt excitată și simt că mă pierd, dar într-un mod uimitor. Ca și cum, în sfârșit, mintea mea a părăsit locul întunecat și pot să văd din nou lumina.

Vreau mai mult. Îmi trebuie mai mult; totuși, nu știu cum să-i cer asta.

Îmi frec șoldurile de mâna lui când mă pipăie pe dinăuntru, gemând în timp ce îmi trec dinții peste buza lui, mușcând-o înainte de a o elibera. Șuvițe din părul lui castaniu mă ating pe frunte când

îmi mişc corpul, simţind că vreau mai mult. Pieptul îi coboară când îşi scoate degetele din mine.

— Callie, care-i limita? întreabă şi mă ţintuieşte de încheieturile mâinilor din nou sub el, uitându-se la mine. Trebuie să ştiu unde să mă opresc.

Scutur din cap, privindu-l în ochi.

— Nu vreau să te opreşti, Kayden. Am spus-o şi vorbesc serios.

Cât se gândeşte la ce i-am zis, pupilele i se contractă.

— Callie, eu...

Pulsul îmi scade când magia momentului începe să piară. Imaginile din trecut revin, dar dispar repede când îşi ridică şoldurile ca să-şi descheie blugii şi să-i dea jos. Se dezbracă în câteva secunde şi îşi pune un prezervativ. Se întinde din nou peste mine. Suntem goi, lipiţi unul de altul, iar el mă sărută cu pasiune şi dorinţă când îşi uneşte braţele cu ale mele, deasupra capului meu. Anticipez şi simt fiecare aspect al momentului. Asprimea pielii palmelor sale, pieptul neted care-l atinge pe al meu, limba lui umedă în gura mea, furnicăturile din tot trupul meu. Transpir toată când mă înfierbânt de dorinţă şi îmi desfac picioarele în timp ce trupul lui se acomodează cu al meu. Când se apropie de mine, simt durerea, dar şi cum lanţurile invizibile din jurul încheieturilor mâinilor mele se rup.

Îşi ţine respiraţia când îmi strâng picioarele în jurul şoldurilor lui, iar el mă pătrunde treptat. Se opreşte din a mă săruta şi mă priveşte în ochi în timp ce-mi mângâie obrazul cu degetele. Apoi se opreşte înainte să se împingă pentru ultima dată şi să mă pătrundă adânc.

Trupul şi mintea mi se deschid în întregime când mă sărută. La început, mă ustură când se mişcă înainte şi înapoi şi aproape că-i strig să se oprească, dar durerea cedează, iar muşchii mi se relaxează când las capul înapoi pe pernă.

Este un moment pe care mi-l voi aminti pentru totdeauna, pentru că-mi aparţine.

Kayden

Nu am mai fost niciodată atât de îngrozit. Nici când țipa cineva la mine și eram bătut și nici măcar când l-am înfruntat pe tata. Am mai făcut sex, de multe ori. Totul a fost doar o distracție, chiar și cu Daisy. Nu am simțit nimic; credeam că așa trebuie să fie. Când Callie mă privește cu încredere, sunt pierdut. Nimeni nu m-a mai privit așa niciodată; nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt ca acum. Este ca și cum toate cicatricele mele s-ar fi rupt și durerea este reală, dar nu mă pot opri.

O sărut cu înverșunare, mișcându-i brațele deasupra capului când mă împing în ea. Mă simt atât de bine și nu vreau să mă opresc. Ochii îi sticlesc, pupilele i se dilată când deschide gura. Își arcuiește gâtul în timp ce geme de plăcere și își înalță șoldurile odată cu mișcările mele. Îi eliberez brațele și îi caut sânii cu palmele, pipăindu-i pielea când o sărut pe gât. Cu degetele, ea îmi conturează fiecare cicatrice, lăsând o dâră de căldură peste tot pe unde mă atinge, și asta aproape că mă înnebunește. Spatele i se încovoaie când țipă și, o clipă mai târziu, mă alătur ei, știind că nu mai pot da înapoi. Felul în care mă simt este ireversibil: copleșit, dorit, conectat. N-o să pot să mai renunț vreodată la asta.

Când ne recăpătăm suflul, îmi spun că va fi bine; că pot să mă descurc și, pentru un moment, chiar simt că pot.

Respir sacadat când mă retrag și mă întind pe spate, trecându-mi mâinile prin păr. Rotindu-se pe șold, corpul ei cald îl urmează pe al meu. Își lasă obrazul pe pieptul meu, strecurându-și piciorul pe talia mea.

— Ești bine? îndrăznesc în cele din urmă să o întreb, luptându-mă cu propriile gânduri.

Ea dă aprobator din cap, conturându-mi mușchii abdomenului cu degetul mic.

— Sunt mai mult decât bine.

Închid ochii și-mi sprijin bărbia pe capul ei.

— Callie, trebuie să-ți spun ceva.

Ea își dezlipește obrazul de pe pieptul meu și mă privește.

— Ce s-a întâmplat? Am... am făcut ceva greșit?

O ating cu vârful degetului pe buza de jos.

— Nu, nu tu. Eu. Sunt unele lucruri pe care nu le știi despre mine și cred că ar trebui să ți le spun.

Ea se ridică, iar eu mă uit la trupul ei, la fel de fragil ca inima sa.

— Mă sperii.

— Îmi pare rău, dau eu înapoi când simt cum mă străbate rușinea. Eram doar cufundat în gândurile mele.

Callie se încruntă.

— Kayden, îmi poți spune orice. Nu te judec.

— Știu asta, zic sincer când îi cuprind posesiv talia.

O ridic și-o așez deasupra mea.

— Vom vorbi despre asta, dar un pic mai târziu.

Umezindu-mi buzele cu limba, o țin de ceafă și îi apropii gura de a mea în timp ce-mi strecor mâna în fața ei și o apuc de sân, dorindu-mi să dau timpul înapoi și să retrăiesc singurul moment liniștit din viața mea.

Capitolul 18

#33 Stai întinsă lângă cineva, nemişcată; doar simţiţi-vă unul pe celălalt.

Callie

— Cred că trebuie să ies afară, spun eu verificând al şaptelea mesaj pe care mi l-a trimis mama. Altfel, o să vină aici şi-o să vadă asta.

— Ce anume? întreabă nevinovat când mă întoarce astfel încât să fie deasupra mea şi îmi cuprinde sânul cu gura, conturând cercuri peste sfârcul meu cu vârful limbii.

Suspin când coapsele mele şi-l doresc din nou în mine.

— Mă faci să mă pierd iar cu firea.

El se îndepărtează cu un zâmbet, dar obrazul îi este roşu şi umflat.

— Şi?

Mă prefac a fi serioasă.

— Nu glumesc. O să vină aici cu cheile ei, o să deschidă uşa şi-o să vadă asta.

El râde fără să mă creadă încă pe deplin, dar mă eliberează din braţele lui.

— Bine, ai câştigat. Te las să pleci, dar ne întoarcem la ale noastre imediat ce te ocupi de mama ta.

Râd uşor când mă înfăşor cu un cearşaf şi mă duc să scot nişte haine din rucsacul meu. Îmi este puţin ruşine în faţa lui chiar şi după

ceea ce am făcut. Reușesc să mă îmbrac înainte să dau drumul cearșafului. El nu mă întreabă de ce mă comport așa în timp ce se ridică și-și îmbracă din nou blugii și tricoul.

Arunc o privire pe fereastră la cerul întunecat. Totul pare perfect, de neatins, ca și cum pentru prima dată dețin controlul asupra vieții mele.

— Cât de târziu este?

Își răsucește brațul ca să se uite la ceas.

— Șapte și jumătate.

— Nu e de mirare că se agită. Am ratat cina.

Își împletește degetele cu ale mele când deschid ușa.

— Deci, cât de rău o să fie?

Îl conduc pe scările din spatele meu.

— O să-ți pună o mie de întrebări și-o să fie foarte veselă.

— Și tatăl tău?

— El o să mormăie ceva despre fotbal, sunt sigură.

Telefonul scoate un sunet, iar eu mă opresc în capătul scărilor ca să verific mesajul.

— Este tot de la mama ta? întreabă el, iar eu scutur din cap.

Seth: Hei, dragă! Cum merge treaba? Sper că bine. Ai mâncat ceva delicios?

Eu: Poate... Dar la ce fel de bunătăți te referi?

Seth: Dumnezeule! Ai făcut-o? Pentru că am sentimentul ăsta ciudat că ai făcut-o.

Eu: Ce anume?

Seth: Știi tu ce.

Mă uit la Kayden, care râde la mine, cu pielea încrețită în jurul ochilor.

— Este de la Seth.

El se apleacă să se uite mai bine, iar eu acopăr ecranul cu mâna.

— Vorbești despre mine?

Îmi mușc buza, simțind că roșesc.

— Nu.

— Ba da, spune el mândru. Chiar și după ce s-a întâmplat între noi, tot pot să te fac să roșești. Dumnezeule, mă pricep!

Plec capul, permițând părului să-mi acopere fața.

— Nu roșesc.

— Ba da.

Cu un deget, îmi ridică bărbia.

— Și mă bucur.

Își atinge ușor buzele de ale mele și-mi oferă un sărut delicat, pe care îl simt până în vârful degetelor de la picioare.

Mă retrag zâmbind, dar mă opresc atunci când zăresc o mașină în plus pe alee.

— A cui e mașina aia?

Kayden îmi urmărește privirea și ridică din umeri.

— Nu sunt sigur.

Confuză, deschid ușa din spate. După câteva secunde, toate mă părăsesc; toate suflările, bătăile inimii, toate săruturile, toate momentele intime. Văd pete negre când îl zăresc pe fratele meu Jackson, care stă la masă și mănâncă o bucată de plăcintă direct din tavă. În fața lui stă cel mai bun prieten al său, Caleb Miller. El răsfoiește o revistă, părul lui negru asimetric și lung arătând ca și când nu s-ar mai fi tuns de ani de zile. Când îmi întâlnește privirea, eu mă uit instinctiv în podea.

— Ei bine, iat-o pe Callie, o domnișoară în toată regula, spune Caleb, iar eu fixez cu privirea creionul de pe masa din fața lui, imaginându-mi cum ar fi să i-l înfig în ochi de mai multe ori și să-i provoc cât mai multă durere cu putință.

— Mama a crezut că ai fugit, spune Jackson lingând frișca de pe furculiță. Ți-a trimis o mie de mesaje.

— Bravo ei, izbucnesc eu.

Mereu l-am urât pe fratele meu pentru că l-a adus acasă pe ticălosul ăla. Știu că el habar n-are, dar nu mă pot abține.

— Poți să-i spui că am trecut pe aici și că sunt bine, ca să nu-mi mai trimită mesaje?

— Nu, răspunde Jackson. Nu sunt mesagerul tău. Este chiar în sufragerie. Du-te și spune-i singură.

— De ce ești încă aici? îl întreb, iar Kayden îmi atinge cu degetul interiorul încheieturii mâinii.

Eu clipesc spre el. Aproape c-am uitat că era acolo.

Kayden scutură din cap, iar privirea lui de smarald îmi transmite un mesaj care nu-mi place. Vede ceva — simte ceva — ascuns adânc sub pielea mea.

Caleb se ridică de la masă și se îndreaptă spre bucătărie cu mișcări lente, ca și când nu ar avea nicio grijă pe lume.

— Deci, cum este fotbalul la facultate? i se adresează lui Kayden. Am auzit că este mai intens la nivelul ăla.

Kayden continuă să mă privească.

— Nu este atât de greu. Trebuie doar să fii destul de puternic ca să faci față.

Caleb se uită la obrazul inflamat al lui Kayden cu o expresie sadică în timp ce deschide bufetul.

— Mda, pari destul de puternic. Apropo, fainã vânătaie!

Kayden îi aruncă o privire rece și își strânge pumnul.

— Nu ai fost exmatriculat de la facultate pentru că vindeai iarbă în campus?

— Hei, trebuia să-mi câștig existența, spune Caleb trântind ușa de la bufet. Nu toată lumea are banii lui tăticu' și o bursă din care să trăiască.

Kayden își încordează maxilarul, iar eu îl trag de braț.

— Putem să plecăm?

El dă din cap și se retrage spre ușă, ținându-mă de mână și fixându-l cu privirea pe Caleb, care începe să se agite.

— În niciun caz, îmi spune Jackson. Nu mă lași aici, ca să mă sufoce mama.

— Nu ar trebui să fii în Florida sau așa ceva? întreb furioasă și neliniștită. Nu trebuia să te afli aici.

El își ciufulește părul când se ridică de la masa din bucătărie cu tava în mână.

— Ne-am răzgândit în ultima clipă.

— Nu trebuia să lucrezi? întreb eu în bătaie de joc. Sau ți-ai dat iar demisia?

— Am o afurisită de slujbă, Callie.

Aruncă tava în chiuveta din bucătărie și se încruntă la mine.

— Așa că nu mai fi javră. Nu știu de ce trebuie să te porți așa cu mine mereu.

— Hei! Kayden intervine să-mi ia apărarea, trecând în fața mea. Nu-i vorbi așa, adaugă el.

— Pot să-i vorbesc cum vreau, răspunde Jackson, încrucișându-și brațele la piept. Nu știi prin ce trece familia asta din cauza ei. Micile ei probleme sau orice o fi având au înnebunit-o pe mama.

Caleb mă privește cu interes, așteptând să reacționez. Nu-mi pot lua ochii de la el. Vreau să o fac, dar mă copleșește din cauză că știe care sunt problemele mele — el mi le-a cauzat. Încep să simt că mor încet, ofilindu-mă ca floarea de cactus care înflorește doar o dată pe an, noaptea, și moare înainte de răsărit, fără să trăiască și să se bucure prea mult.

— Las-o în pace.

Caleb ridică din sprâncene uitându-se la mine și schițează un zâmbet.

— Poate Callie are motive să se poarte așa.

Ia-mă de aici. Ia-mă de aici. Salvează-mă. Salvează-mă.

Brusc, picioarele mi se mișcă și sunt târâtă undeva. Ușa din spate se deschide și sunt trasă pe scări în jos, în mijlocul aleii.

Stând la capătul scărilor și în lumina verandei, Kayden mă studiază cu o privire nesigură și cu mâinile pe umerii mei.

— Ce s-a întâmplat? Te uiți așa...

Eu respir gâtuită.

— Nu prea-mi place de fratele meu.

Mușchii gâtului i se mișcă în timp ce înghite cu greu.

— Callie, știu ce este frica. Crede-mă. Am văzut-o pe fețele fraților mei, am simțit-o pe propria piele de multe ori. Ți-e frică de el. O văd în ochii tăi.

— Să-mi fie frică de fratele meu? fac eu pe proasta și mă rog la Dumnezeu să nu afle, temându-mă de ce s-ar întâmpla dacă ar ști.

— Nu de el, spune Kayden serios și-mi atinge obrazul cu mâna. Ți-e frică de Caleb. El a fost... el a fost cel care te-a nenorocit?

— Da.

Nici măcar nu vreau să spun asta; pur și simplu îmi scapă. Îl fixez cu privirea și ascult cum inima îmi bate cu putere, vântul care șuieră, sunetul scos de cineva care se distruge undeva în lume.

El înghite cu greu.

— Callie... Eu... Trebuie să spui cuiva. Nu poți să-l lași să-și trăiască viața liniștit.

— Nu contează. A trecut prea mult timp și nici măcar autoritățile nu mai pot să facă nimic în privința asta.

— De unde știi?

Ridic din umeri, simțindu-mă detașată de lume.

— Pentru că o dată m-am interesat... și am aflat că nu mai am nicio altă opțiune. Ce-i făcut e bun făcut.

El scutură din cap, cu maxilarul încordat.

— Nu-i corect.

— Nici viața ta nu este, spun și-mi doresc să dau timpul înapoi.

Te rog, Doamne, lasă-mă să mă întorc la viața dinainte.

— Nimic nu este, adaug.

Se lasă tăcerea și totul se năruie când mă prăbușesc la pieptul lui și încep să plâng în clipa în care secretul pe care l-am ținut în mine se fărâmă în bucăți mai ușoare. Împotriva protestelor mele, mă ridică și mă ține lipită de el în timp ce mă poartă pe scări și în camera mea, iar eu vărs toate lacrimile pe care le-am ținut în mine.

Se întinde pe pat împreună cu mine, iar eu îmi afund fața în pieptul lui. Cumva, mă opresc din plâns și stăm întinși, nemișcați, simțindu-ne reciproc durerea. În cele din urmă, adorm în brațele lui.

Kayden

După ce adoarme, urmăresc cum respiră și încerc să înțeleg lumea. Mânia mă străbate ca un val care se sparge la mal. Vreau să-l ucid pe Caleb. Să-l omor în bătaie, în cele mai dureroase moduri.

Când îi aud pe fratele ei și pe Caleb că ies din casă, că râd când intră în mașină și pleacă spunând că se duc la o petrecere, ceva se rupe în mine. Toată furia pe care am acumulat-o se dezlănțuie și, brusc, știu ce am de făcut.

În seara aia, Callie m-a salvat de o bătaie care probabil că m-ar fi ucis, dar m-a salvat și de mine însumi. Înainte să o întâlnesc muream în sinea mea; în inima mea nu era decât un gol.

Trăgându-mi încet brațul de sub capul ei, îmi iau telefonul și ies tiptil afară, privind-o pentru ultima dată înainte de a pleca. Coborând treptele, îi trimit un mesaj lui Luke să vină să mă ia și apoi, mergând pe trotuarul de lângă casa ei, mă îndepărtez în necunoscut.

Merg pe-un drum pe care n-am mai fost și las aerul rece să mă învăluie. Cam după cincisprezece minute, Luke parchează furgoneta lângă bordură. Eu sar în mașină și îmi frec mâinile când simt aerul rece degajat de radiator.

— Bine, ce-i cu mesajul ăla ciudat? Își împinge căciula mai jos pe frunte și dă radiatorul mai tare. Îți dai seama că era să mă culc cu Kelly Anallo? adaugă el.

— Îmi pare rău, mormăi eu. Unde erai?

— La lac.

Rotește volanul spre dreapta și conduce pe un drum lateral.

— Era o petrecere.

— Nu cumva i-ai văzut pe fratele lui Callie şi pe Caleb Miller acolo?

Se opreşte la semafor şi dă mai tare sistemul de dejivrare când parbrizul se abureşte.

— Mda, au ajuns exact când am plecat să te iau.

— Atunci du-mă acolo.

Îi fac semn din mână să pornească.

— Trebuie să fac ceva.

Mergem în linişte, iar eu dau din picior şi bat cu degetele în portieră. Furgoneta se clatină când şerpuim printre copaci şi ajungem la destinaţie. Când parcăm, îl zăresc pe Caleb lângă focul de tabără din apropierea malului, discutând cu o blondă care poartă o jachetă largă peste rochia strâmtă şi roz.

— Trebuie să mă ajuţi cu ceva, spun când Luke trage frâna de mână şi vrea să coboare din maşină.

El se opreşte cu un picior afară.

— Ce se întâmplă? Te porţi ciudat... Mă cam sperii.

Continui să mă uit la Caleb. Este mai scund decât mine cu vreo trei sau patru centimetri, dar îmi aduc aminte că a provocat câteva bătăi pe la petreceri şi cu siguranţă poate face faţă.

— Trebuie să mă ajuţi.

Luke se holbează la mine, ţinând o ţigară între buze.

— Vrei să provoci o bătaie?

Eu dau ferm din cap.

— Da.

— Deci, vrei să mă asigur că nu iei bătaie?

Îşi face mâna căuş în dreptul gurii şi aprinde bricheta.

— Nu, vreau să mă opreşti înainte să-l omor.

Deschid portiera şi cobor.

— Ce vrei să faci?

Un firicel de fum se ridică în faţa lui.

— Opreşte-mă înainte să-l ucid, repet şi trântesc portiera.

El mi se alătură în fața mașinii și atinge ușor mucul de țigară, scuturând scrumul pe jos.

— Despre ce este vorba, omule? Știi că nu prea mă descurc în situații extreme.

Mă opresc în capătul șirului de mașini.

— Dacă cineva a rănit în cel mai cumplit mod posibil o persoană la care ții mult, ce ai face?

Uitându-se atent la foc, ridică din umeri.

— Depinde despre ce este vorba.

— Despre ceva foarte grav, spun eu. Și care lasă răni pe viață.

Încet, trage din țigară, iar apoi întoarce capul spre mine.

— Bine, contează pe mine.

Ne îndreptăm spre foc, iar mânia din mine arde la fel de tare ca flăcările. Oamenii strigă, râd și-și toarnă bere din butoiul din spatele unei furgonete. Muzica răsună din casetofonul unei mașini și un joc însuflețit de beer pong[1] se desfășoară lângă lac.

Daisy apare în fața mea cu un zâmbet larg și cu un pahar din plastic în mână.

— Hei, petrecărețule, știam eu c-o să apari.

Enervat, scutur din cap și trec pe lângă ea.

— Dă-te din calea mea.

Ea se retrage și își atinge pieptul cu mâna, de parcă ar fi o căprioară rănită.

— Ce-i cu tine?

— Și-a dat seama ce javră ești, intervine bucuros Luke și îi suflă fumul în față.

— O, Dumnezeule! Ce ticălos ești! spune ea și-și flutură mâna în față, uitându-se la mine și așteptând să o apăr.

[1] Beer pong este un joc pe echipe în care fiecare echipă are câte o minge de ping pong pe care trebuie să o arunce în paharele cu bere ale adversarilor. Atunci când una din echipe reușește acest lucru, cealaltă echipă trebuie să bea paharul cu bere în care a aterizat mingea. După aceea, paharul gol este înlăturat. (n. red.)

Eu îi fac semn să plece, o ocolesc şi mă îndrept direct spre Caleb. Mergând printre oameni, ajung în spaţiul deschis de lângă foc. Lui Caleb îi pică faţa când îmi întâlneşte privirca, dar nu se clinteşte. Ştie ce urmează să se întâmple şi-o aşteaptă de parcă şi-ar dori-o.

Păşesc spre el, iar Caleb schiţează un zâmbet când începe să mă pândească.

— Ce naiba cauţi aici? întreabă el. Şi unde este drăgălaşa de Callie?

Îi dau pe neaşteptate un pumn în maxilar şi asta-i greşeala mea, dar nu mai am ce face. Mulţimea icneşte, iar fata cu rochie roz îşi scapă paharul, vărsând berea pe pământ, şi se duce lângă el.

Caleb se prăbuşeşte, ţinându-se de obraz.

— Ce naiba? Se ridică în picioare clătinându-se şi-şi şterge sângele care-i picură din nas. Cine te crezi? adaugă el.

Îl lovesc din nou fără explicaţii, dar acum se fereşte şi îmi dă un pumn într-o parte. Coastele îmi pocnesc, dar asta nu-i nimic în comparaţie cu lucrurile cu care-s obişnuit şi ripostez, lovindu-l cu genunchiul în burtă.

El tuşeşte şi se încovoaie când scuipă sânge pe pământ.

— Eşti mort.

Îmi trosnesc încheieturile degetelor şi înaintez ca să-l lovesc din nou, dar el se ridică şi mă atacă. Cu capul plecat, mă loveşte în abdomen şi mă lasă fără suflare, iar încălţările noastre râcâie pământul în timp ce ne luptăm să rămânem în picioare. Ţipătul cuiva din mulţime este urmat de strigăte când ne prăbuşim.

Văzând doar negru în faţa ochilor, îl lovesc cu pumnul în moacă de nenumărate ori, ca şi când aş fi ţinut asta-n mine ani de zile. Oamenii încearcă să mă tragă, dar eu îi împing în mod repetat. Nu ştiu cât timp îl mai lovesc. În cele din urmă, cineva reuşeşte să mă ia de pe el.

Mă smucesc din mâinile lui, crezând că este Luke, dar luminile roşii şi albastre care pâlpâie pe suprafaţa nemişcată a apei mă aduc înapoi la realitate când un poliţist mă încătuşează.

— Nu te mișca, strigă polițistul și sunt împins înainte, căzând în genunchi pe pământ.

Cu mâinile pătate de sânge la spate, mă uit la ce am făcut. Caleb încă respiră, dar fața îi este atât de umflată și de însângerată, încât nu i se mai văd trăsăturile. Totuși, nu sunt sigur că-mi pasă pentru că, dacă mă gândesc bine, i-am făcut dreptate lui Callie.

***

Să stau în închisoare părea mai bine decât să mă duc acasă și am refuzat să-l sun pe tata. Până la urmă, datorită respectului de care se bucură în oraș, îl sună unul dintre polițiști. Tata face mereu donații generoase și, automat, lumea crede că este un tip grozav.

După câteva ore, sunt în bucătăria casei mele, la masă. Mama a plecat ca să-l ia pe Tyler de la aeroport și a fost nevoită să cheme un taxi, deoarece niciunul din ei nu va fi destul de treaz ca să conducă. Doar eu și tata suntem acasă. Ceva urmează să se sfârșească, doar că nu știu ce.

— Ce porcărie!

Tata înconjoară masa și lovește cu bocancul partea de jos a bufetului, făcând o gaură în lemn.

— Primesc un telefon în mijlocul nopții ca să te scot pe cauțiune de la închisoare, pentru că ai bătut pe cineva.

Se oprește și își trece degetele de-a lungul unei mici tăieturi de sub ochi, cauzată de lupta noastră.

— Azi chiar te-ai dat în spectacol, nenorocitule.

— Am învățat de la cel mai bun, mormăi și simt că mă ustură coastele și că-mi zvâcnesc brațele; totuși, sunt mai mulțumit decât am fost vreodată.

El ia un scaun și, aruncându-l în cealaltă parte a camerei, într-o etajeră, sparge o vază. Eu nu tresar, ci doar conturez crăpăturile din masă cu degetul mare.

— Cu ce am greșit în privința ta?

Cu pași apăsați, înconjoară băltoaca din mijlocul bucătăriei.

— De la doi ani eşti un ratat.

Holbându-mă la perete, îmi imaginez zâmbetul lui Callie, sunetul râsului ei, delicateţea pielii sale.

— Mă asculţi? strigă el. La naiba, Kayden, nu mă mai ignora!

Închid ochii şi mă gândesc la cum am pătruns-o, am atins-o şi-am sărutat-o peste tot, la mireasma părului ei.

Tata loveşte cu mâna în masă, iar eu deschid ochii.

— Ridică-te.

Mă ridic brusc de la masă, răsturnând scaunul pe podea. Sunt pregătit pentru asta. Când îşi flexează cotul deasupra umărului şi îşi ia avânt, ridic şi eu pumnul şi îl lovesc în maxilar. Durerea ne năuceşte pe amândoi când ne dăm pumni în faţă. Urmează o pauză în care chiar se uită cu atenţie la mine, de parcă m-ar vedea pentru prima dată, înainte să mă apuce de umeri şi să mă izbească de perete.

— Încetează, ticălosule!

Mă loveşte cu genunchii în coaste, iar eu ripostez, lovindu-l cu încheieturile degetelor în obraz.

Asta îl şochează din nou şi are nevoie de un moment ca să-şi revină. Eu nu mă gândesc decât la cât de speriat pare, la lipsa de încredere din ochii lui şi la poziţia sa instabilă.

Disperat să preia controlul, mă apucă de tricou când îmi împinge faţa cu mâna şi mă lipeşte de dulap. Înfigându-mi unghiile în palme, strâng pumnul şi îl lovesc puternic în tâmplă. El geme încet când mă împinge în spate şi mă izbesc de bufet, lovindu-mă cu şoldul de blat şi răsturnând cuţitele pe podea. Încerc să mă mişc, dar el vine repede spre mine cu capul plecat. Prind viteză şi-mi îndoi genunchii ca să sar peste băltoacă, dar mă prinde de partea de jos a tricoului şi mă smuceşte spre podea. Îmi întind braţele în spate, spre el, dar se apleacă.

Mă simt amorţit. Complet mort în sinea mea când mă învârt pe călcâie şi îi împing pieptul cu mâinile. Refuză să-mi dea drumul, chiar dacă se împiedică şi cade, trăgându-mă după el. Încerc să mă urc peste el, dar, după câteva secunde, simt cum ceva ascuţit îmi străpunge coastele şi totul încetează.

Tata se ridică în picioare, ținând un cuțit plin de sânge.

— De ce nu mă asculți niciodată?

Scapă cuțitul pe podea, lângă picioarele mele, iar acesta zdrăngăne pe gresie. Când se retrage, este alb la față ca o fantomă.

— Nenorocitule...

Își trece degetele peste față înainte să se îndrepte spre ușa de la intrare și să o lase întredeschisă în urma lui, aerul rece pătrunzând înăuntru.

Mă doare tot corpul, de parcă m-ar fi înjunghiat o mie de cuțite, nu unul. Întorcându-mă într-o parte, mă ridic, mă reazem de bufet și-mi retrag mâna de pe coaste. Sângele care-mi curge dintr-o gaură din tricou îmi acoperă degetele care tremură și umple crăpăturile din podeaua de gresie de sub mine. Închid ochii în timp ce mă lupt să respir, dar durerea învinge.

Mă gândesc la Callie, la ce face și la ce-o să facă atunci când o să audă ce s-a întâmplat. Gândul de a o părăsi, de a mă părăsi ea, de a nu o mai avea niciodată mă doare, chiar dacă nu ar trebui. Nu pot să-l ignor.

Mă întind într-o parte, iau un cuțit și mâna îmi tremură când îmi ating antebrațul cu vârful. Asta fac de ani de zile, ca să mă liniștesc. Am început de la șapte ani, când mi-am dat seama că, dacă mă tai, pot să respir — că mă ajută să trec prin iadul care este viața mea. Acesta este secretul meu nenorocit; întunericul care sălășluiește în mine. Cu fiecare tăietură a pielii, durerea începe să cedeze în vreme ce sângele acoperă podeaua.

Callie

Mă trezesc într-un pat gol și intru în panică. Unde a plecat? Îmi iau telefonul de pe noptieră și îi trimit mai multe mesaje lui Kayden, dar el nu răspunde. Mă încalț și ies în fugă pe ușă, ca să-l caut. Trebuie să-i vorbesc despre scara trecută și să-i spun că trebuie să

dăm totul uitării, deoarece, avându-l pe el în viața mea, ceea ce s-a întâmplat cu Caleb nu mă mai înspăimântă la fel de mult.

Dimineața scaldă vârfurile munților, iar cerul este de un roz intens, dar frumusețea-i este înșelătoare, în comparație cu ce se petrece jos. Vântul șuieră, aducând o furtună și făcând temperatura să seadă.

Când intru, tata stă la masa din bucătărie. Cu părul șaten pieptănat într-o parte și cu pantaloni largi și cravată, este pregătit pentru cina de Ziua Recunoștinței din seara asta.

Se încruntă când își ridică privirea de la mâncare.

— Ești bine? Arăți de parcă ai plâns.

— Sunt bine.

Arunc o privire prin sufragerie, înainte să mă întorc în mijlocul bucătăriei.

— Unde este mama? Trebuie să o întreb ceva.

— Face duș.

Se ridică de pe scaun, lasă farfuria în chiuvetă și se uită atent la mine.

— Mi se pare că ai slăbit. Să mănânci mai mult azi. O să jucăm un joc după cină și vreau să participi anul ăsta.

— Bine.

Abia îl aud când mă uit prin mesajele de pe telefonul meu, dar niciunul nu este de la Kayden.

— Pot să împrumut un pic mașina? Promit să nu întârzii prea mult.

El caută cheile în buzunar.

— Ești sigură că ești bine? Pari foarte supărată.

— Da, îl asigur descurajată, pentru că de obicei nu observă lucrurile astea. Cât de rău arăt? Trebuie să văd ce face un prieten, adaug.

El îmi aruncă cheile și eu le prind cu ușurință.

— Să fie prietenul ăsta unul dintre foștii mei fundași?

Ținând cheile, simt cum părțile zimțate îmi intră în palmă.

— A bârfit mama, nu-i așa?

Tata ridică din umeri și-și bagă mâinile în buzunare.

— Știi cum e ea. Nu vrea decât să fii fericită.

— Sunt fericită, răspund și, în momentul ăsta, nu pare că spun o minciună uriașă. Trebuie să găsesc pe cineva.

Mă îndrept spre ușă.

— Să te întorci într-o oră, îmi strigă el. Știi că o să vrea să o ajuți, iar fratele tău nu a mai apărut aseară. Probabil că a rămas pe-afară și-a băut toată noaptea, deci nu o să-i fie de niciun ajutor.

— Bine.

Ies în frig și simt cum ceva mă lovește în piept, dar nu sunt sigură ce anume. Telefonul se aprinde în buzunar și sunt surprinsă să-i văd numele lui Luke pâlpâind pe ecran.

— Bună, răspund în timp ce alerg pe alee și urc în mașina tatălui meu.

— Hei, spune el cu o voce neliniștită. Ai mai vorbit cu Kayden?

— De aseară, nu.

Trântesc portiera și pornesc motorul, fără să mă deranjez să dau drumul la căldură.

— Nu știu unde s-a dus. A plecat pur și simplu și nu dau de el.

— Nici eu.

El ezită când întind capul și ies pe șosea, mijind ochii ca să văd prin geamul înghețat.

— Ascultă, Callie, aseară Kayden a făcut ceva foarte grav.

Îndrept mașina și bag în viteză.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat vorbind cam ciudat și m-a rugat să mă duc să-l iau, spune el. M-a rugat să-l duc la lac și... l-a bătut măr pe Caleb Miller.

Apăs la maximum pedala de accelerație, iar cauciucurile scârțâie.

— El este bine?

— Presupun că da, dar a fost arestat, iar tatăl lui a trebuit să-i achite cauțiunea.

Inima mi se oprește.

— Tatăl lui?

El tace.

— Mda, tatăl lui.

Mă întreb dacă Luke ştie despre tatăl lui Kayden.

— Chiar acum mă-ndrept spre casa lui, ca să văd ce face.

— Şi eu. Unde eşti?

— Cam la câteva străzi distanţă... Pe Mason Road.

— Bine. Ne vedem în câteva minute, spune el. Şi, Callie, ai grijă, tatăl lui este...

— Ştiu.

Închid şi strâng telefonul în mână în timp ce urc dealul care duce spre casa lui Kayden.

Casa cu două etaje, care se înalţă spre cer, pare imensă în faţa dealurilor. Până să parchez sub copac, vântul se înteţeşte, iar frunzele maronii zboară prin aer, aproape umbrind pădurea care înconjoară casa. Cu inima bătându-mi cu putere în piept, sar din maşină şi alerg pe peluză şi pe scări, fluturând din mâini ca să-mi îndepărtez frunzele de pe faţă.

Uşa întredeschisă de la intrare se clatină în vânt. Când intru în hol, o senzaţie dezgustătoare îmi arde stomacul. Ceva nu pare în regulă. Arunc o privire în sufragerie, iar apoi strig pe scări.

— Alo?

Vântul care şuieră la fercastră şi care aduce frunze în casă, pe podeaua din lemn, şi izbeşte uşa de perete este singurul care-mi răspunde. Intru în bucătărie şi o cotesc. Nimic nu m-ar fi putut pregăti vreodată pentru ce văd.

Timpul se opreşte — totul se opreşte. O parte din mine moare.

Kayden zace pe podea într-o baltă de sânge şi pe o grămadă de cuţite. Ochii îi sunt închişi, braţele şi picioarele moi, iar pe încheieturile mâinilor are tăieturi proaspete. Într-o parte, tricoul e găurit pe unde a intrat ceva ascuţit. Este atât de mult sânge, dar nu-mi dau seama de unde vine — pare că de peste tot.

Braţele îmi cad pe lângă corp atunci când genunchii îmi cedează şi mă prăbuşesc pe podea, aterizând pe un cuţit.

— Nu, nu, nu, nu! mă trag de păr simţind durerea şi smulg câteva şuviţe. Nu!

Scutur din cap de o sută de ori, cu speranța că totul o să piară, așa cum am sperat că o să se întâmple și cu aniversarea celor doisprezece ani ai mei, însă scena nu dispare, ci continuă să existe. Lacrimile îmi încețoșează privirea când apăs una dintre tăieturile de pe încheieturile mâinilor sale, ca să opresc sângerarea. Pielea îi este foarte rece — ca gheața, ca moartea. Îmi mișc mâna spre brațul lui, către obraz, deasupra inimii. Cu un deget tremurând, sun la ambulanță și dau detaliile.

— Are puls? mă întreabă telefonista când îi spun despre ce este vorba.

Mi se strânge inima când îi ating o venă cu degetele și simt o zvâcnitură slabă.

— Da.

— Respiră?

Îi fixez pieptul cu privirea, dorindu-mi să se miște — rugându-mă să se miște. După câteva secunde, se ridică un pic, iar apoi cade legănându-se.

— Da, respiră. Respiră. O, Dumnezeule!

Strâng din buzele-mi care tremură și suspin când închid și aștept ambulanța. Telefonul îmi cade din mână când îmi trec degetele prin părul lui Kayden și mă întreb dacă mă simte.

— Kayden, trezește-te, șoptesc eu, dar el este nemișcat. Te rog, Dumnezeule, trezește-te.

— Callie... ce...

Luke se apropie în spatele meu.

Eu nu mă clintesc. Nu-mi pot desprinde privirea de la Kayden. Dacă o fac, ar putea să dispară.

— Callie, mă auzi?

„Să nu scoți niciun sunet. O să se termine repede. N-o să simți mare lucru."

— Callie!

Luke practic strigă, iar eu clipesc la el în timp ce lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji.

— Ai chemat ambulanța?

Încuviințez dând din cap și simt că totul în jurul meu — în mine — se prăbușește.

— Am încercat să-l salvez... Am încercat, dar nu am reușit... nu am reușit...

Luke îngenunchează lângă mine și, palid la față și cu ochii căprui mari și plini de groază, se uită la prietenul lui de pe podea.

— Nu este vina ta. Respiră. Poate să treacă peste asta... poate.

Dar este vina mea. Numai vina mea. Inspirându-i adânc mirosul, îl iau pe Kayden în brațe și nu mai vreau să-i dau drumul niciodată.

— Te rog, rămâi cu mine.

„Este doar vina ta", spune Caleb. „Dacă spui cuiva, asta o să creadă."

Sirenele inundă aerul, iar frunzele zboară prin bucătărie, rotindu-se fără niciun alt scop în afară de cel de a se duce oriunde le poartă vântul.

Ar fi trebuit să fac mai mult. Ar fi trebuit să spun ceva. Ar fi trebuit să-i iau apărarea, așa cum a făcut-o și el pentru mine.

Credeam că l-am salvat pe Kayden în seara aia în apropierea casei de oaspeți, dar m-am înșelat. Nu am făcut decât să-i prelungesc timpul până la următoarea furtună.

În colecţia EpicLove,
adresată tinerilor peste şaptesprezece ani, au mai apărut:

Te aştept
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Descătuşare
de Penelope Douglas

Răniţi
de Jasinda Wilder

Rivali
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre faţa urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respiraţii scurte
de K.A. Tucker

O minciună nevinovată
de K.A. Tucker

În patru secunde ai pierdut totul
de K.A. Tucker

Pentru comenzi şi informaţii vă rugăm contactaţi:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
Bucureşti, cod poştal 030693
Tel. 0787 757 395, 0774 027 442
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual şi blog:
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-8754-41-3

Format: 16/54x84
Coli tipo: 19

Tiparul executat la:

EuroBusiness Tipar

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro